

Trần Thị Bảo Châu

Lẩn khuất một tên người

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Mở Đầu

Gia Bảo ngồi đan hai bàn tay vào nhau, dáng buồn rầu, cô lắng nghe luật sư Hoàng thuyết phục:

- Chú thấy chỉ có cách đó là ổn thỏa nhất cho cháu hiện giờ thôi . Nơi ấy đang cần người, cháu lại cần việc làm và một chốn nương thân . Thấy cô im lặng, đôi mày hơi nhíu lại khi nghe ông nói đến “chốn nương thân”, luật sư Hoàng nhỏ nhẹ:

- Với tình trạng hiện nay, cháu chỉ có thể tìm được việc làm như vậy, chớ chú không thể nào giúp cháu vào một xí nghiệp, công ty hay một cơ quan nhà nước nào cả . Cháu nên suy nghĩ kỹ lại đi Gia Bảo .

Ngước lên nhìn ông Hoàng bằng đôi mắt đen sâu, long lanh, ươn ướt như sắp khóc, Gia Bảo hỏi:

- Bao giờ cháu bắt đầu làm việc ở đó ?

- Khi nào cháu chuẩn bị mọi thứ cho mình xong .

Hơi trề đôi môi ra một cách cay đắng, Gia Bảo nói:

- Vậy thì xem như cháu đã chuẩn bị xong tinh thần lẫn vật chất rồi đấy chú Hoàng .

Ông Hoàng cười xòa:

- Chuẩn bị xong rồi, sao chú nghe trong cách nói, cháu có vẻ như hờn dỗi chú vậy ?

Trầm tư một chút ông tiếp:

- Chú rất tiếc đã không gặp cháu sớm hơn để giúp được cháu nhiều hơn .

Gia Bảo thành thật:

- Nhưng chú giúp cháu đúng lúc, với cháu bấy nhiêu đã là quá nhiều

rồi chú Hoàng ạ! Vậy bao giờ cháu bắt đầu làm việc ?

Nghe Gia Bảo nhắc lại câu hỏi củ, ông Hoàng ngần ngừ:

- Ngày mốt được chứ ?

- Dạ được! Nhưng chú phải hứa với cháu một điều .

Ngạc nhiên ông Hoàng hỏi:

- Điều gì hả Gia Bảo ?

- Chú đừng tiết lộ với nơi cháu làm việc về gia đình, về hoàn cảnh, về con người của cháu .

Ông Hoàng gật đầu, đáp:

- Chú hiểu! Cháu cứ yên tâm . Bây giờ chú bận công chuyện . Sáng mốt đúng bảy giờ, chú sẽ đưa cháu đến chỗ bà Đông Hân .

Tiến ông Hoàng ra cổng xong, Gia Bảo trở vào, cô nhắm mắt lại, tựa người vào hàng lan can bằng đá của ngôi biệt thự và nghĩ đến những gì còn lại bên trong đó .

Cô sẽ không bao giờ còn gặp lại và được trở lại nơi cô đã từng sống và lớn lên . Người cô run run vì xúc động khi nghĩ tới lúc ngôi biệt thự tuyệt đẹp này mãi mãi thuộc về kẻ khác .

Lặng lẽ đi tắt qua bãi cỏ xanh mướt, Gia Bảo thăm thì:

- Bắt đầu từ giờ phút này thì Trần Ngọc Gia Bảo đã là một người khác . Một người hoàn toàn khác xưa .

Lần khuất một tên người

Tập 1

Bao giờ bà Đông Hân cũng nén những ý nghĩ khó chịu trong lòng mỗi khi nhìn thấy hay tiếp xúc với những cô gái trẻ và đẹp . Hôm nay cũng vậy, bà đã cố giữ vẻ bình thản khi nghe ông luật sư Hoàng giới

thiệu cô gái mà trước đây mấy hôm ông ta đã “dám” khen trước mặt bà là rất dịu dàng, chịu khó, dễ thương và tuyệt đẹp . Hừ! Mà trông con bé xinh đẹp thật ấy chứ, nhưng cái nhìn của nó mới buồn bã bình làm sao! Có thể nó không thật dễ thương như lời quảng cáo của ông luật sư đâu! Để rồi xem!

Lim dim đôi mắt vẫn còn rất sắc, bà lên giọng:

- Với vóc dáng, điệu bộ như vậy, tôi nghĩ cô có thể tìm được khối việc khác nhàn hạ hơn, vui thú hơn . Sao cô lại chịu làm với tôi, một cụ già cổ lỗ khó tính ? Ngược mắt lên đối diện với bà Đông Hân, Gia Bảo dịu dàng nhưng không tỏ vẻ quỳ lụy:

- Thưa bà, đúng là cháu có thể tìm được những công việc khác hợp hơn, nhưng khi nghe chú Hoàng nói về ngôi biệt thự của bà, bỗng dưng cháu cảm thấy muốn đến gặp bà và muốn ở gần với bà, biết đâu có cháu bà sẽ vui hơn Sa sầm mặt xuống, bà Đông Hân lầm bầm ngắt lời Gia Bảo:

- Té ra cô tội nghiệp thân già của tôi à ?

-Ồ! Thưa không phải vậy . Liếc nhìn ông Hoàng một cái, Gia Bảo thẳng thắn nói tiếp:

- Cháu chỉ nghĩ đơn giản là người già bao giờ cũng bao dung rộng lượng và yêu thương những đứa bé cô cút, khốn cùng . Vì vậy cháu đã đến làm với bà . Nghe Gia Bảo ngọt ngào, đưa đẩy, bà Đông Hân ngồi im, phe phẩy chiếc quạt trầm nhỏ xíu trên tay, mãi lúc sau bà mới bảo:

- Thôi được! Tôi nể lời ông luật sư nhận cô vào làm . Mà tôi nói trước nha! Tôi đã cho nghỉ bốn, năm con bé ngốc nghếch rồi đó! Hy vọng lần này tôi gặp được kẻ thông minh hơn . Cố gắng nghecho quen những lời phách lối của bà Đông Hân, Gia Bảo giấu sự khó chịu bằng cách đảo mắt nhìn quanh . So với biệt thự của cô, ngôi biệt thự này có phần bề thế hơn và sang trọng hơn . Điều này là lẽ đương nhiên, vì đây là cơ ngơi của một dòng họ nổi tiếng về sự thành công trên thương trường, với nhiều cổ phần ở các công ty lớn trên các nước, mà gia đình cô, một gia đình vừa mới vươn lên đã phá sản thì làm sao lại không có sự chênh lệch khi so sánh cơ chứ . Ngậm ngùi Gia Bảo nuốt tiếng thở dài:

- “Tất cả đã qua rồi ta chẳng còn gì nữa đâu để so sánh, để tiếc nuối” . Giọng bà Đông Hân lại vang lên lạnh lót:

- Bây giờ cô theo chị Hoài để về phòng của mình, rồi tôi sẽ gặp lại cô trước bữa ăn trưa để dặn dò công việc . Dứt lời bà đưa tay nhấn chuông, một người đàn bà bước vào, mỉm cười với cô, chị nói:

- Mời cô theo tôi . Chị ta nhanh nhẹn bước tới xách chiếc vali nhỏ

của Gia Bảo, cô đứng dậy chực khóc khi nhìn thấy ánh mắt của ông Hoàng . Gắng gượng để giữ vẻ thản nhiên, cô lí nhí:

- Cám ơn chú đã đưa cháu đến đây, cám ơn chú rất nhiều . Gia Bảo bước vội theo chị Hoài, cô không muốn nghe một lời giã biệt nào cả, với cô mọi điều sinh ly, tử biệt không còn nghĩa lý gì nữa sau biến cố lớn lao của gia đình mình . Ngày ấy cô còn là con gái nhà giàu, còn bây giờ
- Cô là Gia Bảo phải không ?

- Dạchị Hoài đừng gọi em là cô, em đáng em út của chị mà!
Ngừng một chútcô trầm giọng xót xa:

- Em vào đây cũng vì miếng cơm, manh áo, chị gọi em là cô nghe mỉa mai làm sao!

- Côà quênGia Bảo khó tánh quá đấy! Chị gọi em là cô có sao đâu . Trông em có vẻ giống tiểu thư hơn là người đi tìm việc làm .
Cười gượng gạo Gia Bảo nói lảng đi:

- Em mà tiểu thư gì chị ơi! À! Tới chỗ em rồi chưa ?

- Tới rồi đây, phòng riêng đằng hoàng, kế phòng của chị . Theo chị Hoài bước vào căn phòng nhỏ dưới chân cầu thang, Gia Bảo cảm thấy hài lòng . Ít ra cô cũng không tủi thân khi nhìn thấy chỗ ở của mình . Phòng nhỏ thôi nhưng thoáng mát nhờ khung cửa sổ trở ra phía vườn hoa . Gia Bảo bằng khuâng nhìn nụ hồng bạch lất lay bên ngoài song cửa, khu vườn tuổi thơ đầy kỷ niệm của cô mãi mãi chỉ còn trong ký ức .

- Em thấy căn phòng này thế nào ?

- Dạđẹp quá, chưa bao giờ em dám nghĩ mình sẽ ở nơi tốt như vậy . Nhìn Gia Bảo bằng đôi mắt cảm thông, chị Hoài nhẹ nhàng:

- Đây là nơi xấu nhất trong biệt thự, chỉ dành cho “người giúp việc” như chị em mình thôi . Nó chẳng có “gờ ram” nào so với các phòng ở nhà trên và tầng trên . Chỉ tiếc một điều, phòng ốc sang trọng khang trang mà hoang vắng lạnh lùng vì không có ai ở . Ngạc nhiên, Gia Bảo hỏi:

- Ủa! Sao em nghe luật sư Hoàng nói nhà bà Đông Hân đông con cháu mà ?

- Đông thì đông thật, nhưng mỗi người một nơi lo làm ăn, có ai ở với bà đâu . Họ hàng lắm cũng về ngủ ban đêm, còn ban ngày thì biệt tăm mất dạng . Nhún vai, chị Hoài xuống giọng:

- Con cháu nhà bà chủ toàn là tướng trời không thôi . Kể làm ra tiền cũng nhiều tiền, người phá của cũng phá bạo .

- Chị ở đây bao lâu rồi chị Hoài ?

- Gần mười năm!

- Lâu dữ vậy sao ? Chị Hoài cười không trả lời . Chỉ cho Gia Bảo mọi thứ có đủ trong phòng, chị nói tiếp:

- Bà chủ có chuông, mỗi lần cần gọi là nhấn chuông, em sẽ nghe và đến phòng bà ngay .

- Bất cứ ngày đêm, bất cứ lúc nào à ?

- Gần như vậy!

Thờ người ra Gia Bảo hỏi tiếp:

- Và bất cứ ai cũng có quyềnbấm chuông gọi mình à ?

- Đương nhiên!

- Chị là người đầu bếp phải không ?

- Không! Nấu nướng là việc của bà Ba .

- Chớ chị làm gì ?

- Đi chợ, coi sóc trong ngoài . Gật đầu ra chiều am hiểu, Gia Bảo nói:

- Vậy chị là quản gia à! Lạ thật, y trong tiểu thuyết bên Tây . Đúng là nhà giàu có khác .

- Có vậy bọn nghèo như mình mới sống được chứ! Em còn bé nên chưa biết mọi chuyện trên đời đâu . Vào nhà này, em sẽ thấy lạ m thứ lặp đi lại kỳ mà mình phải chiều theo . Gia Bảo ngơ ngác:

- Chị Hoài nè! Bà Đông Hân muốn em vào làm gì vậy ? Em sẽ chăm sóc ai ? Nhún vai chị Hoài đáp:

- Việc ấy chị không có quyền tiết lộ vì bà chủ muốn chính bà sẽ nói với người giúp việc của bà vấn đề đó . Bước trở ra cửa chị Hoài tiếp:

- Em nghĩ ngơi đi, bà chủ sẽ gọi em bây giờ . Đóng sập cửa phòng lại, Gia Bảo găm mặt để mặc cho nước mắt tràn trụa . Khi đưa cô đến đây ông Hoàng bảo rằng công việc của cô là chăm sóc người bệnh, có lẽ bà Đông Hân là bệnh nhân lặp đi lại kỳ mà cô phải tận tình phục dịch để kiếm tí tiền nuôi lấy thân ? Nhìn mình trong chiếc gương bầu dục nhỏ treo trên vách, cô thấy bồi hồi . Trời ơi! Mới một năm thôi mà bao nhiêu biến cố đã ập xuống đời cô . Gia Bảo mỉm cười để ngăn mình đừng tiếp tục khóc . Cô nghĩ đến quá khứ mà thấy cay đắng trong lòng . Đúng là lúc trước kia Gia Bảo từng là một tiểu thư như chị Hoài đã ví von . Cô đã được nuôi nấng như một công chúa, cô ở nhà cao cửa rộng, có lối đi ngoài vườn trải sỏi trắng giữa những bãi cỏ thoải thoải với bồn hoa đủ loại ngát hương, và ba mẹ cô đã tin rằng con gái của họ càng lớn lên càng sung sướng hơn hiện tại mới đúngNhưng chuyện đời đâu diễn ra như người ta mong muốn . Sau một buổi tiệc chiêu đãi sang trọng, ba cô lái xe du lịch chở mẹ cô về trong trạng thái ngà ngà khi uống nhiều rượu . Ông đã không kịp tránh chiếc xe hàng ngược chiều đang lao nhanh tới . Ba cô chết liền tại chỗ, còn mẹ cô hôn mê mấy hôm mới lìa đời . Cha

mẹ chết, cuộc sống của Gia Bảo trước kia chấm dứt . Cô tưởng như mình bị đem đi bỏ sang phía bên kia của mặt trăng . Trước đây cô tin rằng ba mẹ mình giàu đến nỗi cô nghĩ, bao nhiêu tiền của trên đời này đều nằm trong két sắt nhà cô . Ai có ngờ cha mẹ cô tiền của chả là bao, khi đột ngột nằm xuống nợ vỡ ra tứ tung . Các thứ đồ đạc trong nhà quý giá đem bán chả đủ vào đâu, cả ngôi biệt thự to lớn cũng được đem phát mãi để trả nợ làm ăn . Mà cô, một con bé có biết gì về chuyện làm ăn của ba mẹ mình cơ chứ!

Đề rồi sau đó cô được ông chú ruột thương tình cứu mang về Cần Thơ nuôi . Chính tại ngôi nhà của ông nội mình, đời Gia Bảo lại rẽ sang một bước ngoặt khôn cùng khác . Reng!Reng!Reng! Gia Bảo hết cả hồn khi bất ngờ nghe hồi chuông dài như cẩu gắt vang lên gấp rút . Hồi chuông quỷ quái của bà Đông Hân đã làm cô bừng tỉnh khỏi một hồi ức đau buồn . Vội vã bước ra khỏi phòng, Gia Bảo đi ngược về căn phòng ban sáng, cô không thấy bà Đông Hân ở đó, cô chạy ngược về phòng chị Hoài để hỏi, vì rõ là cô có biết bà ta ở nơi nào trong nhà lắm phòng ốc này đâu . Chị Hoài nhanh mồm:

- Bỏ phòng đọc sách tới phòng đầu tiên lên lầu . Mau lên, không thì bà chủ nổi cơn tam bành đấy!

Khi Gia Bảo mở đúng cửa phòng bà Đông Hân thì bà đã ngồi chễm chệ sau chiếc bàn gỗ bằng gỗ mun cần xà cừ tinh xảo . Bà lau bầu trong miệng:

- Tôi vô cùng thất vọng! Gọi chuông gần năm phút mà chưa thấy cô đâu . Làm gì mà như rùa vậy ? Tôi chúa ghét thứ chậm chạp ù lì .

Gia Bảo phải mím miệng để khỏi cãi lại . Một năm biến động đã qua, nếu cô có học được điều gì đó từ cuộc sống thì điều đó là sự im lặng . Đôi mắt bà Đông Hân trợn lên:

- Hãy ngồi xuống đi . Tôi sẽ bảo công việc cho mà làm! Tôi chúa ghét thứ ngậm tâm, lằm lì không biết hé răng thưa gởi . Ngồi xuống ghé với vẻ cam phận, Gia Bảo chuẩn bị tinh thần để nghe thêm những cái “chúa ghét” nữa của bà Đông Hân, nhưng may mắn thay bà ta đã chuyển ý . Vẫn giữ nét mặt khinh khỉnh của bà chủ, bà ta hỏi:

- Có biết đọc, biết viết gì không ?

- Dạ có!

- Học tới lớp mấy rồi ? Gia Bảo ngân ngừ rồi nói dối:

- Dạ lớp năm!

- Chỉ mới lớp năm thôi sao! Tiếc thật, mặt mày sáng láng thế này mà học ít quá . Sao cô phải đi làm vậy ?

- Cha mẹ cháu đều mất cả rồi, ông bà nội dưới quê nuôi không nổi, nên Bà Đông Hân xua tay khó chịu:

- Tôi biết, đừng cà cẩm nữa, tôi chúa ghét . Thế ông Hoàng có nói với cô công việc cô sẽ làm trong nhà tôi không ?

- Dạ có! Việc của cháu là chăm sóc người bệnh .

- Đúng vậy!

- Nhưng cháu chưa biết người bệnh là ai ạ ?

- Thật đấy chứ ? Nhìn đôi mắt bà Đông Hân lừ mình, Gia Bảo bối rối . Cô ngơ ngác lắc đầu . Bà hậm hực:

- Ông Hoàng không nói cô sẽ chăm sóc ai à ? Hừ! Thật là quá, ông ta chẳng làm tròn phận sự của mình . Chăm sóc người bệnh là một việc tế nhị, vô cùng tế nhị . Hừm! Sao mặt cô trông ngơ ngác thế kia ? Cô có hiểu tế nhị là gì không ? Có một cái gì đó khiến Gia Bảo nghẹn ở ngực . Trong suốt một năm qua, cô đã chịu nhiều khổ nỗi, cô đã tập nén tự ái để an ổn hơn trong cuộc sống . Bây giờ cũng vậy, cô đang là một người làm công chỗ kẻ khác mà! Cô cần nhịn nhục hơn nữa . Gia Bảo chưa kịp thừa gởi thì cánh cửa phòng xịch mở . Một người đàn ông rất đẹp trai trạc gần ba mươi tuổi bước vào . Tự dưng Gia Bảo chăm chăm nhìn vào cặp mắt đen của anh ta, đen chưa từng thấy và sáng long lanh . Anh ta ăn mặc sang trọng, vóc dáng khỏe khoắn cử chỉ lịch lãm và nhanh nhẹn . Liếc một cái rất nhẹ về hướng Gia Bảo, anh ta hững hờ không chào hỏi, không ngạc nhiên mà bước về phía bà Đông Hân .

- Nội vẫn khỏe đấy chứ!

Đề lên bàn một gói giấy vuông vắn, anh ta nói tiếp:

- Con mua cho nội gói sâm Cao Ly . Gia Bảo để ý thấy bà Đông Hân thay đổi hẳn nét mặt, vẻ hách dịch, hếch sách mau được đổi bằng một điệu bộ triu mến dịu dàng:

- Lại mua nữa, gói sâm củ nội đã dùng hết đâu!

- Bởi vậy nên nội mới mệt hoài Đang lúc Gia Bảo bối rối vì thấy mình thừa thì anh ta nhìn ra quanh phòng và dừng lại ở chỗ cô . Gia Bảo cố quay đi, và chẳng hiểu sao cô cứ đáp lại ánh mắt của anh ta, lòng bỗng cảm thấy xao xuyến lạ kỳ . Bà Đông Hân cao giọng:

- Đem gói sâm này xuống bếp, bảo chị Hoài pha cho tôi một tách, tôi sẽ dùng khi ăn trưa xong . Gia Bảo ngơ ngơ, cô chưa kịp hoàn hồn để nhớ rằng bà Đông Hân vừa sai mình thì bà đã gắt:

- Sao đứng như trời trồng vậy ? Đi ngay giùm tôi đi chứ . Gia Bảo lật đật bước tới bàn, cầm gói sâm lên và cúi đầu đi ra . Khi đóng cửa phòng lại cô nghe giọng người đàn ông hỏi:

- Người làm mới nữa à ? Cô ta trông trẻ con quá biết có làm được việc gì không ? Thẩn thờ bước xuống cầu thang, cô nhớ tới lời vừa nghe và nghẹn ngào thổn thức Đêm nay la đêm đầu tiên Gia Bảo

ngủ tại biệt thự của người khác, với phận sự của kẻ giúp việc . Cô trằn trọc trên chiếc giường nhỏ bé, lắng nghe mọi tiếng rì rầm của đêm tối từ khu vườn phía sau . Cuối cùng khi trở về phòng cô vẫn chưa đoán được người bệnh mà cô cần chăm sóc là ai trong cái nhà này . Chẳng lẽ là bà Đông Hân ? Bà ta mà bệnh gì cơ chứ! Cô đã hỏi chị Hoài, chị ấy cứ tủm tỉm cười mà bảo:

- Nhà này ai cũng bệnh hết . Em sẽ chăm sóc nhiều người lắm đó! Và cũng qua chị Hoài cô được biết người đàn ông mà cô gặp trong phòng bà Đông Hân là cháu đích tôn của giòng họ này . Anh ta tên là Sĩ Khang, hai mươi tám tuổi, còn độc thân, một mẫu đàn ông lý tưởng cho nhiều thiếu nữ . Kéo chiếc mền lên khỏi ngực Gia Bảo vờ vẫn nghĩ “Anh ta có một vẻ gì quyến rũ lạ kỳ dù gương mặt thật lạnh lùng, khó hiểu, mà sao ta lại quan tâm đến cậu chủ của mình vậy kìa ? Ta phải nhớ ta là ai trong ngôi nhà này chứ!” Rồi cũng chính cô phản bác lại mình “Tại sao ta không có quyền ước ao, mơ mộng chứ ? Cuộc sống hiện tại chỉ là tạm thời, rồi ta sẽ vượt qua cái vòng tròn khốn khổ để giành lại những gì ta đã mất . Nhất định là như vậy!”

Choàng người dậy, Gia Bảo bước đến mở cửa sổ, bên ngoài hiện lên những bóng cây đen xì . Văng vẳng tiếng lá xào xạc đều đều như ru ngủ . Nhưng cô không cách chi ngủ được, đứng tựa song cửa Gia Bảo nhìn bóng tối đang chiếm ngự khắp khu vườn rộng lớn . Chợt cô phát hoảng khi cô thấy rõ ràng ngoài chiếc ghế đá, một bóng người ngồi ôm đầu rồi khật khưỡng đứng dậy, dáng kẻ ấy to lớn, thoát một cái ngả nghiêng bước đi mất . Gia Bảo cảm thấy rợn người, cô không cho đó là kẻ trộm, vì kẻ nào lại có hành động kỳ lạ như thế . Vậy thì bóng người ấy là ai ? Sao lại ngồi ngoài vườn một mình trong đêm khuya vắng lặng như vậy Cô lắng nghe, đâu đó ngoài hàng hiên có tiếng động, rõ là kẻ ấy đã vào nhàDù không thấy gì cả nhưng đôi mắt cô vẫn mở to, đôi môi mím chặt, căng thẳng, cô theo dõi và biết rằng người đó đang bước đi suốt dãy hành lang dài, va vào cửa phòng cô và bước lên lầu . Tiếng bước chân nặng nề lúc hiện, lúc mất . Gia Bảo nghe như có tiếng lẩm bẩm, rên rỉ, tiếp theo là vài ba bước chân nữa, rồi tất cả im bật .

- Trời ơi! Lẽ nào nhà này có kẻ tâm thần!

Gia Bảo thẳng thốt kêu lên, cô càng hốt hoảng hơn khi nghĩ rằng kẻ tâm thần đó là bệnh nhân mà cô cần chăm sóc . Run rẩy trở về giường, trùm chăn lên tận cổ, Gia Bảo trằn trọc mãi, đầu óc hay tưởng tượng của cô thù vẽ ra bao nhiêu điều hoang đường, rồi cô tự nhủ:

- “Đây là ngôi biệt thự sang trọng hiện đại, chớ có phải là tòa lâu đài

cũ kỹ trong tiểu thuyết đâu mà cô nghĩ lắm chuyện kỳ bí” . Cô trần trố, chập chờn với bao sự hồ nghi lo lắng . Nhất định sáng mai cô sẽ hỏi cho ra người bệnh mà cô phải chăm sóc . Nếu kẻ đó là bóng người không bình thường cô đã trông thấy thì sao ? Cô có bỏ ngôi nhà này để tìm một chỗ khác không ? Ôi! Cô chẳng biết nữa! Trái tim bé nhỏ của Gia Bảo lại thổn thức . Cô vừa chớp mắt được ít lâu thì tiếng chuông tai ác hại vang lên:

- Reng! Reng! Reng!

Bật tung mền ngồi dậy Gia Bảo đưa tay ôm ngực mệt nhoài, buổi sáng bắt đầu rồi, nhưng những ám ảnh đêm qua vẫn còn đọng mãi trong cô . Uể oải bước xuống giường, Gia Bảo cố gắng làm thật nhanh phần vệ sinh cá nhân rồi đi vội lên phòng bà Đông Hân . Bà vừa ngủ dậy và ngồi bên chiếc gương soi . Tuổi bảy mươi như xa lạ với ba khi mặt bà được trang điểm kỹ và khéo . Bà Đông Hân hắt hàm rồi nói một hơi:

- Thế nào! Ngủ ngon chứ! Tôi hy vọng cô không lạ nhà! Chao ôi! Tôi biết thừa, những người giúp việc như các cô thì cứ thấy giường êm chăn ấm là ngủ tốt, chẳng nhớ những gì cả . Bây giờ xuống phụ con Hoài dọn bữa ăn sáng cho tôi và cậu Hai . Đây! Hỏi con Hoài chuyện thuốc men để cho tôi uống . Hừm! Rõ khỏe! Nhìn cô, tôi chợt nghĩ, kẻ được chăm sóc chẳng phải là bà già nay ốm mai đau như tôi . Hừ! Bắt đầu sáng nay cô phải tỏ rõ khả năng của mình . Bảo con Hoài chỉ vẽ cho . Thật là tệ hại, tôi chẳng bao giờ muốn nói cho ai biết là mình bị bệnh, nhưng rồi tôi cũng phải nói vì cô ngốc quá! Tôi hy vọng đây là chuyện ngu ngốc sau cùng tôi phải chịu . Nhiệm vụ của cô là săn sóc tôi, chứ không phải tôi săn sóc hỏi han cô từng chút . Biết chưa ? Gia Bảo nhin nhục:

- Thừa bà, cháu đã biết!

- Vậy thì đi đi! Mệt quá!

Thở phào một cái, Gia Bảo nhảy từng bậc thang xuống bếp . Thế là rõ rồi! Cô sẽ chăm sóc bà già khó tính, lắm điều đó . Còn bà ta bệnh gì thì quả cô chẳng đoán ra . Có thể đó là một bệnh tưởng nào đó của những kẻ lắm tiền thừa của, muốn thiên hạ quan tâm đến mình . Bước vào phòng ăn, Gia Bảo luống cuống khi thấy Sĩ Khang đã ngồi vào bàn và nhìn cô bằng đôi mắt dừng đọng lạnh lùng:

- Bà nội tôi vẫn chưa xuống sao ? Tôi phải đi sớm, chị Hoài hôm nay cho tôi ăn món gì đây ? Giọng chị Hoài sởi lởi:

- Bữa nay đổi món nhẹ cậu Hai . Bánh mì với hột gà “ốp la”, sữa cao . Bộ cậu đi đâu à!

- Ủ! Tôi đi Vũng Tàu . Dứt lời Sĩ Khang ngồi chậm rãi đốt cho mình

điều thuốc . Chị Hoài ra dầu cho Gia Bảo bưng ly sữa ca cao đến cho anh ta . Tự nhiên cô thấy khớp, hơi run đặt ly sữa màu nâu lợt sáng sắn . Gia Bảo nghe giọng mình là lạ:

- Mời cậu Hai dùng ca cao!

- Cám ơn! Cô tên gì ?

- DạGia Bảo . Gia Bảo thấy Sĩ Khang hơi nhếch mép, một nụ cười mai mỉa thoáng nhanh trên môi:

- Tên đẹp và phù hợp với gia đình chúng tôi . Gia Bảo cố gắng chăm sóc và chịu đựng bà nội của tôi nhé . Những người già đều khó tính . Nhất là những người già cô độc . À! Trước khi vào làm ở đây, cô đã làm ở đâu chưa ?

- Dạ chưa!

- Tôi cũng nghĩ như vậy, trông cô còn trẻ lắm! Phải chịu khó một chút . Tránh gương mặt đẹp và đôi mắt đen của Sĩ Khang, Gia Bảo bối rối gật đầu .

- Dạ tôi biết!

- Biết gì ?

- Biết những điều cậu vừa căn dặn .

- Vậy thì tốt!

Bà Đông Hân đã xuống tới phòng ăn, trông bà sang trọng vô cùng với bộ bà ba rộng rãi, mềm mại bằng lụa màu mỡ gà . Giọng bà trách hờn:

- Đã ăn rồi hử Khang! Không biết chờ nội à!

- Con đã ăn đâu . Con chờ nội mà! Gia Bảo, cô đem cháo sườn đến cho bà ngay . Rồi chuẩn bị thuốc cho bà nhe!

- Thừa vâng!

Cô cẩn thận đem tô sứ đựng cháo để trên chiếc đĩa nhỏ và bưng đến cho bà Đông Hân:

- Cháu kính mời bà!

- Ủ! Để mặc tôi!

Quay sang Sĩ Khang, giọng bà dịu dàng:

- Hôm nay con đi đâu hử Khang ?

- Dạ, đi Vũng Tàu .

- Bao giờ về ?

- Chắc chiều con sẽ về tới!

- Đi phải cẩn thận . Không được vội vàng phóng ẩu .

- Con biết! Nội ăn đi kéo nguội, lo làm gì cho khổ!

Bà Hân ca cẩm:

- Biết bao giờ người ta mới hết lo, cha con bây giờ làm khổ thân nội . Miết rồi ngôi nhà này vắng như miếu hoang . Gương mặt Khang nhú

lại khó chịu, anh lại dỗ dành:

- Nội đừng buồn mà! Ăn xong nên đi dạo cho khuây khỏa . Gia Bảo này! Một lát nữa cô sẽ đưa ba đi chợ mua sắm nhé!

- Thừa vâng!

Đang loay hoay bên ly sâm Cao Ly của bà Đông Hân, Gia Bảo chợt giật mình khi nghe tiếng đàn ông trầm ấm vang lên khá to:

- Chào cả nhà! Hôm nay trông nội đẹp quá! Con đã nói mà, màu trắng bao giờ cũng hợp với nội . Quay người sang, Gia Bảo thấy một gã thanh niên to lớn Đang kéo ghế ngồi kế bà Đông Hân đối diện với Sĩ Khang . Cái dáng to lớn của anh ta làm cô liên tưởng tới bóng kẻ lạ hời hợt . Đúng là hấn chó chẳng sai . Với mái tóc đen rậm rì mọc dài vô trật tự, anh ta có vẻ nghệ sĩ và thoải mái hơn Sĩ Khang dầu nhìn hai người thì Khang nổi bật nhờ vẻ đẹp trai lịch sự của mình. Bỏ cái muống xuống tô cháo, bà Đông Hân nghiêm giọng:

- Hời hợt con lại trèo tường vàói một đồng trên lầu phải không Sĩ Đang ? Sĩ Đang vẫn cười tươi:

- Nội đã biết hết rồi, con đâu dám chối, sáng nay con dậy sớm, định dọn thì lạ thay nó đã biến mất rồi!

Sĩ Khang khó chịu kéo ghế đứng dậy, anh bực giọng:

- Con đi nhe nội!

- Ở hay! Ăn chưa hết sao lại vội đi ?

- Con no rồi!

Nhìn Sĩ Khang bực dọc dần gót giày xuống sàn khi bước đi, Sĩ Đang nhún vai:

- Ô la la! Khó tánh quá! Chị Hoài, cho tôi ăn với chó! Trong bụng tôi chẳng còn gì đâu . Cám ơn chị đã dọn dẹp hộ tôi phần trên lầu .

Chừng như lúc này Sĩ Đang mới nhìn thấy Gia Bảo . Anh ta chống hai tay dưới cằm ngó cô chăm chăm bằng đôi mắt rất đen, y như đôi mắt của Sĩ Khang nhưng linh hoạt, lém lỉnh và đa tình hơn nhờ chiếc đuôi dài hơi xéch:

- Chào cô bé! Lính mới của nội à ? Lần này nội chọn người hay đấy!

Bà Đông Hân nhíu mày:

- Ăn với nói như tụi du côn . Nội chúa ghét!

Gõ gõ bàn tay có những ngón thanh dài xuống mặt bàn, Sĩ Đang nói tỉnh bơ:

- Bao giờ nội “chúa thương” tất cả mọi thứ, mọi cái, mọi người thì lúc ấy nội sẽ hết bệnh rề rề, và con sẽ thành công trong công việc Đang đeo đuổi . Bà Đông Hân cau kinh:

- Ý con muốn nói nội khó xử, độc ác với tất cả chứ gì ? Hừ! Đang này! Con mà không thay đổi lối sống, cách nghĩ thì mọi người còn

khổ vì con và con sẽ chẳng bao giờ thành công bất cứ việc gì!

- Sống như hiện tại là thoải mái nhất, tại sao con phải thay đổi cơ chứ! Sao nội không bắt anh Hai thay đổi cách sống mà lại bảo con! Nội cho rằng ảnh sống đúng cách à ? Bưng ly sâm lên nhấp nhấp, bà Đông Hân nói gần từng tiếng:
- Nội không cho rằng thằng Khang sống đúng cách, nhưng cách sống của nó không phiền tới kẻ khác, nó biết bổn phận với gia đình, trách nhiệm với ông bà và biết nghĩ tới tương lai, sự nghiệp chứ không bất hiếu, chơi bời, lêu lổng, phá của như con . Chống tay dưới cằm, giấu vẻ bức bối, Sĩ Đàng buông lời chán nản:
- Không về ăn sáng, ăn trưa thì nội cho rằng con cháu bất hiếu, bỏ bê, mà về ngồi gần nội là phải nghe trăm ngàn lần cái điệp khúc cũ rích . Nói thật, con thương nội bao nhiêu, càng sợ gần nội bấy nhiêu .
- Hừm! Con cháu đời nay thật quá sức . Bây giờ ăn xong và đi khuất mắt cho rồi . Sĩ Đàng làm thỉnh, anh ta ung dung uống hết ly sữa ca cao nóng chị Hoài vừa đem ra rồi tiếp tục luận điệu của mình:
- Con luôn nói sự thật, vì vậy nên chẳng ai ưa . Bà Đông Hân cay cú:
- Con mà “luôn nói sự thật” chắc đức Phật mới biết nói dối . Nội bao giờ cũng muốn con tu tỉnh lại để phụ giúp ba con và thằng Khang . Để chiếc ly không xuống bàn, Sĩ Đàng chột lạnh lòng:
- Còn con, rất tiếc con chỉ muốn tự lập, con không thích làm phụ tá cho bất kỳ ai, dù người đó là ba con, chứ đừng nói chi kẻ đó là người lèng èng như anh Hai .
- Lại tự cao, tự đại, kiêu căng, phách lối trong khi bản thân chưa làm được gì ra hồn .
- Con sẽ làm mọi thứ ra hồn khi trong tay có vốn ...Nhà này ai cũng góp ý, giúp lời chứ nói đến vốn thì chẳng người nào hờ ra .
- Góp vốn cho con à, thà để đem tiền cho ăn mày còn được tiếng thơm . Đứng dậy, Sĩ Đàng ngang ngược:
- Vậy thì con cần chi phải làm cho cực thân, mỗi tuần xòe tay lãnh lương nhà xài thoải mái không sướng hay sao ? Mặt bà Đông Hân tái đi vì tức:
- Cút đi, đồ quỷ sứ, tao chưa thấy ai mất dạy như mày . Bước ra khỏi phòng, Đàng còn ráng quay lại nói thêm:
- Có đấy, tại nó chưa hiện nguyên hình nên nội chưa biết ấy thôi! Gia Bảo ngơ ngác nhìn theo, quả là cô chưa thấy ai ăn nói ngang ngược, hỗn hào như Sĩ Đàng . Rụt rè cô đem thuốc tới cho bà Đông Hân:
- Mời bà uống thuốc!
- Ủ! Cám ơn, để đó cho tôi . Đừng để tôi chờ đó . Bây giờ đi đâu cho

khuất mắt tôi thì đi . Gia Bảo ngao ngán bước ra vườn . Gia đình này coi bộ phức tạp hơn cô nghĩ nhiều . Hai gã đàn ông kỳ cục, người thì lạnh lùng ít nói, kẻ ào ào ngang ngược, khi mở miệng toàn những lời làm đau người đối diện . Lòng cô chợt rộn lên một chút khi nhớ tới đôi mắt hờ hững của Sĩ Khang, anh ta nhìn cô như nhìn cái bàn, cái ghế trong bếp, thế sao Gia Bảo vẫn thấy ấm áp một tình cảm mơ hồ kỳ lạ . Những lời Khang dặn dò cô đối với bà Đông Hân mới dịu dàng và tế nhị làm sao!

Bâng khuâng ngồi xuống chiếc ghế đá . Gia Bảo đắm đắm chìm trong mơ mộngNgày xưa khi còn là con gái nhà giàu, cô rất kiêu kỳ, cô chưa bao giờ lưu ý, quan tâm đến đàn ông con trai . Với cô bọn họ đều không xứng . Đến khi vật đổi, sao dời, đời cô bước sang lối rẽ Gia Bảo lại không dám nghĩ tới ai vì mặc cảm . Hiện giờ cô rất mặc cảm, cô biết không ai đoái hoài tới một người con gái trắng tay đã từng có án tù . Gia Bảo rùng mình nhìn quanh quẩn, mọi người trong gia đình này sẽ nghĩ gì khi họ biết cô đã từng ngồi tù nhỉ ? Người ta đã buộc cô tội ăn cắp sáu lượng vàng của bà thiếu . Sáu lượng vàng quả là một gia tài to lớn đối với cô khi gia đình đã khánh tận . Nhưng Gia Bảo chưa bao giờ có gan nghĩ tới chuyện ấy chứ đừng nói đến việc thực hiện nó . Lúc bị buộc tội với tang vật đầy đủ, cô hoàn toàn bất ngờ và không hiểu vì sao . Dần dà rồi Bảo cũng hiểu ra mọi chuyện . Cũng vì lòng tham con người không đáy mà thôi!

- Này! Sao lại ngồi ủ rũ như vậy bé con? Bị rầy rồi phải không ? Chia buồn nhé!

Sĩ Đang cười tủm tỉm từ nhà sau đi ra, anh chàng búng tay cho chiếc tàn thuốc bay vèo vào đám cỏ rồi tự nhiên ngồi xuống kế bên Gia Bảo .

- Bé tên Gia Bảo phải không ?

- Sao cậu Đang biết ?

- Cái gì! Cậu Đang à! Dùng từ nghe ghê làm sao, tôi chẳng khoái làm chủ gì hết . Mình cứ anh em cho vui . Gia Bảo lo lắng trước sự tự nhiên của Sĩ Đang, cô lắc đầu:

- Không được đâu! Bà Đông Hân sẽ rầy, và cậu Hai Khang cũng chẳng bằng lòng . Hát hàm, Đang hơi cáu:

- Chẳng bằng lòng cái gì cơ chứ! Ai thích làm bà làm ông, làm cậu thì kệ, còn tôi chỉ thích làm ...anh thôi . Nhớ đây, cô bé mà gọi tôi là cậu Ba, cậu Tư gì đó thì đừng trách . Tôi nổi tiếng hay quậy nhất nhà này đấy . Nghe anh ta hăm he, tự nhiên Gia Bảo đỏ bừng, cô ngênh mặt:

- Anh hay quậy với ai, chứ với tôi, thì xin lỗi, khó thắng lắm!
- Bật cười trước thái độ phản đối bất ngờ của Gia Bảo, Đang bắt chẹt:
- Sao lại khó chứ ? Thản nhiên Gia Bảo đáp:
- Chẳng ai lại độc ác đến mức đi quậy kẻ a+n, người ở trong nhà, vì suốt ngày họ đã bị quậy để trả tiền rồi . Anh có quậy tôi cũng lờ
- Nheo mắt lại, Sĩ Đang gật gù:
- Đối đáp nghe khá đó . Tôi khoái như vậy, ai đâu như mấy người trước, lúc nào cũng vâng, dạ chán chết! Mà nè, bà nội tôi khó tánh cực kỳ, bé lóc chóc như cô khó thở trong nhà này lắm ấy!
- Gia Bảo lại buông một câu nữa:
- Bà khó như vậy xem chừng xứng với anh, sao anh đối đáp với bà nghe chướng thế ? Sĩ Đang sa sầm mặt, anh ta đứng dậy hầm hầm:
- Cô là ai trong gia đình này mà nói năng kiêu dạy khôn tôi hả ? Gia Bảo lạnh lùng cố ý nhắc lại lời Đang:
- Tôi là người giúp việc cho bà . Nhưng tôi luôn nói sự thật nên ...cậu chủ không ưa ? Đứng dậy Gia Bảo nói:
- Xin phép cậu Ba tôi phải vào hầu bà . Qua vài câu chuyện trò tôi hiểu cậu lúc nào cũng là cậu chủ của tôi, dẫu cậu bảo rằng cậu không thích như vậy . Sĩ Đang ngơ mắt ngó theo cái dáng mềm mại của Gia Bảo . Cô bé đẹp tuyệt, đối đáp chẳng phải ngu ngo như những kẻ giúp việc khác, thế nhưng sao lại phải vào ở trong nhà anh nhỉ ? Bước vào bếp Đang gọi to:
- Chị Hoài ơi!
- Không nghe tiếng trả lời anh lại gọi to hơn nữa:
- Chị Hoài ơi! Chị Hoài đâu rồi ? Chị Hoài hấp tấp chạy từ trên lầu xuống:
- Tôi đây! Cậu Ba cần gì ? Có sẵn chuông sao cậu không bấm, gọi vừa mệt mình mà mệt cả người khác . Khoanh tay trước ngực Sĩ Đang hoạnh hoệ:
- Trong nhà này có bao nhiêu người sử dụng ba cái chuông mắc dịch đó ?
- Dạai cũng sử dụng hết trừ cậu .
- Hừ! Chị đã biết vậy sao còn kêu tôi bấm chuông ? Xin lỗi chị, tôi là Sĩ Đang chứ không phải Sĩ Khang nhé! Tôi không khoái cái kiểu bấm chuông đó đâu . Chị thấy đấy, tối tôi đi chơi khuya về, tôi leo tường vào, dứt khoát không bấm chuông gọi cửa mà .
- Vâng! Vâng! Tôi hiểu !
- Bà nội tôi đâu rồi ?
- Dạ bà đã đi dạo chợ với Gia Bảo !
- Gia Bảo à! Ai giới thiệu con bé đó vậy ?

- Dạ luật sư Hoàng .
 - Từ đâu ông ta quen cô gái ấy ? Chị Hoài khó chịu trước lời hỏi như lấy cung của Sĩ Đàng nên đáp cụt ngắn:
 - Tôi không biết! Con bé hồn hào gì với cậu à ?
 - Không! À! Ba tôi chừng nào mới về ?
 - Dạ chắc chiều mai ông mới về tới .
 - Rồi! Lại “héo” thêm một ngày nữa . Nhún vai Sĩ Đàng bước vội lên lầu, anh vừa nhảy một lần hai nấc thang vừa huýt gió một bài nhạc Rock thịnh hành . -Gia Bảo! Gia Bảo!
- Tiếng bà Đông Hân vang lên từ góc vườn làm Sĩ Khang chú ý, anh bước qua lối sỏi để đi đến chỗ bà nội mình. -Có chuyện gì cần bà nội? -Không! Không! Nội muốn chỉ cho con bé xem cái nụ lan trắng này thôi! mà nó đâu mất rồi. Mỉm cười Khang hỏi:
- Con bé này làm nội vừa lòng phải không? -Ờ! Ít ra nó cũng lanh lẹ, thông minh và thích chăm sóc cây cỏ như nội. Sĩ Khang ngồi xuống bật thêm giọng giễu cợt:
 - Con mừng vì nội đã tìm ra tri kỷ, vì con thấy đàn bà mà mê phong lan, cây cảnh kể ra cũng hiếm. Bà Đông Hân có vẻ phật ý, kéo chiếc kính lão trên mũi xuống bà nói:
 - Cái gì mà mê với thích. Cây cảnh cũng là thú tiêu khiển của những người già, không lẽ ông nội bây chết rồi, tao để cái vườn kiểng của ông điều hui quanh quế. Cha con bây bỏ phế thì thân già này phải chăm sóc chứ sao!
 - Con có nói gì đâu mà nội lại cáu lên rồi, nội đã uống hết thuốc chưa? -Uống hoài muốn ngán. Con Gia Bảo đưa nội tới câu lạc bộ dưỡng sinh tập, sẽ ngựa được chứng lên máu. Ngạc nhiên Khang hỏi ngay:
 - Nội đã đi tới đó rồi à? -Ừ!
 - Lớn tuổi như nội làm sao tập được? Lộ về bắt bình bà Đông Hân cau mày:
 - Từ từ cũng được chứ sao lại không? Con bé ấy xem ra còn lo lắng cho nội hơn anh em tụi bây. Thằng Sĩ Đàng chỉ làm nội thêm lo, thêm buồn. Con với nó cứ như mặt trời với mặt trăng. Thật khổ!
- Sĩ Khang lạnh lùng:
- Chuyện đó không phải tại con. Đầu tiên là do nội quá dễ dãi, cưng chiều Sĩ Đàng. Khang định nói tiếp thì Gia Bảo đã ra tới, trên tay cô là một tách trà có nắp đậy:
 - Mời bà dùng trà!
- Cô bối rối khi thấy Sĩ Khang:
- Cậu Hai dùng trà, tôi sẽ vào đem ra ngay!

Khang chưa kịp từ chối thì cô đã nhanh nhẹn bước trở vào nhà, anh chỉ thấy dáng cô uyển chuyển sau những giỏ lan treo rải rác. Cầm tách trà trên tay, bà Đông Hân ưu tư:

- Con không được đổ lỗi cho người lớn, con ích kỷ lắm khi muốn chỉ mình mình được sống trong ngôi nhà to lớn này. Có thể nội đã dễ dãi, cứng chiu, vì thằng Đàng có nhiều thiệt thòi hơn con, nhưng con cháu đứa nào nội cũng thương yêu như nhau. Vẫn giọng lạnh lùng như băng, Sĩ Khang nhếch môi:

- Con cũng mong như vậy!

Đặt tách trà xuống bậc thềm đá xanh, bà Đông Hân hỏi sang chuyện khác:

- Hơn tuần nay nội không thấy con Phương Uyên ghé? Đưa tay lên vật một cong cổ dưới chân, Sĩ Khang nói mà không buồn nhìn lên:

- Cô ta đi Đà Lạt rồi!

-Con và nó có chuyện gì giận dỗi à? Thở dài Sĩ Khang đáp:

- Con không chịu được tính của Phương Uyên. -Thì phải tập chịu đựng nhau cho quen, dầu gì nó cũng sẽ là vợ con. Nó còn trẻ và ham vui, dần dà bỏn phận và trách nhiệm của người vợ, người mẹ sẽ làm nó chững chạc ra. Nội thấy không còn nơi nào môn đăng hộ đối hơn gia đình Phương Uyên, con đã chọn đúng người rồi đó Sĩ Khang à! Sĩ Khang im lặng, anh nhớ đến vẻ mặt sắc sảo của Phương Uyên, cô ấy ham vui, những nhéo một cách quyền hành và không chút trẻ con nào như nội anh vừa nhận xét. Vậy mà anh yêu và tốn bao nhiêu công sức đeo đuổi mới chiếm được trái tim cô ta. -Mời cậu Hai dùng trà!

Khang bắt chợt nhìn lên, đôi mắt Gia Bảo có vẻ gì là lạ. Sao Phương Uyên lại không có được đôi mắt ngây thơ như cô bé này nhỉ? Thấy tách trà run run trong bàn tay thon nhỏ rất đẹp của cô gái. Khang tội nghiệp. Anh mỉm cười và dịu dàng nói:

- Cám ơn! Tôi phiền Gia Bảo quá!

-Dạ, đó là công việc của tôi mà!

-Gia Bảo lại đây!

Bà Đông Hân chỉ giàn phong lan chạy dài đồng đưa rồi bảo:

- Hôm nay tưới thuốc được rồi, cô còn nhớ phân lượng đấy chứ!

-Dạ, cháu nhớ, mỗi muống cà phê hai lít nước. -Ừ! Đi làm ngay đi!

Nắng lên cao rồi. Gia Bảo nhìn vội về phía Sĩ Khang rồi bước đi, dù bà Đông Hân có bực dọc, cáu gắt với cô cỡ nào chẳng nữa, được nhìn thấy Khang lòng cô vẫn dịu xuống một niềm vui kỳ lạ. Chưa bao giờ anh nói chuyện riêng hay hỏi han gì cô hết, nhưng sao cô luôn nghĩ tới Sĩ Khang. Có thể Gia Bảo đã tưởng tượng thêm dặt nhiều

thứ chung quanh hình ảnh đẹp trai đầy quyền uy của Khang. Nhưng biết sao hơn khi trái tim cô đơn, bất hạnh và ngây thơ của cô không cưỡng được sự hồi hợp si mê khi nhìn thấy anh. -Trông cô chẳng khác nào một người trồng lan sành điệu. Sĩ Khang vừa nói vừa cười. Anh thấy Gia Bảo đỏ mặt xấu hổ. Đôi gò má tơ non không phấn của cô căng lên mịn màng, phơn phớt những sợi lông măng trông thật dễ thương lam sao. Bối rối, Gia Bảo cúi gầm mặt xuống. Ôi! Mãi đến hôm nay anh mới hỏi tới em. Anh có biết là em đã trông chờ giờ phút này đến mức nào không? -Gia Bảo thích phong lan lắm à? -Ồ! Không!

Chậm rãi bước trên sỏi Khang lại hỏi:

- Tại sao? Gia Bảo liếc sang Khang, mắt hai người chạm nhau, cô phải cố bình tĩnh để khỏi xúc động:

- Người ta nói phong lan là loại hoa vương giả, em...à tôi đâu dám thích loại hoa phải dày công chăm sóc, đợi chờ từng ngày để thấy chúng ra hoa. -Vậy cô thích loại hoa gì? Lòng bỗng chùng xuống một mặt cảm xót xa, Gia Bảo trầm giọng:

- Tôi chỉ thích những loài hoa dại, mọc ven lối đi ít ai để ý tới. Một nụ cười châm biếm lại nở trên môi Sĩ Khang. Anh gật gù:

- Tôi hiểu ý Gia Bảo. Xem chừng cô không phải chỉ học tới lớp năm như đã nói với bà nội tôi đâu. Thường thì người ta hay nói hơn cái mình có, chớ ít ai chịu làm mờ sự hào nhoáng của mình. Phải không Gia Bảo? -Cậu Hai muốn nói gì? Tôi...không hiểu...

-Tôi muốn nói là rất mừng vì bà nội tôi đã tìm được người giúp việc ưng ý. Cô biết giấu con người thật của mình và cam phận với những công việc mà trước đây cô chưa từng bao giờ phải làm qua là hay đó Gia Bảo!

Gia Bảo đáp ứng:

- Từ xưa đến giờ tôi vẫn là con nhà lam lũ. -Nhưng cô đâu phải chỉ học tới lớp năm như đã nói với bà nội tôi. -Điều ấy có quan trọng không thưa cậu? Vì tôi nghĩ với công việc Đang làm, tốt hơn hãy tự xem mình là người thất học, như vậy đỡ tủi thân hơn!

Chừng như thông cảm lời nói cuối cùng của Gia Bảo, Khang nhẹ nhàng:

- Xin lỗi!Cô nhiều tự ái quá, sao Gia Bảo không nghĩ tới với trình độ, khả năng thật, chúng tôi sẽ bố trí cho cô một công việc khác, thích hợp với cô hơn? Gia Bảo tránh đôi mắt của Khang, cô chua xót:

- Cám ơn cậu! Với tôi bao nhiêu công việc này là đủ rồi. Vả lại, thật sự tôi cũng là người học dở dang, không tới đâu cả!

Nhìn Gia Bảo, Sĩ Khang có vẻ tiếc:

- Bao giờ tôi cũng thích người có chí, có hoài vọng lớn cho cuộc đời mình. Tiếc thật!

Sĩ Khang đi rồi mà cô vẫn còn đứng thờ người ra, lần đầu nói chuyện sau gần cả tháng trời nhìn thấy anh xem chừng chẳng tới đâu. Trái lại hình như Sĩ Khang phật ý, vì cô đã cố tình nói dối anh. Buồn bã, Gia Bảo nâng một nhánh lan có lưỡi mèo lên, cô gỡ nhẹ chiếc lá khô nằm lọt giữa những thỏi than ra, rồi nhắm mắt lại thần thờ với cảm giác khốn khổ mà lần đầu tiên trong đời cô được biết. oOo Phương Uyên đóng đưa hai chân, cô ríu rít, đốt đất một cách giả dối những câu nhõng nhẽo với Sĩ Khang, bất chấp có bà Đông Hân và cả Gia Bảo:

- Anh Khang! Mấy hôm nay đã biết nhớ em chưa? Nếu chưa, ngày mai em sẽ đi nữa cho anh xem!

Gia Bảo thấy Sĩ Khang cười, nụ cười rất tươi, rất hạnh phúc chứ không phải những nụ cười nhếch môi, lạnh nhạt vẫn thường có nơi anh. Ấu yếm nín người yêu, Khang đùa:

- Em mà đi nữa anh sẽ sắm ngay một cái còng bằng vàng, để còng em lại cho bỏ ghét. Chun chiếc mũi dọc dừa kênh kiệu lại, Phương Uyên đái chiếc miệng hơi rộng:

- Nội thấy chưa! Lúc nào anh Khang cũng ăn hiếp con. Chừng cười rồi chắc con chỉ được phép ra phố khi ảnh đồng ý, còn bao nhiêu thời gian còn lại phải ngồi nhà chờ ảnh về, y như các bà vợ thời phong kiến. Bà Đông Hân hiền từ khác với những lúc ra lệnh cho Gia Bảo. Giọng dễ dãi bà góp lời vô thưởng vô phạt:

- Ôi chao! Thăng Khang nói là nói vậy thôi, chứ nó mà dám. Cưng quá thành ra ích kỷ. ng nội nó ngày xưa cũng có muốn bà nội đi đâu một mình đâu!

Nghiêng đầu, chớp mắt làm bộ ngây thơ, Phương Uyên hỏi:

- Vậy rồi làm sao nội đi xem Hồ Quảng được? Ra chiều đặc ý, bà Đông Hân cười:

- Thì nội cũng có cách chứ!

Liếc Khang một cái, Uyên nũng nịu:

- Hôm nào nội phải bày cách đó cho con nhe nội!

-Tôi lại nghĩ nội không đủ phương cách để bày cho chị ấy chứ!

Sĩ Đăng nghênh ngang bước vào phòng khách với điều thuốc lá trên tay. Trông anh thật bụi đời vì chiếc quần xanh bạc phếch rách tua hai đầu gối, và cái áo thun rộng thùng thình vẽ hình Elví Presley. Không thèm chào hỏi ai, Sĩ Đăng ngồi xuống trên tay dựa của ghế salon nói tiếp:

- Chị biết tại sao không? Chẳng cần quan tâm đến bộ mặt tiu ngưu

của Phương Uyên và sự khó chịu của Sĩ Khang, anh ta trả lời luôn:

- Vì bây giờ cuối thế kỷ hai mươi rồi, mọi cách thức của bà nội tôi đều cổ lỗ, vừa không phù hợp với thời đại hiện đại vừa không nhằm nhò gì với kinh nghiệm bản thân của chị. Bà Đông Hân nhú mày:

- Ăn với nói! Không bao giờ nội thấy con ra vẻ đạo mạo đảng hoàng hết. Đi thì thôi về đến nhà là có chuyện. Sĩ Khang đứng dậy trước tiên, anh đưa tay đỡ Phương Uyên lên:

- Con đưa Uyên đi xem ca nhạc. Nội cứ ăn cơm trước, đừng chờ con. Đợi hai người đi ra tới sân, Sĩ Khang bật cười lên thích thú:

- Nội xem, bà chị dâu tương lai của con hết giả vờ ngây thơ. Con nói thật coi chừng anh Khang bị xỏ mũi đó. Nghiêm giọng, bà Đông Hân nạt:

- Chuyện đấy không liên quan đến con. -Sao lại không? Tại nội chưa biết rõ về Phương Uyên đấy thôi. Con nổi tiếng galăng, lịch sự với đàn bà, nhưng với cô ta thì không. Trước đây Phương Uyên đối xử với mẹ con chẳng ra gì, khi lọt vào gia đình này cô ta cũng sẽ đối với nội không ra gì. -Nội không tin như vậy. -Bao giờ nội cũng tin người dưng hơn tin con. -Vì con không biết tạo niềm tin nơi kẻ khác. Năm nay con bao nhiêu tuổi rồi hả Sĩ Khang? Không công danh, không sự nghiệp thì chẳng ai tin mình hết. Muốn tin vào ai đó, đôi khi người ta phải dựa vào địa vị của họ. Giọng Giang mai mĩa:

- Địa vị càng cao, nói người ta càng tin. Con thì lại muốn thiên hạ tin con từ lúc con còn hai bàn tay trắng. Bà Đông Hân đứng dậy:

- Vậy thic con cứ gây niềm tin cho mọi người tin mình. Mà việc quan trọng trước tiên là lời nói phải đi đôi với việc làm. Chỉ đơn giản vậy thôi, nếu làm được nội sẽ là người tin con trước tiên. Quay sang Gia Bảo đang ngồi thần thờ, bà cao giọng trước khi bước đi. -Gia Bảo, xuống bếp phụ chị Hoài dọn cơm. Cô làm sao mà cứ như người mất hồn vậy? Giật mình Gia Bảo vội nhìn quanh, ánh mắt cô chạm phải Sĩ Khang, anh ta phì phà điếu thuốc đã gần hết tẩm tẩm cười như trêu chọc. Gia Bảo phát ngượng, cô càng tức hơn khi nghe Khang ngân nga hát:

- "Giờ đây bên sông oa rụng rơi rời. Giờ đây em ơi cơn mộng tàn rồi Lòng an tan hoang thôi vờ tình ơi!

Ngày như theo sông, bóng xế tàn rồi..." -Tĩnh mộng rồi phải không cô bé! Chia buồn nhé!

Tái mặt vì bị chọc phải nổi đau, Gia Bảo sùng sộ:

- Anh biết cái gì mà chia buồn với chia vui. Sĩ Khang đốp lại:

- Sao lại anh! Cậu Ba Khang chứ! Mà đã là cậu Ba thì chuyện gì không biết. Cô gái nào lại không mê sự hào nhoáng, nhưng chỗ đó

chẳng bao giờ là của cô đâu Gia Bảo. Người ta đã là một cặp xứng đôi vừa lứa từ lúc chưa có cô. Gia Bảo lắp bắp:

- Anh....ơ cậu chỉ nói nhảm, tôi chẳng hiểu gì cả!

Sĩ Đang lừng khừng bước tới, giọng anh đùa cợt:

- Vậy mà cậu Ba đây hiểu rất rõ...

-Gia Bảo! Gia Bảo!

-Vâng! Vâng! Em xuống ngay!

Cô hất mặt về phía Sĩ Đang rồi chạy nhanh xuống bếp. Kỳ lạ thay với Sĩ Đang, Gia Bảo không thấy sợ như với Sĩ Khang, cô luôn cho mình và Đang ngang hàng để có thể chuyện trò như bạn bè. Nhưng anh ta không phải là bạn cô, anh ta là một người ngang ngược mà ai trong nhà này cũng phải tránh né, nếu không muốn nói là ghét khi gặp mặt. Ngoài ra anh ta còn là cậu chủ của cô nữa, anh ta không phải như Sĩ Khang, anh ta có thể hành hạ cho cô khổ nếu anh ta muốn. oOo Kể từ tám giờ trở đi, Gia Bảo được tự do, cô đã hết trách nhiệm sau một ngày phải xó rợ quanh quẩn để nghe bà Đông Hân sai bảo. Công bằng mà nói thì bà Đông Hân không phải mẫu người nhỏ nhen độc ác, chỉ có điều bà cô đơn không bạn bè, thời gian trống chẳng biết làm gì nên sinh ra cáu gắt rồi ốm đau. Bà bệnh vì cho rằng con cháu không nghĩ tới mình, bà bệnh vì cho rằng mình không còn làm được gì trong khi bà là người yêu thích công việc. Và có thể bà bệnh vì một lý do nào đó ẩn sâu trong lòng mà Gia Bảo chưa biết được, nhưng cô đoán chắc chắn là bà luôn nghĩ ngợi tới một vấn đề gì đó, việc này chi phối làm bà bất thường trong cách đối xử với người ăn kẻ ở trong nhà. Bà có thể ngọt ngào xong rồi lại Đang hành chi chiết ngay tức thời. Từ chiều đến giờ bà tỏ vẻ ân cần với cô hơn mọi ngày, nhưng việc ấy có nghĩa lý gì khi cô đã đối diện trước mặt sự thật rành rành. Cô đã thấy rõ Sĩ Khang bằng lòng với hạnh phúc của mình ra sao khi kể bên anh là Phương Uyên, cô gái có tên gọi và vẻ đẹp quý phái kiêu kỳ. Ngày xưa Gia Bảo từng tuyên bố với bạn bè rằng:

- với cô không bao giờ có chuyện yêu đơn phương, với cô không bao giờ có chuyện thương thầm nhớ trộm. Vậy tình cảm cô đang giành cho Sĩ Khang là gì nhỉ? Đó có phải là tình yêu không khi anh ta luôn hờ hững chẳng mấy may chú ý đến cô. Đó có phải là tình yêu không mà cô luôn ngóng trông khi anh ra khỏi nhà và thấp thỏm theo dõi từng cử chỉ, chờ đón từng ánh mắt, đợi mỗi câu nhờ vả của anh. Thở dài buồn bã, Gia Bảo ngồi xuống thêm đá lạnh của hàng hiên ngoài vườn. Đêm ngọt ngào mùi hoa dạ lan hương:

-" Trời ơi! Hoa thơm đến não lòng, hoa trắng từng chùm trong cây

gần đó. Ước chi có ai hái tặng ta chùm hoa trắng ấy rồi âu yếm bảo rằng:

- "Có cành hoa đẹp, anh hái cho em, em mà không nhận anh chết cho xem, rồi anh sẽ khóc liên miên suốt ngày. Ôi! Chẳng bao giờ buồn như hôm nay...." như lời một bản tình ca, mà có lần ta và lũ bạn đã lắng tai nghe, rồi phá ra cười vì cho rằng trên đời này làm gì có kẻ nào ngốc đến thế! Còn ta. Ta có ngốc không khi tự đứng ra ngồi ở đây một mình như ngóng trông một người sẽ không bao giờ là của ta. Tựa cảm trên đầu gối, Gia Bảo nhắm mắt lại... Cô tự cho mình đã mắc sai lầm khi đồng ý vào làm ở đây. Và cô càng sai lầm khủng khiếp hơn khi để ý đến cậu chủ của mình. Nhớ lúc chiều, cô đã dè dặt hỏi chị Hoài về mối quan hệ của Sĩ Khang và cô nàng Phương Uyên, chị ấy đã cười và lên giọng kể cả:

- Em hỏi chuyện tình cảm của cậu Hai làm gì? Gia Bảo đã đáp ứng nói dối:

- Vì tò mò thôi!

Chị Hoài lại cười:

- Chẳng nên tò mò làm chi em gái ạ!

- Nhưng tại em thấy cậu Ba Sĩ Đang không ưa cô Phương Uyên, cậu ấy đã chỉ trích cô ta trước mặt mọi người. Ngao ngán chị Hoài tiếp:

- Cậu Đang ngang ngược, chỉ thích ăn chơi, tính khí dữ dội, vì quá được nuông chiều, cậu ấy muốn nói gì thì nói, ai mà bịt mồm cậu ta lại được. Tóm lại em không nên tò mò chuyện của gia đình này, chẳng lợi lộc gì cho em đâu. Nhỏ giọng chị lại tiếp:

- Những người giàu họ kỳ lắm, và dĩ nhiên các cậu chủ không bao giờ tò mò đến kẻ ăn người ở trong nhà như em đã tò mò muốn biết về họ đâu. Phải thực tế thôi! Chị thấy em mơ mộng quá quên cả lối đi dành cho mình rồi đó. Ôm đầu Gia Bảo thấm thía:

- Ta nên đi bằng lối riêng dành cho mình như lời chị Hoài đã cố ý khuyên thì tốt hơn. Ngược mặt lên, Gia Bảo thấy một bóng người Đang sừng sững phía trước mình. Hoàng hồn khiếp vía cô chỉ biết ngồi chết trân. Hai hàm răng cắn chặt vào nhau. Gia Bảo không há mồm kêu lên được nữa khi rõ ràng mắt cô nhìn thấy một khuôn mặt quái dị Đang cúi xuống. Trong bóng tối của khu vườn, gương mặt quái dị với chiếc miệng méo xệch qua một bên trắng nhợt những cái răng lớn nhọn cứ chồm vờn sát mắt Gia Bảo. Cô có cảm giác mù mẫm trong cơn bàng hoàng ngây dại. Mắt mở to hoảng loạn Gia Bảo cố gắng vung tay đập mạnh vào gương mặt gớm ghiếc ấy rồi cô như chơi vơi mê đi.... - Gia Bảo! Gia Bảo!

Ai đó lay cô thật mạnh bạo, cô lại đập một cái vào kẻ Đang ghì mình

rồi mở mắt ra. Sĩ Đàng cười thích thú:

- Định ăn vạ tôi sao cô bé! Tôi mà không hù dọa cho tỉnh chắc cô hoá đá vì trông chờ mất. Công nhận cô dữ thật, suýt chút xíu nữa mũi tôi ăn trầu rồi!

Cửa mình ra khỏi tay Sĩ Đàng, Gia Bảo vừa tức vì bị anh ta ôm vừa tức vì bị lừa. Hít một hơi mạnh để định thần trở lại, cô cố tìm một câu thật đau để nói cho hả, nhưng chợt nghĩ tới thân phận mình, Gia Bảo lại thôi. -Sao? Có phải cô sắp hoá đá vì trông chờ anh Hai tôi đi chơi về không? Ôi! Chờ làm gì, ông ấy mà về đến cổng thì chuông đổ liên hồi, chả ai giành mở cửa với cô đâu. Làm lì Gia Bảo quay người bước đi, Sĩ Đàng kéo vai cô lại:

- Tôi đã cho phép đâu mà cô dám bỏ đi. -Xin lỗi! Bà chủ cho tôi miễn mọi công việc ban đêm. -À! Đó là ý của bà nội tôi, còn ý tôi thì khác. Vào rót cho tôi ly nước lạnh, tôi chờ mà cô không đem ra, thì dám hứa ngày mai cô đi chỗ khác mà làm. Sững người lại vì tức, Gia Bảo muốn co tay đập vào gương mặt bánh trai vừa ra lệnh cho mình quá sức. Cấn môi thật đau cô bước vào nhà. Khi bưng ly nước trở ra cô thấy Sĩ Đàng ngồi bên bậc thềm đá lưng dựa vào tường, một chân duỗi dài, một chân co lại, trên đầu gối anh ta chiếc mặt nạ gốm ghiếc được lồng vào, hàm răng rõ trắng nhớn vẫn khoe ra như cười cợt cô. -Nước lạnh của cậu đây!

-Để đó!

-Tôi vào nghĩ được chưa, thưa cậu Ba? Bưng ly nước lên chậm chạp uống từng ngụm, Sĩ Đàng trả lời tỉnh bơ:

- Lẽ ra cô bé vào nghĩ ngơi hay mơ mộng gì đó được rồi, nhưng vì cái tôi dám hỏi cậu Ba với về xách mé, nên chưa được nghĩ đâu. Hát hàm, Sĩ Đàng ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Gia Bảo miễn cưỡng ngồi xuống cách thật xa anh và xoay lưng lại tránh không nhìn Đàng. Cô nghe giọng anh lầm bầm:

- Hừm! KHÔNG có người giúp việc nào dám ngồi phía trước và xoay lưng lại với chủ như cô. Định ngấm ngầm chống đối hả? Sao? Cầm thù tôi lắm phải không? Tốt, tôi thích như vậy. Gia Bảo làm thinh. Cô nhất định không thêm hé môi. Im lặng cũng là một cách chọc người khác phải tức điên lên. -Vào đem ra cho tôi chai nước lạnh. Chai thật lạnh nghe chưa!

Lẳng lẳng Gia Bảo trở vào nhà đem chai nước thật lạnh ra, cô dịu dàng rót đầy chiếc ly đã uống cạn cho Đàng rồi trở về chỗ của mình hồi nãy bó gối. Hình như ở anh chàng này có gì đó bất thường, kệ...mình cứ xem như không có anh ta, ngồi đây với hương hoa với

nổi lòng riêng tư vẫn hơn trần trọc trong căn phòng bé như cái hộp ấy!

-Trông cô thu người lại như con mèo cái Đang ngồi rình chuột. Gia Bảo buột miệng:

- Tiếc là ở đây không có chuột mà chỉ có cạp đực độc ác. Mà theo như chuyện cổ tích thì mèo là bà cô của cạp ấy chứ!

Sĩ Đang bật cười cao ngạo:

- Tôi chả khoái ba cái chuyện của ngày xưa ấy. Tôi chỉ khoái hiện giờ, có một con mèo con Đang co ro bên cạnh tôi. Này! Miu miu có biết phòng của tôi chứ? Chịu khó lên trên đó lấy cái túi xách xuống đây. Gia Bảo biết cậu ta muốn hành xác mình nên cô thản nhiên trở vào nhà, bước lên lầu cô mở phòng của Sĩ Đang. Đó là một căn phòng biệt lập với phòng của các người khác, nó nằm một mình cuối hành lang. Trong phòng vẫn còn đèn, nhìn lên vách tường Gia Bảo đỏ mặt khi thấy tờ lịch to có hình một cô gái trần truồng Đang đứng ở tư thế thật khêu gợi. Gia Bảo quơ vội chiếc túi xách nằm trên giường rồi quay ra ngay. Cô cảm thấy bị xúc phạm khi nghĩ rằng Đang cố tình sai cô vào phòng để nhìn thấy cái lịch quỷ quái anh ta treo choáng gần hết mặt tường. Mang chiếc túi xách bằng thổ cẩm nhiều màu xuống cô hần học thầy trước mặt Đang rồi trở lại chỗ ngồi của mình. -Có bao giờ cô đưa vật gì đó cho bà nội hay anh Hai tôi kiểu như vậy không? Hừ! Tôi phải dạy cho biết thế nào là lịch sự chứ! Nào! Nhặt lên và đem lại trao tận tay cho cậu Ba mau đi miu miu!

Gia Bảo quay phắt người lại, sự tức giận bùng bùng làm cô nghẹn ở ngực, nhìn bộ dạng ngồi tựa vào tường mặt hất lên trời của Đang, cô ứa gan. Ước gì cô lại được đâm vào mặt hần nhĩ! Bước tới gần chỗ Đang ngồi, cô bấm môi đá mạnh vào chiếc túi rồi lẹ làng quay lưng chạy thật nhanh vào nhà, vào tới phòng mình, cô hần hần ngồi xuống và oà ra khóc:

- Anh ta còn giống quỷ hơn cả cái mặt nạ anh ta mang để dọa mình. Sĩ Đang đứng từ cửa sổ nhìn xuống vườn, hôm nay chủ nhật nhưng anh chẳng muốn đi đâu, một tuần lễ mệt nhoài đã trôi qua, anh đã đi suốt ngày, đến tận khuya mới leo rào và lò dò theo lối vườn hoa để về nhà. Bà nội Sĩ Đang rất bức cách vào nhà của anh, nên đã có lần bà mắng:

- Xem chừng mày hợp với nghề trèo rào, khoét vách. Anh đã giận bỏ nhà gần hai tháng vì câu nói đó. Mãi đến khi Sĩ Khang dẫn bà Đông Hân tới cái "giang sơn lộn xộn" năn nỉ, anh mới chịu về cho bà vui lòng. Sĩ Đang luôn làm khổ ba và bà nội của mình. Với họ, anh cần

được thương yêu chịu đựng hết mức để bù đắp những mất mát, buồn khổ ngày anh còn bé. Và bản thân mình Sĩ Đàng cũng tự cho mình quyền làm trời trong gia đình giàu nứt vách này cho hả! Nhưng với anh, không có điều gì làm cho anh vui được những nỗi đau chìm sâu tận trong lòng. Bây giờ anh đã nhiều tiền, nhưng tiền không đem đến cho con người hạnh phúc, tiền không làm cho mẹ anh sống lại được. Vì vậy càng được nuông chiều, càng được cho nhiều tiền, anh càng làm lắm trò lố bịch. Hôm nào có chuyện buồn bực, anh uống rượu vào là y như rằng muốn tìm kẻ nào đó thuộc quyền của mình để hành hạ quấy phá. Tối thứ bảy tuần rồi, Sĩ Đàng đã cố tình đùa cợt, làm tình làm tội con bé Gia Bảo. Lẽ ra đem ấy anh về thật khuya vì anh được mời dự một vũ hội hoá trang, nhưng giữa chừng đâm chán anh về trước. Leo tường vào thì thấy Gia Bảo ngồi gục đầu trên gối bên thềm, anh đã trêu cô bằng cách đeo mặt nạ quỷ sa tăng và hù dọa cho vui thôi. Đến lúc Gia Bảo gần như xỉu anh mới lay cô và được hưởng một cú đập vào mặt. Con ranh ấy dữ gớm!

Sĩ Đàng nhớ lại lúc cô đá mạnh chiếc túi về phía anh rồi co giò chạy tuốt vào nhà mà cười thảm. Lì thì có lì nhưng cũng biết sợ, nên mấy hôm nay cô ta cố tình tránh mặt anh. Huýt gió bài "Love me tender", Đàng nhảy xuống thang lầu. Bước vào phòng khách anh thấy ba anh Đàng ngồi với Sĩ Khang, anh định trở ra nhưng ông Sĩ Thanh đã gọi:

- Vào đây ba bảo!

Miễn cưỡng ngồi xuống ghế salon, Sĩ Đàng làm ra vẻ bận rộn:

- Có chuyện gì không ba? Con phải đi ngay. -Đi đâu? -Việc riêng của con. Ông Sĩ Thanh bỏ pip xuống bàn:

- Sáng nay ba muốn gặp con để tính nhiều việc chung, con gác việc riêng lại đi. -Sao ba không nói trước cho con biết? Nhíu mày bực dọc ông Sĩ Thanh nghiêm giọng:

- Có cần không? Khi con chỉ lêu lổng đi chơi trong lúc người khác lại chẳng đủ thời gian để làm cho hết công việc. Sĩ Đàng đốp chát lại:

- Không thừa thời gian vậy thì ba khỏi cần nhập đề bằng lời trách cứ nữa. Con nghe đây, ba cứ nói thẳng vấn đề đi!

Sĩ Khang lạnh lùng đứng dậy:

- Con không thích bàn luận trong không khí như vậy. Sĩ Đàng cười khiêu khích:

- Anh không thích bàn luận khi có tôi thì đúng hơn. Sĩ Khang nhếch môi mỉa:

- Em thông minh khi nhận ra điều đó!

Nhún vai Sĩ Đàng đáp:

- Nhưng tôi không dại dột bỏ đi như tôi đã từng làm đâu. Hôm nay tôi sẽ ở lại nghe ba tính chuyện làm ăn. Ông Sĩ Thanh cau mặt:

- Thôi đủ rồi! Chúng bây không phải là tre con và cũng không phải phường mắt dạy mà nói năng như vậy trước mặt ba. Sĩ Đang chồm người, với tay định bấm chuông nhưng không hiểu sao anh lại thôi và gọi to:

- Chị Hoài! Chị Hoài đâu! Chị Hoài đâu!

Ông Sĩ Thanh nén giận:

- Tại sao không bấm chuông? Con muốn gì mà làm như vậy? -Con muốn uống cà phê!

Gia Bảo bước vội lên, cô nhìn mọi người và nói:

- Thưa, chị Hoài đã đi chợ!

-Vậy chị cho chúng tôi cà phê! Này! Có biết pha cà phê không đó? Nhờ bà Ba chỉ cho rồi mang lên ngay. Nhanh đấy!

-Con có thể dịu dàng hơn với những người giúp việc chứ Đang?

Nhìn thẳng vào mặt ông như thách thức, Đang trả lời:

- Dạ được chứ! Nhưng tại con chưa thích, mà nói như vậy cũng dịu dàng quá ấy chứ so với lúc con và mẹ đi ở cho người ta. Bọn chủ ấy chỉ toàn mày tao, chi tứ thôi, không lịch sự như gia đình mình đâu. Hừ! Đúng là bọn khốn, con sẽ không bao giờ quên. Sĩ Khang tái mặt, anh vốn lạnh lùng nhưng cũng phải to tiếng:

- Im đi! Em muốn nói gì cứ nói thẳng, đừng bắt quàng từ việc này sang việc nọ. Ngã người dựa vào nệm ghế, Đang nheo nheo mắt:

- Vậy thì nói thẳng, ngày xưa tôi ở dợ cho vị hôn thê của anh, tôi rành họ quá cỡ. Và những lời vừa rồi là tôi nói về gia đình Phương Uyên đó!

Ông Sĩ Thanh nhìn Đang với nét mắt khổ sở, lắc đầu:

- Kìa Đang! Sao con lại nặng lời như vậy? Trước đây mẹ con là cô giáo dạy kèm chị em Phương Uyên. Cô giáo và người giúp việc khác nhau rất xa. -Chính vì cái khác nhau rất xa ấy mà ba vẫn an tâm để mẹ tiếp tục làm cô giáo, vẫn an tâm để con và mẹ tiếp tục sống trong cái chòi nuôi thỏ, nuôi dê của nhà ông Minh Đoàn chứ gì? Ông Sĩ Thanh chống chế yếu ớt:

- Mẹ con không muốn ba gặp lại và xen vào đời của cô ấy. Gần gũi, Đang đọc ác:

- Mẹ con không muốn hay dì Bích Chiêu không bằng lòng? Chắc mẹ con không muốn, vì con biết mẹ con rất thương dì Bích Chiêu, mẹ đâu chịu chị ruột của mình phải khổ. Còn dì Bích Chiêu, chắc dì cũng thương mẹ con nên cũng chẳng muốn mẹ con gặp lại ba, sợ ba lại làm khổ mẹ. Dì Bích Chiêu tốt thật!

Sĩ Khang đập tay xuống bàn bực tức:

- Cậu không có quyền phê phán mẹ tôi!

-Tôi đâu muốn chạm vào mẹ anh. Tại câu chuyện đưa đây, tôi buộc lòng phải nhắc đến di ấy. Khang hầm hầm đứng lên lần nữa, anh nhìn cha mình:

- Xin lỗi ba, con không thể ngồi lại đây để nghe ba bàn bạc gì được cả. Con sợ mình sẽ không nhịn nổi rồi có chuyện chẳng ra gì. Khinh khinh Sĩ Đàng bồi thêm:

- Thì anh cứ coi như mình nhịn không nổi xem thử có chuyện gì xảy ra. Làm thinh, Khang dần gót bước đi. Ông Thanh lạnh lùng nói:

- Ba đã cố gắng chịu đựng con, làm bao nhiêu việc tốt cho con để chuộc lại những lỗi lầm thời trai trẻ của mình, nhưng có lẽ vô ích, vì con cứ xử sự với mọi người như một kẻ độc ác, thất học trong khi họ chẳng có lỗi gì với con hết. Điều đo chứng tỏ bản chất con là như vậy, từ giờ trở đi mọi việc sẽ khác, ba không chấp nhận việc con đi suốt ngày rồi về nhà xoè tay xin tiền. Con phải làm việc như những người khác. Suy nghĩ đi rồi trả lời cho ba vào sáng mai. Sĩ Đàng ượng ngượng:

- Con trả lời bây giờ. Con chỉ thích làm việc theo ý mình. Con không phải là phụ tá của bất cứ ai. Con đã nói điều này nhiều lần sao ba không cho con một cơ hội, một số vốn? Con đâu có xin, con chỉ yêu cầu cho con vay vốn thôi mà? Tại sao ba tin anh Hai mà không tin con? -Vấn đề công danh sự nghiệp không phải là chuyện đùa vui. Sự nghiệp công danh đâu xây dựng trên sở thích được. Và ba không tin con bằng thằng Sĩ Khang vì con không tạo được niềm tin với ai cả. Con đã làm những gì để ba có thể tin con chứ? Hừ! Chưa làm phụ tá mà đã muốn làm giám đốc, cơ nghiệp này gầy dựng lên với bao nhiêu là mồ hôi và nước mắt con biết không? Ba cần có kẻ kế thừa, mình anh Hai con chưa đủ, ba muốn có con giúp ba. Sĩ Đàng nóng nảy gạt ngang:

- Con không thích theo nghề này. Con sẽ thất bại nếu...

-Hừ! Thật hèn nhát, chưa bắt tay vào việc đã nghĩ tới thất bại. Ba tiếc rằng mình có đưa con vô tích sự. Đàng cười nhạt:

- Ba đừng tiếc, vì thật ra trong thâm tâm ba đâu muốn có con, Sĩ Đàng này là của nợ. Ông Sĩ Thanh quát lớn:

- Cút đi đồ khốn!

Đàng đứng dậy, bước ra cửa phòng lúc Gia Bảo khệ nệ bưng khay cà phê vô tới. Anh khoát tay:

- Cô bưng ra vườn cho tôi, trong đó chả ai uống đâu!

Ngạc nhiên nhìn Đàng hầm hầm bước ra vườn, Gia Bảo khựng lại

một chút rồi vội đi theo. Buông mình đánh phịch xuống băng đá, Đang cộc lốc:

- Để đó!

Nhẹ nhàng đặt khay cà phê xuống, Gia Bảo rón rén quay đi. Gã ác độc hay gây sự này Đang bực bội điều gì đây! Tốt nhất là đừng lẫn quần cho gã thấy mặt. Bước lên lầu, tới phòng bà Đông Hân, Gia Bảo chợt nghe Sĩ Khang khá to tiếng:

- Con không thể nào chịu nổi nó nữa. Lần chót con nói với nội, nếu có thằng Đang sẽ không có con trong ngôi nhà này. Nó đã vượt quá xa giới hạn nó được phép với tôi. Giọng bà Đông Hân mệt mỏi:

- Nội không hiểu ý con muốn nói cái giới hạn gì đó nghĩa là sao? - Là những cái thằng Đang được quyền có và những cái nó sẽ không bao giờ có được. - Ví dụ như cái gì, con cứ nói thẳng ra. - Ví dụ nó phải biết nó là ai trong ngôi nhà này!

Cô nghe bà Đông Hân cười giả lả:

- Thì nó là em con, là cháu nội của bà. Sĩ Khang im lặng, một hồi lâu Gia Bảo nghe anh ngáp ngừng:

- Nhưng thằng Đang không phải là em ruột của con, đưa nó về ngôi nhà này, đã làm đảo lộn bao nhiêu thứ. Mẹ con phiền giận bỏ đây mà đi, ba con suốt ngày làm lì vùi đầu vào công việc, rồi bắt con hùng hục chạy theo, trong khi nó cứ nhởn nhơ ăn rồi chơi. Đã vậy mới tức thời, nó lại xúc phạm đến gia đình Phương Uyên. Con rất bực!

- Nó nói gì mà con bực chớ? - Nó kê lại thời di Minh Chiêu và nó ở nhờ nhà Phương Uyên tại Lâm Đồng. Nó bảo rằng gia đình Phương Uyên xem di Minh Chiêu và nó như đầy tớ. Bà Đông Hân giọng quả quyết:

- Điều đó nó nói đúng!

Gia Bảo ngạc nhiên, cô nép vào tường lắng tai nghe tiếp - Chính mắt nội đã trông thấy thằng Sĩ Đang làm việc ra sao khi vợ chồng Minh Đoàn mời nội ra đổi gió tại đồn điền trà của gia đình nó ở Lâm Đồng. Một mình Sĩ Đang phải lo đủ cỗ cho thỏ và dê ăn rồi phải ngủ lại trong lán trại hôi hám ấy. Lần đó nội đã thương xót một thằng nhỏ không biết con nhà ai mà giỏi quá!

Cô chợt giật mình khi nghe Sĩ Khang lớn tiếng:

- Thôi! Nội đừng nói nữa. Con sẽ ra Vũng Tàu và ở lại coi công trình tại đó luôn. Để ngôi nhà này cho thằng Đang tác yêu tác quái! Cho vừa lòng nội. Sĩ Khang giận dỗi bước ra suýt va vào Gia Bảo Đang luống cuống đứng ngay cửa. Chẳng thèm nhìn đến cô, anh đi tuốt. Ngỡ ngàng Gia Bảo trông theo, tim cô nhói lên một chút thất vọng, vì tự dưng trực giác cho cô thấy Sĩ Khang có chút gì đó nhỏ nhoi khi nói

với bà Đông Hân về Sĩ Đang như vậy. Cái lạnh lùng, chừng chạc thường ngày của anh tan biến đâu mất, đôi mắt đen như tối sầm lại và gương mặt rất đẹp trai nhún nhó mang đầy những nét gay gắt khắc nghiệt có phần nào Đang ác nữa. Gia Bảo thềm tiếc rẻ:

- "Té ra anh em nhà họ giống nhau, tính tình kẻ nào cũng như quỷ".

Rồi cô hoang mang:

- "Họ không phải là anh em ruột, mẹ của Sĩ Khang là dì ghẻ à?" - Gia Bảo! Cô tìm cậu Sĩ Đang và mời cậu ấy lên đây ngay!

- Thừa vâng!

Bước ra tới gốc xoài Gia Bảo hết hồn khi thấy Sĩ Đang và Sĩ Khang đứng đối mặt nhau. Họ Đang lớn tiếng cãi cọ. Sĩ Đang tay còn cầm tách cà phê, thái độ ung dung ngạo nghễ, còn Sĩ Khang vẫn giữ nguyên vẻ Đang ác lúc nãy. Anh gần từng chữ:

- Khôn hồn mày lo thu xếp và rút khỏi nhà tao ngay trong ba hôm.

Tao sẽ cho một số tiền vốn như mày vẫn thèm muốn. Hất mặt lên, Sĩ Đang hỏi trống:

- Bao nhiêu? - À!....Vài ba cây. Đang phá ra cười:

- Rẻ quá! Không bằng giá cái Dream của anh. À! Mà nè! Tại sao tôi phải đi chứ? Nhà này cũng là nhà của tôi. Nội đã năn nỉ rước tôi về đây. Bao giờ chính miệng nội đuổi, tôi mới đi! Sao! Bây giờ anh lộ con người thật của mình rồi ấy à! Hừ! Lúc có ba, có nội anh ra về lịch sự lắm mà! Mẹ kiếp! Anh là thằng tiểu nhân, nhỏ mọn ích kỷ, thủ đoạn, đóng kịch rất tài. Sĩ Khang vung tay tát trước, Sĩ Đagn hụp người xuống và ném tách cà phê vào mình Sĩ Khang. Cà phê vương vãi đầy quần áo làm Sĩ Khang điên tiết, anh ta lao vào Sĩ Đang. Gia Bảo hốt hoảng chạy ào ra, cô cũng không hiểu tại sao và làm thế nào cô đã chen vào giữa hai người. Tay Khang vung ra thật mạnh, thật nhanh. Khi anh ta nhận ra trước mình không phải là Đang thì cái dáng nhỏ bé ấy đã lãnh trọn cú đấm như trời giáng của anh rồi. Gia Bảo ôm lấy ngực, loạng choạng té xuống, hai gã đàn ông đồng thanh gọi to:

- Gia Bảo! Gia Bảo!

Trong lúc Khang còn đứng ngờ mặt thì Đang vội bế xốc Gia Bảo lên, cô đã ngất thật sự!

oOo -Chị Hoài à! Ai đem em vào nhà vậy? -Hình như cậu Đang hay sao ấy. Khi chị xuống tới thì thấy cậu Đang làm hô hấp nhân tạo. Gia Bảo sượng cứng cả người. Khi nghĩ tới những động tác cấp cứu mà hồi phổ thông cô có học:

- Cậu ấy đã làm gì em hả chị Hoài? Cười cười chị Hoài đáp:

- Ôi! Thắc mắc làm quái gì, đại khái là cậu ấy làm tất cả cho em tỉnh

lại, trong khi cậu Khang chỉ biết đứng nhìn. Gia Bảo chống cằm tư lự, cô nhớ lại và thấy ngay gương mặt Đang kề sát mặt mình với đôi mắt đen đầy lo âu. Lúc ấy cô đã đẩy mạnh Đang ra như một phản xạ.

Anh ta thở hắt một cái và mỉm cười giọng mai mỉa:

- Hú hồn! Tôi tưởng cô thích ăn vạ chứ! Cám ơn cô đã đỡ đòn hộ tôi. Dứt lời Đang đã lững thững bỏ đi ra. Bà Đông Hân bắt buộc Gia Bảo phải nằm nghỉ ngơi. Và có lẽ lúc này bà Đang nói chuyện với Sĩ Đang. Bất chợt Gia Bảo đưa tay lên chịu nhanh miệng. Cử chỉ ấy làm chị Hoài phì cười:

- Hi hi! Có mà đi đánh răng cho hết ống kem P.S thì hoạ may mới mất mùi cà phê thuốc lá của cậu Đang, không thì mùi đó nó vương ở mồm em hoài cho xem. Gia Bảo giận dữ bước xuống giường, chị Hoài trở mặt:

- Đi đâu vậy? Ậm ự trong cổ, cô vừa nói vừa khóc:

- Em đi súc miệng đây! Thật là xui xẻo!

Chị Hoài lại ôm bụng cười:

- Con nít vừa thôi Gia Bảo ạ! Ai kêu em anh hùng xông vào can khi hai ông tướng ấy Đang hăng máu làm gì cho mang hoạ. Bước xuống tới bếp, cô nhìn thấy Khang Đang đi tới đi lui ra vẻ nóng nảy, bực dọc. Cô thật sự sợ hãi khi anh bước đến kế bên:

- Kìa Gia Bảo, em đã khoẻ chưa? Thật khổ quá! Tôi không cố ý, em làm tôi lo hết sức. Thở dài một hơi, mặt anh tỏ vẻ ân hận:

- Trước sự bướng bỉnh của Sĩ Đang, tôi đã không dẫn được lòng mình, thế là sinh sự. Gia Bảo không giận tôi chứ? Tôi thành thật xin lỗi em. Bối rối giấu hai bàn tay vào nhau, Gia Bảo nhìn xuống, lòng cô bồi hồi khi nghe Sĩ Khang gọi mình là "em", trái tim cô xao xuyến vì thái độ ân cần của anh. Khang vẫn là Khang lịch sự nhã nhặn như lần đầu cô nhìn thấy anh ấy chứ!

Nghiêng nghiêng đầu ra vẻ chờ đợi, mà Gia Bảo vẫn im lìm không nói gì, Khang ngạc nhiên khi phát giác ra giọt nước mắt còn đọng trên má cô:

- Ôi! Sao lại khóc, em đau và sợ tôi lắm phải không? -Dạ không! Cậu Hai đừng bận tâm -Em ngồi xuống đây đi Gia Bảo! Hãy nói cho tôi biết em đã nghe thấy gì.... Gia Bảo khổ sở:

- Em...à tôi hoàn toàn không nghe thấy gì cả. -Vậy em ra vườn theo tôi làm gì? -Em không cố ý theo cậu. Bà sai em đi tìm cậu Ba. Em vừa ra tới thì thấy...

Sĩ Khang đưa ngón tay lên môi ra dấu im lặng rồi nhỏ nhẹ:

- Em không thấy gì hết, nếu nội có hỏi em thì phải nói là vì vội vàng nên đã vấp ngã và ngất đi. -Tại sao em phải nói như vậy, em rất ghét

nói dối. Lắc đầu nhẹ nhẹ, Khang nhìn Gia Bảo bằng đôi mắt người lớn Đang tội nghiệp sự khờ khạo của đứa trẻ:

- Nói dối là điều xấu, nhưng trong những trường hợp vì người khác ta phải nói dối. Trời đất! Anh ấy nói "Vì người khác" nghĩa là sao?

Gia Bảo còn Đang hoang mang thì Khang đã nghiêm mặt nói tiếp:

- Em biết rồi đó. Bà nội tôi có chứng lên máu, mỗi khi có chuyện lo buồn thì khổ lắm! Tôi không muốn nội tôi biết chuyện, vì vậy tôi tha thiết mong em hãy vì bà nội mà nói những lời như tôi đã yêu cầu. Gia Bảo nhìn trân trân vào Sĩ Khang, tự nhiên cô không còn thấy e dè sợ hãi gì anh nữa. Có một điều gì đó vừa vỡ ra, cô hiểu anh nói những chuyện đó không hoàn toàn vì lo cho sức khỏe bà nội mình, mà vì anh nhiều hơn. Anh không muốn ông Sĩ Thanh, bà Đông Hân rồi có thể cả những người khác như Phương Uyên chẳng hạn, biết anh là người lỗ mãng không kém gì Sĩ Đang. Thẩn thờ quay ra vườn cô gật đầu lạnh lùng:

- Tôi đã hiểu, thưa cậu Hai!

- Cảm ơn em, Gia Bảo. Lững thững cô đi ra vườn, vì sức nhớ từ sáng tới giờ chưa ai tưới lan, ngồi thừ người trên bậc thềm cô nghe tức tức ở ngực, cú đâm của Khang quả là khủng khiếp, nó xứng dành cho Sĩ Đang hơn cô. Nhưng động lực nào khiến cô bỏ nhào vào giữa hai anh em nhà họ vậy? Cô sợ Sĩ Khang sẽ bị Sĩ Đang quật ngã, hay vì cô lo Sĩ Đang sẽ bị no đòn? Gia Bảo ôm đầu, Hình như lúc ấy cô lo cho Sĩ Đang thì đúng hơn, dù trong lòng cô luôn nghĩ tới Sĩ Khang. Có lẽ tại cô đã nhìn thấy gương mặt đột biến hung dữ bất thường của Khang, nên từ lẽ phải của trái tim, cô lo cho Đang nhiều hơn hay sao ấy!

Cầm lấy chiếc bình phun, Gia Bảo nhẹ nhàng phun nước lên từng chậu lan. Những tia nước li ti như bụi bay ra không đủ sức làm lay động nhưng chiếc lá dày của chậu Catlelelya Pircivola tím. Cô thầm thì:

- Nó sắp trở bông rồi đấy!

Lấy ngón tay trở, cô nhẹ nhàng đụng vào chiếc nụ hoa màu tím đỏ hình thoi bằng ngón tay út. Tất cả là ba nụ, mỗi ngày chúng mỗi lớn lên và bà Đông Hân rất thích. Bà và cô đã có sự đồng cảm mỗi khi nhìn một giỏ lan trở hoa. Gia Bảo mỉm cười. Trông nhánh lan Bò Cạp mới thích làm sao! Nó từ đất tựa vào cột nhà vươn lên không và đâm xuống nhánh hoa màu cam chả khác nào chú bò cạp lửa hung hãn phóng tua tua xuống những chiếc cang dũ tợn của mình. Chợt cô giật mình và đỏ bừng, nóng rát cả mặt khi thấy Sĩ Đang đi về phía giàn lan. Cô gấp rút bước như chạy, nhưng anh ta đã lên tiếng:

- Gia Bảo!

Đôi chân cô như chôn tại chỗ, cô khổ sở chẳng biết chui đi đâu mà trốn:

- Có chuyện gì không cậu Ba? Giọng Sĩ Đang dịu dàng đến bất ngờ:

- Cô đã khoẻ chưa mà ra đây làm việc rồi? -Tôi nằm không quen. Với lại tôi có bệnh gì mà phải nghỉ ngơi cho khoẻ chứ!

-Gia Bảo này! Tại sao cô lại nhảy vào đỡ đòn cho tôi vậy? -

Tôi...tôi....sợ cậu Khang đánh cậu chết mất, vì lúc đó trông cậu ấy dữ làm sao!

Ngạc nhiên Sĩ Đang ngớ ngẩn hỏi:

- Cô sợ tôi chết thật à? Đổ mặt Gia Bảo lắc đầu nói lấp đi:

- Không hẳn là như vậy. Tôi sợ đánh nhau lắm! Eo ơi! Vấp phải hòn đá con đau nói chi lao vào nhau như anh em nhà cậu. Bước tới bậc thềm dưới giàn cát đằng buông những sợi dây hoa màu cà. Đang ngồi xuống. Anh đốt cho mình điếu thuốc và phì phà. Gia Bảo bậm môi. Sao cô lại ngốc nghếch đi nói thật điều mình nghĩ với hắn ta vậy? Rồi hắn ta sẽ tha hồ đùa cợt trêu chọc cô khi hắn đã có dịp bề cô và...và...

-Tôi luôn luôn làm phiền người khác. Bà nội tôi rất buồn. Tôi chán quá!

-Cậu bị rầy rồi phải không? -Sao Gia Bảo biết? -Tôi đoán là như vậy. Thế bà có hỏi chuyện gì xảy ra trong vườn không? -Có chứ, nhưng tôi im lặng. Gia Bảo dè dặt:

- Nếu bà chủ hỏi, tôi sẽ bảo tôi đã gấp chạy đi gọi cậu và vấp té...

-Gia Bảo nghĩ rằng nội tôi sẽ tin à! Trong khi chị Hoài đã biết? -Có thể bà chủ không tin nhưng tôi vẫn nói thế, vì tôi không muốn bà chủ khổ hơn khi biết cậu Khang đánh cậu và còn muốn đuổi cậu đi nữa. Bà sẽ lên máu đấy. -Cô đã nghe mọi chuyện à? -Vâng!

Nhìn về thềm ra của Đang, Gia Bảo chợt tội nghiệp, cô quên là vừa rồi cô phải khóc khi nghĩ đến mùi rượu, rồi mùi cà phê, thuốc lá của anh đã vương lên môi mình. Cô gọi:

- Cậu Đang!

-Gi? -Anh em trong nhà cũng có lúc sẽ cãi cọ vì bất đồng nhiều cái. Muốn cho bà đừng buồn, cậu nên xin lỗi cậu Hai, hai người đừng "găng" với nhau nữa. Mỉm cười chua chát, Đang nói:

- Bất đồng quan điểm trong cuộc sống là chuyện nhỏ. Giữa tôi và anh Khang không phải bất đồng mà là tranh chấp. Anh không thích tôi ở đây. Sa sầm mặt xuống, Đang lừ lừ:

- Cô là cái thá gì mà lại lên lớp dạy khôn. Cô nghĩ rằng đỡ giùm tôi cú đấm là đã đủ điều kiện để khuyên bảo, dạy đời rồi à! Thật là vớ

vẫn..... Bực bội, vung tay búng thật mạnh chiếc tàn thuốc, Đang đi thẳng ra cổng. Gia Bảo nhìn theo và thấy ẽ ảm nơi ngực, chỗ lúc nãy cô bị một cú thoi. Bà Đông Hân căn dặn Gia Bảo:

- Con chịu khó ở nán lại dọn dẹp trong phòng giùm nó . Đàn ông sống một mình thì vô trật tự lắm .

- Bà cho chị Hoài đi với cháu đi . Cháu sợ bọn con trai đứng lờn vờn ở chân cầu thang khu phố nhà đó quá . Nhìn gương mặt thiếu não của Gia Bảo, bà Hân cũng tội, đưa tay bấm chuông bà nói:

- Rồi, để bà gọi con Hoài . Chị Hoài bước vào vội vã:

- Có việc gì thưa bà ?

- Chị đi với Gia Bảo tới chỗ thằng Đang .

- Thưa bà, sáng nay chị Ba bị bệnh rồi, cháu phải đi chợ nấu cơm dùm chị ấy!

Thất vọng nhìn bà Đông Hân, Gia Bảo miễn cưỡng:

- Thôi được! Cháu sẽ la to, gọi cậu Đang nếu bọn chúng sàm sỡ .

- Gia Bảo này! Con ráng năn nỉ thằng Đang về giùm bà với . Biết đâu nó lại nghe lời con .

- Vâng ạ! Cháu sẽ nói với cậu ấy!

Xách chiếc giỏ đựng nào là lập xường, hột gà, sữa, đường đủ thứ, Gia Bảo bước ra cổng gọi xích lô . Sáng nay cô cố tình lần lựa để đến chỗ của Sĩ Đang trễ một chút . Cô sợ phải gặp lại cảnh không lấy gì làm đẹp như ở lần vừa rồi lắm! Tội nghiệp, bà Hân cứ tưởng “thằng bé” của bà đang hoang tử tế lắm, bà luôn nghĩ anh ta hiền lành nhưng vì nông nhênh nhiều tự ái nên bỏ nhà đi, chớ bà không bao giờ ngờ rằng anh ta thích đi khỏi nhà vì muốn sống buông thả theo những thú vui thấp hèn . Bước vào dãy hành lang tối om để lên lầu, Gia Bảo bỏ ngoài tai những tiếng huýt gió, những lời trêu ghẹo lếu láo . Điều bận tâm duy nhất lúc này là phải đối phó thế nào với cái gã đàn ông đáng ghét mà cô sắp gặp mặt . Gia Bảo gõ cửa liên tục nhưng không nghe tiếng ừ hử gì cả .

- Có lẽ anh ta không có ở nhà ? Cô thừ mặt ra rầu rĩ khi nghĩ rằng mình phải chờ . Một đầu người bù xù từ cửa phòng kế bên thò ra:

- Tìm Sĩ Đang hả ?

- Dạ!

Vừa trả lời, Gia Bảo vừa quan sát kẻ vừa hỏi mình . Một anh chàng thì đúng hơn một cô nàng . Anh ta ở trần, mặc chiếc quần short si-da đồ chơi dài quá đầu gối, mái tóc dài hơi xụ về phía trước được túm lại thắt thành chiếc bím nhỏ xíu phía sau ót trông thật buồn cười .

Thấy cô chăm chú nhìn, anh ta có vẻ thích thú, nheo mắt cười rồi vung tay thấy cho cô vật gì đó miệng nói thật nhanh:

- Chìa khóa đây!

Gia Bảo không kịp bắt, chiếc chìa khóa rơi ngay chân cô . Ngạc nhiên cô hỏi:

- Bộ cậu Đang biết tôi sẽ tới đây à ? Vò vò mái tóc rối, anh ta làm một cử chỉ như muốn nói rằng anh ta chẳng quan tâm đến việc kẻ khác:

- Ôi! Sĩ Đang ra khỏi nhà là toàn gởi chìa khóa . Các cô gái tha hồ vào ra tham quan căn phòng của hắn . Cô cứ tự nhiên . Anh ta sẽ về ngay mà! Chào nhé!

Thế đấy! Anh chàng có đuôi này tưởng cô là một trong nhiều cô gái từng ra vào, qua đêm trong cái phòng trọ quỉ sứ này . Rõ thật là đẹp mặt . Len lén nhìn quanh xem có ai không, Gia Bảo mở vội cửa và chui tọt vào trong . Cô ê chề nhìn căn phòng và ngạc nhiên thật tình với những thứ lộn xộn của nó . Tấm riđô được kéo sát vách để trơ ra chiếc giường còn giăng cái mùng lưới màu hồng với cái mền một nửa nằm trên chiếu, nửa rơi xuống nền . Bước qua khỏi chiếc giường ra gần phía trước để tới mở cửa ra balcon, Gia Bảo thấy có một cái giá vẽ và một bức tranh Đang vẽ dở dang . Quanh đó cọ màu để lung tung . Gia Bảo nhìn kỹ bức tranh . Cô ngạc nhiên khi nhận ra đó là bức “Cottages” của Vincen Vangogh và kế bên là bản vẽ khác nhỏ hơn .

- Té ra anh ta làm nghề chép tranh . Gia Bảo buột miệng kêu lên và nghiêng đầu ngắm nghía . Bức tranh được Sĩ Đang chép lại thật giống từ sắc màu đến đường nét . Những mảng uốn lượn quái dị chỉ riêng Vangogh mới có, được Đang chép lại chính xác tuyệt vời . Rồi màu sắc nữa . Màu xanh của trời, màu xanh lá và vàng lợt của đồng ruộng Đang vào nhau trông buồn và lạ làm sao! Gật gù cô khen một mình:

- Anh ta có tài ấy chứ! Dầu là tài chép lại tranh của người khác . Tự nhiên Gia Bảo thấy bót coi thường và bót căm ghét Sĩ Đang . Dầu sao anh ta cũng làm việc chứ không ăn ở không rồi phá của như nhiều người đã nghĩ . Bước tới mở cửa phía balcon ra cho nắng lùa vào phòng, Gia Bảo chú ý tới một số tranh để úp mặt vào tường, cô nhẹ tay đem ra xem từng bức một . Tất cả đều rất đẹp và tất cả đều là phiên bản họa phẩm của các họa sĩ nổi tiếng hiện đại thế giới như Picasso, Matisse . Bâng khuâng Gia Bảo để chúng trở về chỗ cũ . Ngày xưa mẹ cũng làm nghề mua bán tranh và phiên bản của những tuyệt tác trên thế giới nên cô không lạ gì các bức tranh chép lại như vậy . Cô biết những người chuyên làm nghề chép tranh không nhiều lắm . Ít ra họ cũng phải tốt nghiệp trường Mỹ thuật và bản thân là họa sĩ . Còn Đang thì sao ? Cô chưa biết gì nhiều lắm về anh, và hình

như những người trong gia đình anh cũng vậy . Mở cửa phòng sát vách, Gia Bảo phát ngán khi thấy một bàn chén bát dơ bẩn cao ngùn ngụt . Anh ấy không có thời gian Gia Bảo lắc đầu không cho trái tim mình được có ý tưởng bênh vực cho những cái bẩn thỉu, vô trật tự, lộn xộn của Sĩ Đàng . Xắn tay áo lên, cô nhảy tót lên giường và bắt đầu dọn dẹp . Dầu gì bà Đông Hân cũng đã ra lệnh này rồi . Muốn hay không cô cũng làm vì thật lòng cô rất yêu thương bà, cô không muốn nói dối rằng mình đã làm hết những gì bà nhờ, nhưng thực tế thì không có như vậy . Xếp mùng mền xong, trên giường lòi ra hai ba bộ quần áo bẩn, Gia Bảo dùng chân đẩy chúng xuống sàn . Vớ cây chổi cùn cô bắt đầu quét . Eo ơi! Tàn thuốc vứt đầy nhà, cô đùa chổi xuống gầm và phát hiện ra quần áo dơ nằm đầy bên dưới .
- Thật là hết chỗ nói! Ai mà làm vợ anh ta thì có chết! Con trai nhà giàu có khác!

Đem mớ quần áo dơ vào nhà tắm, Gia Bảo lấy cái thau to dồn hết những cái quần Jean dày cộm vào đó, xả nước, cho xà bông, cô xắn quần nhảy vào thau đứng dậmcho sạch . Để yên mớ quần áo ngập nước . Cô quay qua căn bếp nhỏ và tiếp tục dọn . Phải nói đây là lần đầu tiên trong đời, cô phải giặt quần áo, dọn dẹp mùng mền cho một người khác, mà kẻ ấy lại là một gã đàn ông độc thân cô ghét nhất mới tức chứ!

Ngồi trên chiếc ghế dựa, Gia Bảo vừa thở vừa nhìn quanh . Trông căn phòng gọn gàng ngăn nắp hơn nhiều khi cái mùng đã được xếp xong, bàn ghế phía trước kê lại gọn gàng, ngay ngắn.

- Phải trên cái bàn bằng mây tròn ấy có một lọ hoa thì hết ý!

Gia Bảo nhíu mày chợt nhớ ra hình như bên kia đường, ngay chỗ lúc nãy cô ngừng xe xích lô có bán hoaĐứng dậy, cô mở cửa phòng và ào ào chạy từng bậc thật nhanh xuống thang lầu . Băng qua đường cô mua bó hoa cẩm chướng màu hồng và một mớ lá măng rồi hớn hờ chạy trở lên . Vào bếp Gia Bảo lấy chiếc ly thủy tinh rồi loay hoay cắm những nụ cẩm chướng hồng vào đó . Cô với tay lấy tờ giấy trắng và cái kéo trên giá vẽ của Đàng cắt một miếng lót bình hoa tròn để dưới ly . Nghiêng đầu ngắm ngía mọi thứ, cô thấy hài lòng và yêu đời . Thật ra cô làm mọi thứ chỉ vì bà Đông Hân và vì thói quen thích làm vui lòng người khác chứ hoàn toàn không vì Sĩ Đàng . “Bây giờ còn xả ba mớ “giẻ rách” nữa là xong . Phải làm nhanh rồi về sớm để khỏi đụng mặt anh ta” . Bậm môi Gia Bảo ráng cố sức vắt khô cái quần Jean vừa dày vừa nặng . Cô vẫn mở nước xối xả, ào ào nên không hay Sĩ Đàng đã về Phải! Sĩ Đàng đã về và ngạc nhiên với mọi thứ bên ngoài . Mắt anh chớp nhẹ khi nhìn thấy lọ hoa giản dị rất

dễ yêu trên bàn . Ai thế nhỉ! Bước ra phía balcon cũng chẳng thấy ai ngoài căn phòng sạch sẽ gọn gàng, anh trở vào phòng và nghe tiếng nước chảy ào ào trong nhà tắm không đóng . Đang thò đầu vô và thấy một dáng nhỏ Đang cố nhón đôi chân trần hết cỡ để máng cái móc có chiếc quần Jean ướt sũng của anh lên sợi dây phơi hơi cao. Cô ta vừa làm việc vừa hát một cách hồn nhiên:

- “Con chim oanh ới!

Một ngày kia sẽ ngừng hót Theo mây bay đi về phương xa xây tổ ấm Cành hoa cúc trắng một ngày kia sẽ phai tàn Giòng thời gian đó . Có chờ mong ai bao giờ” Sĩ Đang kêu lên thích thú khi nhận ra Gia Bảo:

- Con chim oanh ới! Để đó cho tôi! Trời ới! Sao cô lại lạiai biểu vậy không biết nữa!

Đang chẳng biết nói thế nào khi nhận ra trong thau quần áo Đang nằm dưới làn nước mạnh là lộn xộn quần Jean, áo thun rồi cả ...quần đùi của mình nữa . Anh ngược lên và gặp đôi mắt của Gia Bảo, đôi mắt như oán trách và căm hờn anh lắm .

- Bà biểu tôi mới làm! Tui làm là vì thương bà chứ không vì ai hết . Cúi mình xuống để xả tiếp chiếc áo thun màu xám, Gia Bảo hậm hực vắt nó thật mạnh và nói tiếp:

- Tui làm vì được trả tiền công . Cậu đừng thắc mắc gì cả . Đôi môi con gái hơi trề ra một chút, cô lại phán thêm:

- Chỉ tội cho mấy bộ quần áo, khi nào cần, cậu mặc vào người rồi ngấm nghĩa cho đẹp để đi chơi, lúc xong việc lại nhẩn tâm vắt tận gầm giường cho chuốt cần . Tui giặt đồ cho cậu mà “nghe” quần áo tủi thân nókhóc ròng . Eo ới! Ra nước mắt đen ngòm, đến mức bỏ bao nhiêu là xà bông cũng không thấy bớt . Sĩ Đang phì cười . Con bé đáo để thật! Anh bước đến ngồi xuống cho tay vào nước:

- Để đấy anh giặt, Gia Bảo mệt rồi đó!

Hơi ngạc nhiên khi thấy Đang hiền từ không đốp chát như thường ngày, Gia Bảo làm tới:

- Đây là bốn phận của tôi! Cậu làm gì biết giặt đồ . Dứt lời cô chọt đỏ mặt khi thấy mình vừa giằng khỏi tay Đang cái quần đùi của anh ta . Vội vàng Gia Bảo đứng phất dậy nói trở đi:

- Nhưng cũng nên để cậu tập giặt cho quen . Cô bước ra và đưa tay vuốt lại tóc . Giọng Đang gấp rút:

- Gia Bảo định về ngay à!

- Vâng! Ít ra là trước khi bị cậu đuổi như lần rồi . Báo cáo với cậu, tuần này bà khỏe hơn tuần rồi, nhưng vẫn mong cậu về . Bà đòi tới thăm cậu, tôi sợ cậu không ở đây một mìnhgặp kiểu như lần rồi chắc ...chết! Nên tôi cản Sĩ Đang làm như không nghe giọng

điều mắc mớ của Gia Bảo . Anh nói gần giống năn nỉ:

- Khoan về nha Gia Bảo!

- Tui dọn dẹp xong mọi thứ hộ cậu rồi . Ở lại làm gì ? Tui ghét nơi này lắm!

Phơi chiếc áo cuối cùng lên móc, Đang trở ra, anh nhìn Gia Bảo cho đường vào hủ, để hột gà vào rổ và treo bịch lập xường lên vách mà mỉm cười thích thú . Ngạc nhiên Gia Bảo hỏi:

- Sao cậu Ba lại cười ?

- À! Tôi nghĩ tới chuyện đời xưa . Chuyện người đẹp trong tranh biến thành người thật ấy mà! Lúc nãy bước vào nhà, tôi chạy vội đi tìm người đẹp, nhưng sức nhớ ra phòng này không có bức tranh người đẹp nào cả . Gia Bảo cắc có:

- Thí dụ như có tranh người đẹp thì sao, cậu Đang ? Bước tới ngồi ngay bàn ăn, Sĩ Đang nói giọng rất thật:

- Nhất định tôi sẽ xé ngay bức tranh, dầu nó vô giá . Có thể mới giữ được người đẹp ở lại chứ . Bữa môi ra về không tin, Gia Bảo lắc đầu:

- Tôi không tin như vậy . Vì cậu đâu có thiếu người đẹp, lúc nào cũng gởi chìa khóa để các cô tổ nữ ngoài đời có thể vàochơi, dầu cậu không có ở nhà mà!

- Ai muốn nghĩ thế nào cũng được! Riêng hiện giờ tôi muốn Gia Bảo ở lại nấu cơm cho tôi ăn . Tôi đói rồi!

Lắc đầu cô kêu lên:

- Không được! Bà sẽ rầy vì tôi đi quá lâu!

- Nếu Gia Bảo không chịu ở lại vì lý do đó, thì dễ thôi! Tôi sẽ xuống đất, điện thoại cho nội rằng chiều em mới về .

- Ồ! Không! Không!

Chống hai tay lên hông, Đang hát hăm:

- Không gì ? Ở yên trong phòng này, tôi về mà không thấy em, dám hứa em chạy đằng trời tôi cũng chạy theo mà hỏi tội . Chờ đấy!

Gia Bảo trợn mắt gần tóe lửa nhìn theo Đang . Sao lúc nào anh ta cũng muốn hành hạ cô hết vậy . Ngồi chống tay dưới cằm cô chán nản nhìn gian bếp nhỏ xíu . Nói chung căn phòng cũng khá xinh xắn . Có thể là một tổ hạnh phúc cho một đôi uyên ương . Ắm ức Gia Bảo tránh không nhớ lại lúc cô và Đang ngồi chụm đầu trong phòng tắm để giặt quần áo . Thật khổ! Bây giờ lại thêm màn nấu cơm hầu hấn nữa chứ! Mà Gia Bảo rất dở vụ này, trong đời cô chẳng có mấy lần phải tự nấu cơm, không khéo lại lòi đuôi ra với anh ta chớ chẳng phải đùa . Đứng dậy Gia Bảo quan sát kỹ hơn cái bếp của Sĩ Đang . Anh ta dùng bếp dầu và bếp điện . À! Thế là có tự nấu ăn . Gia Bảo lục lọi cái tủ sát vào trong tường và thấy có chiếc xô nhựa nhỏ nằm còn

phân nửa gạo . Cô lấy nôi đong vào hai chén gạo rồi bắt đầu nhặt thóc . Cô cố làm nhẩn nha để đợi Đang về . Gạo không có thóc và anh ta vẫn chưa về . Gia Bảo bắc nôi cơm lên bếp điện rồi ngồi chờ . Sĩ Đang đi đâu mà lâu vậy kìa! Cô bước tới chiếc bàn ở góc phòng nơi độc nhất ngăn nắp mà cô không phải đặt tay vào để dọn dẹp . Trên bàn có một khung ảnh nhỏ bằng gỗ được chạm trổ cầu kỳ, bên trong là chân dung một phụ nữ rất đẹp .

- Làm gì đó Gia Bảo ? Nơi ấy luôn ngăn nắp, cô khỏi phải dọn . Quay người lại cô thấy Sĩ Đang xách một bọc nilông đựng linh khỉnh cà chua, dưa chuột . Anh ta đi vào bếp và nói với ra:

- Vào đây, mỗi người một tay cho nhanh, tôi đói thật rồi!

Gia Bảo vừa đến bếp đã thấy Đang gặt gù:

- A! Biết bắc cơm lên bếp rồi à! Giỏi thật! Ủa! Sao nhiều nước vậy ? Cô định nấu cháo hả Gia Bảo ?

- Tôi ...không biết lượng nước .

- Vậy để đó! Hôm nay tôi sẽ trở tài cho cô xem để cô khỏi cho rằng công tử như tôi chẳng biết làm gì . Gia Bảo khoanh tay ngồi im lìm . Đang chất nước cơm, hong cơm trên bếp điện .

- Cô bé ăn cà chua sống được chứ ? Gặt đầu cô đáp:

- Ăn được và ăn rất nhiều!

- Vậy thì tôi rửa hết ngần này . Tôi cũng khoái ăn cà chua sống .

- Để tôi rửa cho!

- Không cần đâu! Gia Bảo cứ ngồi xem tôi làm sau đó cô về báo cáo lại với nội để bà bớt lo cho tôi .

- Thì ra mục đích của cậu là như vậy!

Đập hai cái trứng ra chảo để làm món “ốp la”, Đang cười rất dễ thương:

- Mục đích tốt phải không ? Trẻ môi Gia Bảo nói:

- Chỉ tốt với cậu, với tôi điều đó đồng nghĩa với sự bắt buộc . Hình như cậu thích làm người khác khổ sở vì mình thì phải!

Giọng Đang tỉnh bơ:

- Vậy sao ? Tôi đã làm ai khổ đâu ? Chắc kẻ đó không phải là Gia Bảo rồi .

- Tôi làm gì phải khổ . Có thương cho bà, tối ngày cứ than vãn thờ dài nhắc tới cậu luôn . Nghiêng đầu nhìn Đang cắt lạp xưởng, cô rử rĩ:

- Cậu Ba nè! Về nhà đi . Để bà lo rồi bệnh hoài, tội lắm!

Nheo mắt, Đang hỏi:

- Cô làm thuyết khách cho nội tôi phải không ? Cô chẳng biết gì đâu Gia Bảo à!

Trầm giọng xuống Đang nhỏ nhẹ:

- Đâu phải tôi không biết nghĩ! Tôi nghĩ nhiều lắm nên mới bỏ nhà đi đó chứ! Tôi đoán không làm thì cô đã nghe tôi và anh hai Khang cãi cọ lắm thứ trước khi anh ta lao vào đánh tôi . Gia Bảo miễn cưỡng gật đầu:

- Quả là tôi không cố ý nghe trộm!

- Tôi hiểu! Và tôi tin rằng cô cho tất cả những lời anh Khang nói là đúng, ngay cả hành động lúc nóng nảy của anh cũng cần thiết đối với một người đã gây cho cô nhiều khó chịu như tôi . Gia Bảo nhăn mặt:

- Sao cậu lại nghĩ như vậy ? Chẳng lẽ tôi không biết phải quấy là thế nào à ? Mỉa mai Đang đáp:

- Lẽ phải nghiêng về bên phải của trái tim . Trái tim lại nghiêng về bên phải của người mình để ý . Bực dọc Gia Bảo ắt:

- Cậu lại nói bậy rồi!

Giả vờ ngạc nhiên Đang kêu lên:

- Tôi mà nói bậy à! Tôi nói theo mắt tôi thấy . Và mắt tôi đã thấy cô có những tia nhìn dịu dàng, đắm đuối đối với ông anh đẹp trai ngọt ngào của tôi . Mặt Gia Bảo tái đi, cô nghe nghẹn nghẹn ở ngực:

- Cậucậu

- Đấy! Cô lại ghét ai nói thật . Nhưng sự thật này có chết ai đâu ? Có thể nó làm cô buồn một chút, nhưng đó là nỗi buồn cần thiết cho những em bé ngây thơ như cô . Nỗi buồn làm người ta lớn lên và khôn ra Thấy Gia Bảo ngồi gục đầu làm thinh, Đang chế dầu thêm vào lửa:

- Nhưng chắc cô chưa khôn ra đâu . Vì nếu đã tỉnh hồn tỉnh vía để khôn ra cô đã phải gọi tôi là anh chứ không phải là cậu như hiện giờ, nghe chối tai làm sao ấy!

Gia Bảo trừng trừng nhìn Đang . Giọng cô khô khan và chững chạc một cách bất ngờ!

- Cảm ơn anh đã cố ý làm tôi đau . Theo tôi thì nỗi đau mới làm người ta lớn lên và khôn ra . Còn nỗi buồn thì không . Tôi đã lớn lên và khôn ra từ rất nhiều nỗi đau, nên nỗi buồn là thứ gì đó rất nhẹ, không đáng để tôi quan tâm . Ông anh của anh chỉ là một nỗi buồn vu vơ khi người ta quá cần một tình cảm như tình cảm anh em, bạn bè, gia đình . Ôi chao! Những thứ đó không có trong ngôi biệt thự lộng lẫy của anh, và có lẽ nó cũng không có ngay trong con người của anh Sững người ra nghe Gia Bảo nói, Đang ngạc nhiên, anh đặt đĩa cà chua cắt lát xuống bàn rồi gật gù:

- Cô thật lạ lùng, tôi không uống khi đã nghe rằng hù dọa để bắt cô ở lại ăn cơm với tôi . Nhất định tôi sẽ hỏi cho ra xem cô là ai . Thản

nhiên Gia Bảo nói:

- Tôi có làm bản sơ yếu lý lịch với bà nội anh, cần gì anh cứ hỏi
- Tìm hiểu một người qua sơ yếu lý lịch thì còn gì hứng thú . Giống như tôi, Gia Bảo đã biết gì về tôi chưa ? Ngoài cái lý lịch mà cô được biết:
- Tôi là con trai của ông Sĩ Thanh .
- Tôi biết anh là con riêng của ông chủ . Chính vì vậy mà anh và cậu Khang luôn có mâu thuẫn .
- Vậy thì Gia Bảo đừngbắt tôi phải về nhà nữa khi cô đã biết chuyện .
- Ôi! Tôi đâu dám “bắt”, tôi chỉ dám năn nỉ thôi . Anh không về ở, thì ít ra cũng về thăm bà nội .
- Tại Gia Bảo không biết đó, tôi mà về thăm thì khó lòng đi được với nội . Thà để nội tới đây với tôi . Nghiêng đầu, Gia Bảo dịu dàng nhìn anh bằng đôi mắt long lanh:
- Nhưng anh Đang sẽ về thăm nô..i chứ ? Miễn cưỡng Đang gật đầu:
- Chắc phải về thôi! Nhưng chưa phải là hôm nayBây giờ mờikhách quý dùng cơm . So đĩa cho Gia Bảo, Đang chớp mắt:
- Có thể Gia Bảo không tin ...cô là người khách đầu tiên ăn cơm tại đây với tôi . Gần hai tháng này tôi ăn cơm có một mình, buồn và chẳng biết ngon là gì cả .
- Thế ...các cô bạn của anh đâu ?
- Ôi! Họ không phải là người mình có thể ngồi ăn chung tại nhà . Với họ phải vào quán . Thấy Gia Bảo nhăn mặt, Đang vội nói:
- Xin lỗi! Tôi nói thật cho nên cô khó nghe . Tôi sống thiếu tình cảm từ nhỏ, lớn lên lại càng thấy bất hạnh hơn, lạc long hơn trong ngôi nhà toàn những người ruột thịt đó . Nên đôi khi với người dưng chỉ qua đêm rồi thôi, tôi lại thấy dễ chịu, vì với họ tôi chẳng phải đóng kịch diễn trò . Nhăm nhăm miếng lạp xưởng, Gia Bảo hỏi rất vô tư:
- Bộ anh không có cô gái nào riêng của mình như cậu Khang có cô Phương Uyên à ? Gượng cười Đang nói:
- Tôi có yêu nhưng hồi trước kia, bây giờ thì thật khó nói . Ăn ngon chứ ? Gia Bảo vẫn không tha, dù cô biết anh đã cố tình lảng sang chuyện khác:
- Anh phải có một người yêu, chị ấy sẽ lo lắng, an ủi anh như cô Phương Uyên lo cho cậu Khang vậy . Chăm chú nhìn Gia Bảo, Đang kêu lên:
- Ôi! Lạy trời cho tôi và người tôi yêu đừng giống hai người đó . Này! Cô thần tượng anh Hai tôi nên thần tượng luôn cả vợ sắp cưới của anh . Yêu như họ thà ở giá cho rồi . Thấy mặt Gia Bảo sụp xuống, anh

nói tiếp:

- Tôi không có ý xúc phạm tới tình cảm riêng tư của cô, nhưng quá thật yêu như họ thà chết còn hơn . Buông đũa xuống mâm Gia Bảo cầu nhàu:

- Tôi đã không nghĩ tới anh Hai anh lâu rồi . Ít ra cũng từ lúc ông ta đổ lỗi cho anh trong vụ đánh nhầm phải tôi . Phải! Cậu Khang đã bảo tôi nói rằng chính anh đánh nhầm tôi chứ không phải cậu ấy!

Nước mắt Gia Bảo tràn ra:

- Tôi đã thất vọng, cái thất vọng thật bình thường trước một người trông vẻ bề ngoài thật dễ mến . Ngoài ra, hoàn toàn tôi không nghĩ gì hơn như vậy hết . Thế màmàanh cứ ác mồm nói mãi . Thật xấu hổ!

Ngẩn mặt ra nhìn Gia Bảo, Đang bối rối:

- Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi! Đừng khóc mà! Ai vừa ăn vừa khóc khổ vậy! Cô làm tôi no ngang, rồi đây ế nôi cơm thì sao!

- Thì chiều anh hấp lại ăn nữa chứ sao! Tôi cũng no rồi!

Gia Bảo vừa quẹt nước mắt vừa nói . Thấy Đang cứ nhìn mãi, cô ngó lơ ra balcon, lòng tự xỉ vả:

- “Tự nhiên mít ướt một cách vô duyên . Tự nhiên để rớt nước mắt một cách bất bình thường . Tất cả những lời hằn nói có gì đâu đáng phải khóc cơ chứ!”

- Gia Bảo này! Thực sự trước kia cô sống ở đâu ?

- Ở Cần Thơ! Và dĩ nhiên là tại vùng quê mùa hẻo lánh chứ không phải tại thành phố . Với tay lấy chén của Gia Bảo, Đang vừa bới thêm cơm vào vừa hỏi tới:

- Cụ thể là vùng quê nào ? Gia Bảo hơi bối rối, thật ra cô ở Cần Thơ được có bao lâu, ngày ấy cô về với ông bà nội độ hai tháng hè rồi trở lên Sài Gòn học tiếp, cô biết thành phố Cần Thơ, nhưng có nhiều con đường cô không nhớ tên, tới các vùng lân cận thuộc tỉnh Hậu Giang cô càng mù mịt . Bất ngờ Sĩ Đang hỏi tới, Gia Bảo chẳng biết phải nói sao cả . Tránh nhìn mắt Đang, Gia Bảo trả lời lấp lửng:

- Tôi có nói anh cũng chẳng hình dung ra được đâu là đâu . Với lại tôi muốn quên nơi khốn khổ ấy! Xin anh đừng hỏi nữa!

Cười cười Đang nói:

- Nơi khốn khổ ấy chỉ có trong tưởng tượng của cô phải không ? Chẳng hiểu ở Việt Nam có được mấy cô gái ở nơi quê mùa hẻo lánh, gia đình nghèo khổ, học hành chả tới đâu mà khôn khéo trong đối đáp, lịch lãm trong giao tế như cô . Cô bước vào gia đình tôi và hòa nhập ngay vào cuộc sống của kẻ thượng lưu nhanh đến mức như từ xưa đến giờ cô từng sống như vậy . Gia Bảo hơi giật mình . Có lẽ cô

đã sơ suất trong cách ăn ở nên Sĩ Đàng mới đưa ra nhận xét như vậy . Quả là cô hòa nhập vào cách sống ở gia đình của bà Đông Hân rất mau chóng và dễ dàng . Lẽ ra Gia Bảo phải giấu kỹ mình hơn nữa, trước đây Sĩ Khang đã tỏ vẻ nghi ngờ nhưng cô vẫn chủ quan, rõ là cô coi thường cuộc sống quá . Nó sẽ quật ngã cô đấy! Gia Bảo ngồi thừ ra, cô như sực tỉnh khi nghe giọng Đàng ân cần:

- Cô không muốn thổ lộ bí mật của mình với người khác sao ?

- Ô! Tôi có bí mật gì đâu mà thổ lộ . Anh cứ hết làm tội này tới làm tội khác tôi mãi, không khéo bà đuổi tôi mất . Tôi rất cần một chốn nương thân, một nơi làm việc .

- Người như Gia Bảo có nhiều khả năng tìm được một việc làm tốt hơn việc hiện giờ . Tại sao cô lại phải chịu cực như vậy . Chắc hẳn có một lý do nào đó . Vội vàng Gia Bảo nói át đi:

- Ôi! Có lý do gì khó hiểu đâu! Anh chưa đi tìm việc làm nên chưa biết thôi . Họ đòi hỏi đủ thứ điều kiện, mà tôi thì chẳng có được điều kiện nào có thể lọt vào mắt xanh của họ cả . Mắt cô bỗng xa vắng hơn, giọng cô buồn ngủi:

- Nếu không có chú Hoàng chắc tôi đã không tìm được nơi đàn ông tử tế như gia đình anh . Cười khan, Sĩ Đàng mai mỉa:

- Đàn ông tử tế cũng có người . Chứ như tôi thìcô thấy rồi đó, lêu lêu, ăn hại, đến cô còn ghét nữa cơ mà!

- Sao anh lại nghĩ vậy ? Tôi phải biết mình là ai để dám ghét hay ưa chứ!

Nghiêng đầu nhìn Gia Bảo, Đàng hóm hỉnh:

- Thế cô là ai ? Nói cho tôi biết đi ? Đứng dậy dọn dẹp bát đĩa Gia Bảo nói:

- Tôi là người làm công, là người không may và đơn độc trên đời . Anh đừng hỏi nữa được không . Bây giờ tôi sẽ rửa hết những thứ này rồi sẽ về . Sĩ Đàng vẫn ngồi tì tay trên bàn nhìn Gia Bảo:

- Có người cùng ăn cơm vui thật! Nếu có món canh chua của bà Ba nữa thì không còn gì bằng phải không Gia Bảo ? Gia Bảo áy náy:

- Chắc anh toàn ăn khổ như vậy, chẳng có canh, rau gì cả!

- Tôi đâu có thời gian đi chợ, món được tôi chiếu cố thường nhất là mì gói, cơm dĩa, bánh mì . Dịu dàng cô nhìn Đàng:

- Ăn như vậy lâu ngày thành bệnh chết . Tôi nghĩ anh nên về nhà . Vì đó cũng là nhà của anh .

- Có nhiều điều làm tôi suy nghĩ . Cô không hiểu được đâu màdụ dõ .

- Anh không chịu thổ lộ làm sao tôi hiểu chứ ? Sĩ Đàng bắt bẻ:

- Là chưa! Cô không thổ lộ những bí mật của mình, mà lại dám bắt

cậu chủ phải trút cạn bầu tâm sự . Cô hơi quá quắt đấy Gia Bảo!

Bình thân cô trả lời:

- Khi cần thiết làm điều tốt vì ai đó, có quá quắt một chút cũng đã sao ? Hắt mặt lên Đang hỏi:

- Cô định làm điều tốt cho ai ?

- Cho bà nội anh, chứ không phải cho anh .

- Nhưng điều ấy đụng chạm đến tôi, cô thừa biết mà!

Gia Bảo không đáp . Cô im lặng rửa cho nhanh chén đĩa . Sĩ Đang rót hai ly nước để trên bàn rồi đốt cho mình một điếu thuốc:

- Mọi người nghĩ rằng tôi sẽ chết đói khi rời xa ngôi nhà ấy! Ba tôi và ông anh quý hóa Đang chờ tôi ốm yếu ho hen quay về xin tiền .

Không! Tôi không về đâu . Trước kia tôi đồng ý ở lại ngôi biệt thự to lớn tiện nghi đó vì cần tình thương của gia đình, vì sự yêu cầu khẩn khiết của bà nội, của ba tôi . Nhưng Gia Bảo biết không ? Mọi sự diễn ra đều không như ý mình muốn . Ngạc nhiên cô hỏi:

- Ủa! Vậy trước kia anh ở đâu ?

- Tôi ở tận Lâm Đồng . Trong một đồn điền trồng trà với mẹ tôi . Gia Bảo gật gù chợt nhớ ra:

- Có lần tôi vô tình có nghe bà nội nói chuyện này, anh ở đồn điền của gia đình cô Phương Uyên phải không ? Sĩ Đang lặng lẽ gật đầu, Gia Bảo ngập ngừng:

- Vậy thì bây giờ bác gái ở đâu ? Thổi một vòng khói thuốc và nhìn khói dật dờ tan loãng trong không gian, Đang nói rất nhỏ:

- Chết rồi!

- Ôi! Tôi không biết! Gia Bảo nhìn Đang và nghe lòng mình chùng xuống:

- Không có gì khổ bằng mất mẹ! Người ta sẽ không biết gọi ai khi gặp những điều bất trắc, khi chịu đựng những nỗi buồn đau trong cuộc đời . Đang búng chiếc tàn thuốc ra balcon . Anh dịu dàng nhìn cô:

- Sao Gia Bảo lại nói những lời buồn quá vậy . Cô định an ủi tôi phải không ? Tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì cả nữa rồi!

- Tôi hiểu! Vì tôi đã từng gọi “mẹ ời” và hiểu lời ấy vô vọng biết chừng nào . Mặt Đang tỏ vẻ xúc động thật sự:

- Mẹ em cũng đã mất à ? Rưng rưng, Gia Bảo gật đầu:

- Cả ba tôi cũng chẳng còn trên đời . Chính vì vậy cuộc sống của tôi mới khốn khổ khi tôi đã thật sự là kẻ mồ côi . Người ta bảo rằng:

- “Còn cha gót đồ như son Một mai cha thác gót con lấm bùn” Không sai đâu anh Đang à! Dầu sao đi nữa anh vẫn còn có ba mà!

- Ba à! Hừ! Nói thật, từ vô thức hình như tôi không nghĩ mình có một người cha . Cả hai mươi mấy năm dài mang tiếng con hoang, tôi cố

hình dung nhưng không thể nào tưởng tượng ra được ba mình như thế nào, là ai trong muôn vạn người đàn ông mà tôi đã gặp . Hai mươi mấy năm không có cha, bù lại mới gần ba năm trời có một ông bố giàu sang, tôi vẫn chưa quen Gia Bảo à!

Ngạc nhiên cô hỏi:

- Chưa quen cái gì mới được ?

- Chưa quen có cha chớ gì ?

- Anh nói nghe buồn cười 'thật . Cha con mà cũng phải quenrồi mới thương à!

- Chớ sao! Vì đó là tình cảm . Người ta đâu thể nhào vào thương liền kiểu như hát cải lương được . Gia Bảo có tưởng tượng ra không! Khi mẹ tôi giới thiệu đây là “ba con” tôi đã chẳng thèm nhìn tới mặt người đàn ông đứng như trời trồng đó, mà chạy vội, chạy biến ra khỏi nhà . Gia Bảo thấy tay Đang run run sốt cho mình một điều thuốc nữa . Cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Vì sao anh lại làm như vậy ? Nhếch môi lạnh lùng Sĩ Đang gần giọng:

- Vì tôi căm ghét . Phải! Tôi đã căm ghét kẻ vô tình mà tôi gọi là cha hai mươi mấy năm dài . Cô không thể nào hiểu được đâu . Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể nào quên những gì ông ta đã tạo cho mẹ con tôi . Nhìn nét mặt của Gia Bảo, Sĩ Đang như bừng tỉnh, anh vỗ vỗ nhẹ tay vào trán:

- Ôi! Sao tự nhiên tôi lại như say rượu để nói nhiều đến như vậy!

Thật chán! Gia Bảo nè, đừng bao giờ kể với ai, nhất là với bà nội tôi những lời tôi nói về ba mình . Thậ4 ra, tôi chỉ muốn cô hiểu để khỏi tốn công rủ rê tôi trở về nhà nữa thôi!

Thấy Gia Bảo im ru, anh gắt lên đột ngột:

- Mà chắc gì cô đã hiểu đâu! Cảm ơn những gì Gia Bảo đã làm giúp tôi . Bây giờ cô về được rồi . Chẳng đợi cô lấy chiếc giỏ, Đang lững thững bước ra cửa phòng như ngụ ý giục côcút xéo nhanh lên . Gia Bảo bước xuống thang lầu mà chả thèm quay lại chào . Anh ta rõ là kỳ cục, cô thật chẳng hiểu nổi . Mà hiểu để làm gì cơ chứ . Người gì đâu có cơn, mới thân thiết cởi mở đó, lại quay sang lạnh lùng cố chấp liền tức thời . Hai tay Gia Bảo mỏi như! Ôi cô sợ những chiếc quần Jean quá sức . Nó đã làm cô gãy hết một móng tay, mất một buổi sáng, một nhồi trái tim, và hình như tâm hồn cứ lần khuất nghĩ về một tên người rất dễ ghét . Vừa dựng chiếc xe đạp kế bên nhà bếp là Gia Bảo đã nhìn thấy Sĩ Khang. Anh ta ung dung bước từ vườn hoa vào, tay phì phà điều thuốc. Bỗng dưng cô bối rối, gần một tháng rồi Gia Bảo không nhìn thấy Khang, anh ra Vũng Tàu và ở lì

ngoài đó như làm nư với bà nội mình. Rốt cuộc bà Đông Hân tui tui một thân già trong ngôi nhà thênh thang cùng đám....tôi tớ. Ông Sĩ Thanh dạo này cũng đi suốt, công việc buộc ông vắng mặt thường xuyên. Bà Đông Hân có buồn nhưng vẫn có niềm vui an ủi ở Câu Lạc Bộ Hoa Kiểng của bà. Gia Bảo luôn kề cận tạo mọi cách cho bà vui, nên bà Hân cũng ít cáu gắt, bực dọc, hoạch hộc kẻ ăn người ở trong nhà như trước kia. Giả vờ như không thấy Sĩ Khang, Gia Bảo bước vội vào bếp. Co không cưỡng lại được khi nghe giọng anh ầm ập -Gia Bảo! Làm gì vội vàng thế! Hơn 1 tháng nay tôi không hề thấy em Gia Bảo lúng túng tránh nhìn Khang -Thưa ... Cậu mới về à cậu Hai? -Về cũng hơi lâu rồi! Em đi đâu mà mang giỏ, rồi cả gà mên nữa vậy? -À! Tôi mang cơm cho cậu Ba -Cho ai chứ?

- Dạ cho cậu Sĩ Đang ạ!

-Ừa! Đang bệnh hay sao?

- Dạ không! Bà sai mỗi ngày đem cơm cho cậu Đang hai lần -À! Nghĩa là nó vẫn chưa trở về nhà vì có nguồn tiếp tế tươi mát mỗi ngày. Trên đời này chắc không có người bà nào tuyệt hơn bà nội tôi. Hết lòng vì con vì cháu. Nội tôi cưng chiều Sĩ Đang quá mức! Gia Bảo nhỏ nhẹ. -Tại cậu Hai nghĩ vậy chứ! Hôm nào bà lại không nhắc nhở trông cậu về Làm ra vẻ tự nhiên cô hỏi -Mà ... mà cậu đã về đây luôn chưa? Cậu đi xa hoài chắc cô Phương Uyên buồn lắm! Mỉm cười Khang nói

- Đâu phải mình cô ấy buồn. Tôi cũng có vui thú gì đâu! Nhưng việc làm ăn thì phải chịu thôi! Phải biết hy sinh tình riêng 1 chút Cúi đầu xuống đất giấu nụ cười mỉa mai. Gia Bảo gật đầu -Nếu ai cũng biết hy sinh tình riêng dù chỉ 1 chút như cậu thôi thì cuộc đời này cũng đã tràn đầy niềm vui chứ đâu toàn những bực dọc -Ý Gia Bảo muốn nói gì vậy? Phải em muốn ám chỉ cách sống ích kỷ, chẳng biết vì kẻ khác của Sĩ Đang không? Té ra cô em cũng tinh ý, biết nhận xét đúng về 1 con người Gia Bảo chẳng ngờ Khanh có thể suy nghĩ chủ quan như vậy, trong khi cô chỉ vu vơ nói lên cảm tưởng của cô lúc nghe anh ta vỗ ngực cho rằng mình là người biết hy sinh vì kẻ khác. Gia Bảo chưa kịp thưa gởi gì thì Khang đã nói tiếp -Tôi cũng rất khổ tâm khi có 1 đứa em trái tính trái nết như nó, nhưng máu mủ của mình mà! Phải chịu thôi. Nói thật, tôi ra ở luôn tại Vũng Tàu là đê? Đang về đây không thấy bực bội vì đụng ông anh nghiêm khắc. Nào ngờ nó đi không thèm quay lại. Lì thật đó!

Mệt mỏi Gia Bảo lễ phép tìm cách vào nhà -Thưa ... tôi vào với bà -Khoan, tôi muốn biết bà nội tôi mỗi sáng còn đi tập dưỡng sinh không?

- Dạ còn!

-Ông già Văn Quân gì đó vẫn thường tới đây chơi chứ? Gia Bảo dè dặt

- Dạ rất ít khi -Ít là mấy ngày 1 lần? Khó chịu Gia Bảo đáp -Thưa ... tôi không nhớ cụ thể. Tôi sẽ hỏi lại bà và trình bày với cậu sau Khang lừ mắt -Không cần đâu! Nghe tôi dặn đây. Tôi không muốn nội tôi phí sức khỏe, thời gian vì những điều chướng tai gai mắt mà lại vô bổ. Em bày ra bao nhiêu đó trò lạ đủ rồi! Từ mai trở đi không có câu lại bộ ông già bà lão, dưỡng sinh, cây kiềng gì nữa cả. Nội tôi phải ở nhà và em có trách nhiệm chăm sóc, làm vui lòng bà như trước đây em đã từng làm Gia Bảo ngạc nhiên -Tại sao vậy thưa cậu? Vả lại tôi đâu có quyền gì để buộc bà ở nhà, trong khi nhờ có câu lại bộ mà bà khỏe ra, vui hơn trước dầu trong nhà có nhiều chuyện làm bà bức mình -Em định cãi lý với tôi hay sao? Đó là lệnh. Tôi không muốn bà tôi tham gia các câu lạc bộ đó Gia Bảo không vừa, cô lạnh lùng nghênh mặt -Xin lỗi cậu! Ở đây tôi chỉ nghe lệnh của bà thôi Dứt lời cô bỏ đi tuốt vào nhà, để mặc Khang đứng nhìn theo hậm hực. Gia Bảo cố nghĩ, nhưng vẫn chưa đoán ra tại sao anh ta lại không muốn bà Đông Hân có những người bạn già để bà khuây khỏa mỗi lúc buồn phiền con cháu. Chẳng lẽ Khang lại cổ hủ đến mức cho rằng ở tuổi bà mà quen biết như vậy là chướng tai, gia mắt hay sao? Bước vào phòng bà Đông Hân, Gia Bảo mỉm cười khi thấy bà Đang nằm thư giãn, cô nhẹ nhàng khép cửa lại và trở xuống bếp Dì Ba hỏi ngay khi nhìn thấy Gia Bảo -Sao ha? Gia Bảo? Cậu Đang muốn ăn món gì vào ngày mai? -Lúc này cháu không gặp cậu ấy, nên cháu đâu có hỏi. Nhưng cháu biết cậu Đang khoái món tôm kho tàu, tần ô nấu canh với cá thác lác Nhấp nháy cặp mắt lá răm bé tí, dì Ba thắc mắc -Mà sao cháu biết cậu Đang khoái 2 món đó chứ? -Thì cậu ấy khen. Cậu nói mấy nhà hàng đặc sản nấu thức ăn thua dì xa. Dì Ba biết hôn. Lần đó cháu tới thấy cậu Đang ăn cơm với Lạp xưởng, hột vịt và dưa leo hay cà chua gì đó. Vừa ăn cậu vừa ao ước phải chi có được tô canh chua của dì Ba nấu thì hết ý. Cháu về học lại với bà chủ, bà chủ mới sai mỗi ngày đem cho cậu Đang 2 buổi cơm đó Dì Ba gật đầu

- Dì có nghe bà nói. Tội nghiệp số cậu ấy khổ. Ở nhà cha ruột của mình cũng không yên thân Gia Bảo giả vờ dò dẫm -Tại cậu Đang chớ tại ai! Cậu ấy là em mà chẳng chịu nhin anh mình. Dì Ba gắt -Cháu biết gì mà nói như vậy? Hai cậu nhà này đều lớn hết rồi, vấn đề là chỗ phải quấy, sai trái, chớ đâu phải nhường nhịn. Làm anh mà không đúng thì chả có em nào nể phục đâu!

Ngần ngừ 1 chút dì Ba nói tiếp -Cháu mới vào ở đây được vài tháng, chưa hiểu gì hết. Đừng nên nhìn dằng về bên ngoài mà đánh giá con người. Làm chết!

Gia Bảo ngạc nhiên khi nghe dì Ba nói như vậy. Rõ ràng dì có vẻ bên vực Đàng chớ không như chị Hoài. Chị ấy luôn cho rằng Đàng là người hay quậy, mọi việc trong nhà này đảo lộn là do Đàng chớ chẳng do ai khác hết. Đúng vậy, Gia Bảo nhớ chị Hoài có lần khinh khỉnh nói rằng:

- "Trong nhà này mọi việc đâu đó đã được sắp xếp đúng vị trí, thứ tự hàng mười mấy năm, đến khi có Đàng về cậu ta đã khuấy động mọi thứ. Bà chu? Bích Chiêu giận chồng bỏ đi biệt, cậu Hai Khang càng ngày càng trở nên lạnh lùng khó tánh. Ông Sĩ Thanh cũng thế, ông đi suốt về tới nhà thì thu mình vào căn phòng to lớn với nỗi cô đơn bất tận. Bà Đông Hân tối ngày căn nhắc rầy la đám tôi tớ. Chỉ có cậu Ba Đàng là vênh váo, thích thú ra mặt với những điều cậu ta đã gây ra cho mọi người. Bây giờ Đàng bỏ đi rồi, nhưng trật tự cũ có vấn đề đâu? Tại sao chị Hoài lại nghĩ về Đàng như vậy chứ! Anh ta là đứa con không muốn mà được, không cần mà có nên luôn luôn tự ái, mặc cảm ngay với những người thân thích ruột thịt nhất của mình. Thở dài Gia Bảo nghĩ tiếp. Thân thích ruột rà không có nghĩ lý gì khi giữa họ là chuyện ai sẽ thừa kế cái gia tài đồ sộ mà hiện giờ chúc thư bà Đông Hân vẫn còn bí mật -Chào dì Ba! Dì có cơm cho tôi ăn không? -Ừa! Cậu Đàng! Cậu về hồi nào vậy? -Mới tức thời, và tôi vào bếp thăm dì ngay!

Quay sang mỉm cười với Gia Bảo, Đàng hỏi trống -Bà nội đâu Gia Bảo? -Bà Đàng thư giãn bên phòng -Cô đã mang cơm chiều tới cho tôi rồi phải không? -Vâng!

-Phiền thật!

Dì Ba mau mắn -Cậu Đàng về ăn cơm nhà phải vui hơn không? Vừa nóng vừa ngon. Hôm nay có món canh chua cá hú ... cậu về luôn phải không cậu Ba? Bà mừng lắm đó. Cậu lên thăm bà đi Nghe dì Ba nói ý này lần qua ý nọ, Đàng nheo mắt

- Đố dì tôi về luôn hay về thăm bà nội? -Tôi mong rằng cậu về luôn. bà già rồi mà suốt ngày cứ thở than trông ngóng con cháu tội lỗi m cậu Đàng ơi!

Đàng còn tằm tằm cười thì chị Hoài xuống tới. Chị ngạc nhiên khi trông thấy anh -Ừa! Cậu Đàng! Hay thật!

-Hay là sao hả chị Hoài? Vừa gõ tay lên bàn, Đàng vừa khiêu khích hỏi lại, Gia Bảo biết hình như anh chẳng ưa gì chị ta Nghe Đàng hỏi, chị Hoài nhún vai kiểu như kẻ ngang hàng -Hay là 2 anh em cậu

không hẹn mà cùng về thăm nhà cùng 1 lúc -Sao chị biết chúng tôi không hẹn? Tiu ngưu nét mặt, chị Hoài làm thinh. Đụng với ông ba đá này chẳng lợi ích gì -Chị lên xem bà nội tôi thư giãn xong chưa! Lạnh lùng chị Hoài đáp

- Đó là công việc của Gia Bảo chứ không phải của tôi -Nhưng tôi nhờ chị mà! Không được sao? -Chị làm theo yêu cầu của em tôi đi chị Hoài. Làm ơn đã là điều tốt phải không Đang? Sĩ Đang nhếch mép cười khi Sĩ Khang hỏi bằng giọng thách đố. Anh trả đũa -Chỉ tốt khi làm ơn không có mục đích. Với ai thì tôi không biết, chứ với anh Hai của mình tôi rất ơn khi phải mang ơn Khang nhượng đôi mày rậm lên, giọng đầy giả tạo, anh chuyển sang chuyện khác như không hề hiểu ý mai mỉa của Đang -Rất hay là em đã biết nghĩ để trở về. Công việc Đang rất cần em -Nhưng tôi lại không cần đến nó Khang mềm mỏng -Anh chưa nói hết mà Đang!

-Nói lưng chừng hay nói hên cũng vậy thôi. Đây là chuyện cũ chứ có mới mẻ gì đâu mà phải nghe hết mới hiểu Vẫn tỏ vẻ nhẩn nại kiên trì của người làm anh, Khang nhỏ nhẹ khuyên lơn -Ít ra em cũng phải nghĩ đến bà nội, người luôn yêu quý cưng chiều em. Em làm việc vì bà nội chứ không phải vì bản thân em. Anh và Ba đều hiểu em là người nhiều tự ái, vì vậy, có dám yêu cầu gì nặng nề ở em đâu! Sĩ Đang ngạo nghễ -Xin lỗi anh! Tôi làm việc gì đó là vì bản thân tôi, và tôi yêu thích công việc của mình, chứ tôi không vì ai cả. Tình cảm và công việc là 2 lãnh vực rất khác. Nếu để tình cảm xen vào công việc thì hỏng bét mọi thứ -Anh và Ba chưa được biết em thích loại công việc nào? Đang dài giọng 1 cách cố ý -Anh thừa biết là đêm nào tôi cũng cà kê ở các quán xá, nhà hàng tới khuya. Tôi mê nhẩy nhót rượu chè, ăn mà không làm, chơi mà không học, nên định hỏi đố phải không? Gia Bảo thấy Khang mím đôi môi mỏng lại, gương mặt đẹp của anh chợt hiện rõ nét khắc nghiệt Đangh ác là cô hốt hoảng. Gia Bảo có cảm giác Sĩ Khang sắp lao vào Sĩ Đang như lần nào. Còn Đang chẳng tỏ vẻ gì sợ hãi, gương mặt anh cố tình hát lên như khiêu khích. Gia Bảo để ý thấy bàn tay Khang nắm chặt lại, rồi buông ra. Anh ta bước đến tủ lạnh rót cho mình ly nước và từ từ uống từng ngụm Dì Ba vội vã bước tới

- Đã dọn cơm xong, bà sẽ xuống tới ngay, xin mời 2 cậu ăn cơm, đừng đi đâu nữa Khang lặng im không nói 1 lời, còn Đang tiếp tục gõ tay lên bàn và huýt gió, Gia Bảo kín đáo thở ra, cô ngao ngán khi thấy 2 anh em nhà họ đụng đầu nhau -Hai đứa bây không hẹn mà rủ nhau về 1 lượt. Thiệt tình là bà nội không ngờ Bà Đông Hân tươi cười bước tới ngồi ở bàn ăn. Sĩ Đang mau mắn lên tiếng trước -Anh

Hai muốn con về cho nội vui -Ái chà! Vậy sao? Nó đi gọi con à? Tùm mím cười Đang gật đầu

- Dạ! Ảnh gọi con chứ ai!

-Vậy phải được hôn! Ai đâu như anh em bây, gấu ó giống chó với mèo. Hề hà Đang ... láu cá -Con thích làm mèo hà! Còn chó thì ... Bà Đông Hân gất lên -... mày! Lúc nào cũng hỗn hào! Vậy chứ xin lỗi anh Hai chưa? Nhăn nhăn mặt, Đang vờ ngạc nhiên -Ừa! Con có lỗi gì mà xin chứ? Sĩ Khang gượng gạo xoa tay -Thôi! Đừng nói chuyện cũ xì ấy nữa. Ăn cơm không ngon!

Đang nhón người bới cho bà Hân lưng chén cơm. Đặt chén xuống trước mặt bà, anh gật gù

- Đúng vậy! Quá khứ làm người ta chả hứng thú gì khi nghĩ tới tương lai Gắp 1 miếng cá để vào chén, anh nói -Con mời nội ăn cơm!

Liếc sang thấy Gia Bảo đứng gần cửa, anh vội lớn tiếng gọi -Ừa Gia Bảo! Tôi mượn lệnh của bà nội và cả ... anh Hai tôi mời cô vào ăn cơm cho vui. Mau lên!

Lắc đầu nguầy nguậy, Gia Bảo từ chối -Cám ơn ... tôi không dám Buông đĩa xuống Đang đứng dậy -Sao lại không dám? Tôi đi lấy chén đĩa cho cô đây!

Bối rối Gia Bảo nhìn bà Đông Hân như cầu cứu, cô không ngờ bà lại gật đầu đồng tình -Ngồi ăn với bà và các ... anh cho vui đi Gia Bảo. Cả tháng mấy rồi bà mới biết ngon miệng Liếc nhìn Sĩ Khang, cô thấy anh nhíu mày khó chịu khi nghe nội mình nói vậy, nhưng gương mặt lạnh ấy mau chóng trở lại vẻ thản nhiên. Khang lịch sự. -Gia Bảo! Ngồi vào bàn đi em! Có gì đâu mà ngại. Nội tôi muốn như vậy, em nên nghe theo Bà ĐÔNG HÂN hơn hờ. -Ừ! Đúng là nội muốn vậy. Từ giờ trở đi Gia Bảo sẽ ăn 1 lúc với chúng ta. Nội muốn 2 đứa xem nó như em út. Được không? Sĩ Đang búng tay kêu cái tróc -Ý kiến của nội hay thật! con hoàn toàn đồng ý. Nội biết không, mọi người xung quanh hỏi Gia Bảo là ai, con toàn nói là em con không thôi Đang nói sôi nổi hăng hái, anh chợt ngưng lại khi thấy Khang kéo ghế đứng dậy. Bà Hân ngạc nhiên

- Đã ăn xong rồi sao Khang?

- Dạ! Con có hẹn với Phương Uyên, con không muốn tới trễ Lộ về không vui bà Hân dỗi -Vậy thì con cứ đi. Té ra con về là để tới thăm vợ sắp cưới chứ không phải thăm nom thân già này Khang lạnh lùng -Sao nội lại giận? Con đã ngồi bên nội suốt cả giờ đồng hồ rồi. Con nghĩ lúc này, đã có thằng Đang ở lại với nội, con đi cũng không ảnh hưởng gì mà Bà ĐÔNG HÂN làm thinh, đợi Khang bước ra bà mới nói -Chết thật! Hôm nay ăn toàn là cá. Mà thằng Khang thì chả đời

nào đứng vào bất cứ cá sông hay cá biển Quay người ra sau bà lớn tiếng -Chi. Ba! chi. Ba!

Dì Ba lạch bạch chạy tới

- Dạ có chuyện gì à? Hầm hầm bà la -Chị tề lắm! Thằng nhỏ về từ sớm mà chẳng chuẩn bị được món ăn cho nó. Chị thừa biết thằng Khang không thích cá, nó dỗi rồi đó!

Đang vuốt giận -Nội đừng lo! Anh Khang vào ngồi ăn là để nội vui, chứ ảnh nói chiều nay gia đình chi. Uyên có mời ảnh mà!

Thấy nội mình vẫn chưa nguôi, Đang bắt sang chuyện khác -Nội ơi! Dạo này nội tập thở được mấy thì rồi? Ngạc nhiên bà ĐÔNG HÂN hỏi -con cũng tập dưỡng sinh à?

- Đâu có! Con lười nổi tiếng trong nhà này nội quên rồi sao? -Vậy sao con biết ... thở mấy thì? Đang cười -Nghe Gia Bảo nói nội tập dưỡng sinh con phải nghiên cứu xem dưỡng sinh là gì? Nó có thật sự cần thiết và phù hợp với nội không chứ!

-Vậy con thấy sao? Nheo nheo mắt kiêu rất lém, Đang trả lời

- Dưỡng sinh rất cần thiết và phù hợp với nội. Con thấy nội trẻ trung, yêu đời và ít quạ quọ. Hoa lá trong vườn cũng tươi hơn nhờ có Câu Lạc Bộ. Hoa Kiểng. Nội có thêm bạn bè để trò chuyện, nên con không về nội cũng chẳng thèm đi thăm con -... mà, thằng láu cá! Con định giận ngược lại với nội chắc? -Con đâu dám hỗn ầu như vậy. Nhưng rõ ràng nội có nhiều điểm thay đổi thấy rõ. Tinh thần cũng vui tươi, thoải mái thì sức khỏe cũng đỡ, dạo này nội ít ốm đau rồi đó Bà ĐÔNG HÂN gật đầu -Ừ! Thì cũng nhờ có Gia Bảo . Ở câu lạc bộ ai cũng tưởng nó là cháu nội thật không thôi. Hứ hự...

Thở dài 1 hơi bà Hân tiếc rẻ. -Phải chi ba bây có con gái -Thì nội cũng sắp có cháu dâu tới nơi rồi. Lúc ấy cháu dâu sẽ lo cho bà nội chồng Quay sang nhìn Gia Bảo ngồi nhời trước chén cơm của mình, Đang kêu lên -Gia Bảo ! Cô định làm khách hay sao ăn như mèo kiêu này phải phai mới được -Thưa .. tôi vẫn ăn đó chứ ... nhưng vội vàng quá dễ mắc xương lắm cậu Ba à!

Đang khen khời khời -1 câu nói thông minh đầy ẩn ý. Bà ĐÔNG HÂN nhú mày -Ủa! Sao lại "tôi" với "cậu". Bà cho phép con gọi Khang và Đang là anh Hai, anh Ba. Đừng gọi như trước nữa nghe chưa!

- Dạ .. con nghe!

Bà ĐÔNG HÂN có vẻ vui, nhìn Đang ngồi ăn ngon lành bà chép miệng -Ăn với cả nhà phải vui hơn ăn cơm nguội canh lạnh thui thui 1 mình không? Thản nhiên Đang nói -Con về thăm nội rồi đi. Con không ở đây được nội à!

Thất vọng bà Hân gật -Tại sao không được? Nhà này cũng là nhà

của con mà? -Vẫn biết như vậy, nhưng con muốn được tự do hơn, thoải mái hơn, con sống ồn ào quen rồi. Ép xác ở đây, thật con chịu không nổi Bà Hân xuống nước -Thì về ăn cơm, nghỉ trưa, tối ngủ lại, dầu sao con cũng phải ở 1 nơi nhà ra nhà chớ không phải 1 cái ổ, với đủ thứ như căn phòng mà nội đã tới. Ở đây có ai ràng buộc gì con đâu? Gia Bảo đứng dậy đến bên tủ lạnh đem ra đĩa bom đã cắt miếng, cô mời bà Hân rồi đem tới bên Đàng. Ngần ngừ Gia Bảo lí nhí. -Anh Đàng ăn tráng miệng Cô nghe giọng anh hài hước -Em út ngoan thật! Đúng là không có em gái là cả 1 thua thiệt lớn Gia Bảo ảm ức trong lòng, cô chợt nghĩ tới các cô "em gái" thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trong phòng của Đàng mà tức. Anh ta luôn luôn là kẻ không ra gì. Làm được 1 đồng thì tiêu xài đã là trăm đồng, ngàn đồng. Sống lại không có đạo đức, ngông cuồng, cao ngạo trong lời ăn tiếng nói với anh mình. Hình như Đàng thích khiêu khích chọc giận kẻ khác và lấy đó làm vui Nhưng cũng không hẳn là như vậy. Vì đã lắm lúc Gia Bảo bắt gặp ở anh vẻ trầm ngâm, cô đọc bên bàn vẽ, bên khung cửa sổ căn phòng mà bà Hân gọi là cái ổ. Những lúc ấy cô len lén để gà mên cơm trên bếp rồi nhẹ nhàng trở ra, vì bề ngoài anh ta trông "thoát tục" như vậy nhưng có trời mới biết bên trong anh vui hay buồn, quạu quọ, ngẫu xù, hay hiền từ, độ lượng, lỡ đụng phải sóng ngầm thì lại ê chề mà than xui -Sao ha? Đàng! Con lại đi nữa à! Nội không thể hiểu nổi con. Vẽ vờ như vậy thu nhập được bao nhiêu. Trong khi công ty của cha con thì Đàng cần người Để miếng bom ăn dở xuống đĩa, Đàng nhú mày -Cần người thì ba cứ đăng bảng tìm, thời buổi bây giờ thiên hạ thất nghiệp thiếu gì, tại sao lại phải đợi con? Trước đây ba đâu biết có con trên đời, công việc làm ăn vẫn trôi chảy. Bây giờ ba vẫn cứ xem như không có Sĩ Đàng nào cả thì hay hơn -Kìa Đàng, lại tự ái cổ chấp. Con là đàn ông lẽ ra con phải thông cảm với cha mình hơn về vấn đề này Xô chiếc ghế đứng dậy, Đàng đọc ác -Nếu là người ngoại cuộc con sẵn sàng thông cảm với ba, nhưng khổ nỗi con lại là giọt máu rơi của 1 hành động tội lỗi nên con không thể nào tha thứ được. Hiện tại con là nợ của ba. Ba có mượn thì phải trả. Gia Bảo thấy mặt bà Hân tái mét, chiếc ly bà cầm rơi xuống đất vỡ tan tành, miệng bà há ra mấp máy nhưng không nói được. Hết hồn cô chạy vội lại vừa lúc bà Hân té xuống Gia Bảo hét to -Bà, bà nội!

Sĩ Đàng bế bà lên, anh hấp tấp đặt bà trên chiếc phô tô ngoài phòng khác. Rất bình tĩnh Đàng ra lệnh

- Điện thoại cho bác sĩ Thông. Bảo ông ta tới ngay. Nhanh đi chi.

Hoài!

Gia Bảo thở hắt ra khi thấy bà Hân mở mắt, bà chớp mấy đôi môi nhưng không sao thốt thành lời. Cô đọc được trong đôi mắt của Đang sự căng thẳng tột cùng. Bất chợt, cô cầm lấy bàn tay của bà Hân và lo sợ ... khi thấy đôi tay ấy lạnh buốt Gia Bảo nhẹ nhàng đặt ly nước cam xuống bàn cho Đang rồi nhẹ nhàng bước ra. Cô không muốn anh ngừng tay dù chỉ để nói 1 lời cảm ơn như dạo này anh rất thường hay nói. Khổ nỗi Đang đã thấy cô, anh lên giọng -Gia Bảo ! Ở lại đây chút xíu coi! Làm gì mà rón rén như mèo vậy? Cố làm ra vẻ miễn cưỡng cho Đang hiểu cô không thích ở trong phòng của anh. Gia Bảo im lìm khoanh tay ngó lơ ra cửa sổ. Nhưng ngo đi đâu thì tò lịch cô gái khỏa thân to tướng trên vách vẫn cho cô cảm giác căm ghét người chủ căn phòng Giọng Đang dịu dàng -Nội đâu rồi? -... Nội ở ngoài vườn với các cụ trong câu lạc bộ. -Sao Gia Bảo lại vào nhà? -Nội kêu ... em mang nước cam cho anh -Gia Bảo ghét anh lắm phải không? Thẳng thắn cô trả lời -Em rất ghét mẫu người như anh. Cục đoan cố chấp đến mức nhấn tâm với người thương yêu mình Liếc anh dè chừng, Gia Bảo lại nói -Nếu hôm đó bà nội có chuyện gì thì sao? Gượng gạo Đang bỏ chiếc cọ xuống. Anh để mặc bàn tay lem luốc màu đỏt cho mình điều thuốc. Đang thành thật -Anh cũng không biết anh sẽ thế nào nếu bà nội vì anh mà ... mà ...

Thở dài Đang nói tiếp -Có lẽ anh là người cố chấp, và nhấn tâm. Anh rất khổ vì tính mình, nhưng thật sự anh vẫn còn hận cha mình. Phải, tới bây giờ anh vẫn còn hận. Anh biết ba không hề yêu thương anh như yêu thương anh Khang. Với anh, ba chỉ cố gắng làm tròn bổn phận, trách nhiệm với 1 giọt máu rơi. Ông muốn trả món nợ ngày xưa ông đã vay Gia Bảo Đang 2 bàn tay vào nhau, cô khó chịu khi nghe anh nhắc lại những lời chua xót chiều nào đã làm bà Hân giận đến mức á khẩu. Sao Đang vẫn cố chấp với cha mình đến như vậy? Trên đời này thiếu gì đàn ông 2 vợ, và trong đám đó được mấy người yêu thương 2 dòng vợ con cho đồng? Đang đứng dậy rót ly nước cam ra làm đôi. Anh kéo chiếc ghế tròn thấp màu đỏ cho Gia Bảo rồi nói -Mỗi người 1 nửa. Uống 1 mình buồn lắm. Phần Gia Bảo nhiều hơn đó nhé!

Gia Bảo nghiêng người ngắm bức tranh, cô trầm trồ -Anh vẽ đẹp thật!

Lắc đầu Đang cười -Anh đâu có vẽ. Phải nói là anh Đang sao y bản chánh mới đúng -Tại sao anh không tự vẽ mà lại đi sao chép như vậy? Nhún vai Đang nói rất tự nhiên -Vì anh không có tài nhưng lại đam mê hội họa -Anh có học vẽ không? -Có chứ! Hồi còn ở? Lâm Đồng, anh theo học 1 họa sĩ rất nổi tiếng. Ông khuyên anh nên theo

đuổi nghề khác sẽ tốt hơn, vì với nghề vẽ anh sẽ chẳng bao giờ thành công Gia Bảo nhấm nháp ly nước cam, cô hỏi -Lúc đó anh nghĩ gì khi nghe khuyên như vậy? Tựa người vào chiếc ghế mây, Đang mơ màng nhớ lại -Lúc đó hả! Dĩ nhiên anh buồn, nhưng anh vẫn theo học và học rất chăm nữa là khác. Anh vẽ rất nhiều, khổ nổi chẳng có bức tranh nào ra hồn. Ấn tượng cũng không, siêu thực cũng dở mà lập thể lại càng dị hợm hơn Gia Bảo vờ không hiểu - Anh nói cái gì em chẳng biết? Chăm chú nhìn nét mặt nhăn của Gia Bảo, Đang cười cười. Anh hỏi đột ngột -Em không hiểu thật à? Chà! Anh lảm cẩm mất rồi. Đại khái anh muốn nói là anh vẽ tranh chẳng đâu vào đâu cả vì anh không có tài. Vẽ theo trường phái nào cũng bị chê hết Gia Bảo phản đối -Anh có tài mà! Chép tranh như anh đâu phải ai cũng chép được Hơi nhòm người lên, Đang nhìn cô đắm đắm -Hay thật! Em biết dùng đúng từ "chép" của người trong nghề mà lại không hiểu ấn tượng, lập thể là gì. Lạ quá ta!

Bối rối Gia Bảo đồ thừa -Thì chính anh nói với em công việc anh Đang làm là chép tranh chứ ai!

-Hồi nào? Ở đâu? -Hồi lâu rồi. Ở phòng trọ của anh chứ ở đâu. Thôi! Em đi ra đây. Tự nhiên lại lên gân với em. Kỳ cục thật!

Hất mặt lên Đang lừ lừ -Anh chưa cho phép, dám ra không? Nhìn về mặt lì lì ngang ngược của Đang, Gia Bảo cắn lắm. Co nói xuôi lơ mà lòng tức anh ách

- Dĩ nhiên em không dám ra rồi!

Rồi cô ầm ức

- Dầu gì ... đầy tớ vẫn là đầy tớ mà! Thừa cậu Ba, cậu cần gì ở ... con? Đang bật cười trước vẻ giận dữ phụng phịu của Gia Bảo. Anh không sao dứt được mắt mình ra khỏi gương mặt dễ thương của cô. Với tay lấy xấp giấy và cây viết chì. Anh nghiêm lại rồi hùng hồn ra lệnh -Ngồi im ở đó cho tôi!

Gia Bảo càng ức lòng dữ nữa. Cô dẫu đôi môi 1 cách Đang căm ghét mà chẳng nói được gì với ai, rồi bặm môi lại. Mãi 1 lúc cô mới nghĩ ra cách thoát

- Bà nội chờ em ở dưới!

-Kệ nội! Cứ ngồi im đó đi -Mà em có tội gì để phải bị phạt như vậy chứ? -Tội dám bảo anh lên gân. Cứ ngồi đó xem ai gân hơn ai Đứng bật dậy thật mạnh và chạy thật nhanh ra cửa Gia Bảo nói vọng vào - Bữa nay, em gân hơn anh. Anh nhớ đi. Từ bây giờ trở về sau chi. Hoài sẽ bùng cà phê, pha nước chanh và là người cho anh sai vặt. Em không nghe lệnh của anh nữa đâu!

Đang cười 1 mình, anh nhìn tờ giấy anh vừa ký họa xong. Gương

mặt Gia Bảo rất rõ với những nét cong lém lỉnh, dễ yêu và giận dỗi. Cô bé Đang giận dỗi trẻ cộp môi cong. Buồn tay Đang vẽ tiếp, mái tóc dài tự nhiên của Gia Bảo đã biến thành cái bờm sư tử dưới nét vẽ của Sĩ Đang. Nghiêng đầu ngắm phác thảo, Đang lại cười. Anh lấy kẹp giấy kẹp lên giá vẽ rồi vừa có 1 cơn gió nhẹ mang mùi hương ngọt ngào của thứ hoa dại nào đó tạt ngang phòng anh. Cơn gió mát làm tâm hồn ủ rũ bực dọc, khó chịu của anh trở nên nhẹ nhõm, khoan khoái. Đạo này Đang thấy thích ngôi biệt thự này mới kỳ chứ! Anh bỏ cái ổ chuột bẽ bộn để trở về nhà vì bà nội bệnh hay vì anh đã quá chán lối sống buông thả, tự do, vô độ của mình? Hay vì 1 điều gì chỉ riêng anh biết. Đang vươn vai bước ra balcon nhìn xuống vườn. Ngoài bãi cỏ xanh được cắt xén cẩn thận bà nội anh vẫn còn nằm trên chiếc ghế bố với những người bạn già quây quần xung quanh. Hơn 1 tháng trời chầm cứu, chạy điện với bao nhiêu thuốc men, bà Hân đã nói lại được. Và cũng suốt thời gian đó, Đang chìm đắm trong lo âu ân hận. Trên đời này ngoài mẹ anh ra, người anh yêu thương nhất là bà nội. Vậy mà anh suýt giết chết bà vì tính ngạo mạn cố chấp của mình. Bây giờ thì anh thề với lòng, dầu Sĩ Khang có khích bác khiêu khích cỡ nào anh cũng nhất định làm như để ở kề bên chăm sóc bà. Phải công bằng mà nói đạo này Khang cũng nhin, anh ta vui vẻ, xởi lởi và rất ngọt ngào với Đang. Công trình ở Vũng Tàu kèm chân Khang suốt. Anh ta ít về nhà với lý do đã có Đang lo cho bà Đông Hân. Đang biết ông anh Hai của mình né....Điều đó tốt thôi, vì dầu sao đi chăng nữa giữa 2 anh em vẫn là 1 hồ sâu chia cách. Từ cái nhìn đầu tiên lúc cả 2 không biết mình có quan hệ ruột thịt, Đang đã thấy rõ anh không ưa được gã thanh niên cứ tò tò theo tán tỉnh Phương Uyên, cô chủ mất dạy mà anh chưa bao giờ có lấy 1 chút cảm tình. Ngược lại Khang cũng vậy. Anh ta luôn làm mặt kẻ bề trên với thằng người ở bảnh trai, có đôi mắt lì lợm như chẳng biết sợ ai. Lúc đầu Sĩ Khang đã ghen vì nghĩ rằng gã đầy tớ tướng tá khá phong lưu đó để ý cô chủ Phương Uyên. Lâu ngày anh mới hiểu rõ ra giữa Phương Uyên và Sĩ Đang lại là 1 trời thù hằn. Sĩ Khang tự cho phép mình làm vui lòng người yêu bằng cách bày ra nhiều trò, từ vật vãnh như đi mua hộ bao thuốc lá đến nhờ vả vào các vùng sâu tìm phong lan quý hiếm mà Bảo Lộc Lâm Đồng là vùng đất có nhiều loài quý nhất Việt Nam. Phải nói Sĩ Khang rất khôn khéo, thường những việc cực nhọc anh ta không trực tiếp sai bảo Đang mà anh ta to nhỏ với bà Minh Chiêu mẹ Đang. Hồi đó Đang rất ngạc nhiên khi thấy sau lần tiếp xúc trò chuyện đầu tiên khá lâu với Sĩ Khang, mẹ anh trầm tư lo lắng mất ngủ liên tiếp mấy ngày đêm, để rồi sau đó

hầu như Khang yêu cầu gì bà cũng bắt Đàng thực hiện cho kỳ được. Đôi lúc anh trộm thấy trong mắt mẹ mình 1 tia nhìn ám áp đầy yêu mến. Bà đã nhìn Khang và Uyên như thế khi họ song song dạo chơi trong khu đồn điền trà xanh mát mắt. Đàng đã tức tối, ganh tỵ tra hỏi mẹ, bà chỉ lặng lẽ thở dài rút vào căn phòng nhỏ bé dạo lên những bản sonat nghe buồn thê lương. Bà đã trốn tránh câu trả lời bằng cách ngồi lì bên chiếc dương cầm, gia tài độc nhất có giá của mẹ con anh. Thế là Đàng không dám hó hé gì nữa. Linh cảm cho anh biết Sĩ Khang phải có liên quan gì đó với dĩ vãng của mẹ mình, nghĩa là hẳn cũng có nhiều khả năng liên quan tới anh, 1 đứa con không cha. Và sự thật rõ ràng là như vậy. Mẹ anh đã té xỉu khi bất ngờ gặp cha mẹ Sĩ Khang lúc ông bà ghé thăm Minh Đoàn cha của Phương Uyên. -

Cậu Đàng có khách. -Ai vậy chị Hoài? Đàng quay vào phòng, anh nhú mày nhìn vẻ lúng túng của chị Hoài và gần giọng:

-Ai vậy? -Dạ....tôi hỏi thì anh ta xưng là Lệ Hồng. Dạ....tên của con gái nhưng rõ ràng anh ta là...là...

Đàng xua tay:

-Tôi hiểu rồi! Chị ra nói với hẳn tôi không có ở đây. Chị Hoài lắc đầu khổ sở:

-Tôi đã nói rồi, nhưng anh ta không chịu nghe. Đã vậy còn lẩn đại vô nhà. Tôi ớn quá bảo hẳn ngồi phía ngoài gần cổng. Hẳn nói không gặp câu nhật định không về đó!

Nhìn Đàng Đàng sa sầm nét mặt bức bối, chị Hoài cố tình để thêm 1 câu thăm dò:

-Hình như hẳn ta không bình thường. Cậu giao du với loại người như hẳn coi chừng. -Coi chừng quỷ gì? Này! Tôi rất ghét cái trò đâm thọc, ngoài chị ra, nếu trong nhà có thêm ai biết thằng mắc dịch ấy tới tìm tôi thì....xin lỗi, chị đừng trách. Hừ! Hôm nay tôi sẽ xuống tổng khứ nó đi, nhưng lần sau chị không được để nó bước vào nhà. Nghe rõ chưa? Nhìn Sĩ Đàng hấp tấp bước đi, chị Hoài bĩu môi. Rõ ràng bà Đông Hân đã bênh vực che chở cưng chiều yêu quý kẻ không ra gì, đã vậy hôm nay còn lòi ra chuyện cậu ta chơi với dân pêđê nữa mới gớm chứ. Hèn gì với đàn bà con gái bao giờ cậu ta cũng làm lì quạu quọ. Thật là quả báo của ông Sĩ Thanh. Trở xuống bếp chị Hoài thấy Gia Bảo Đàng pha trà, mỉm cười ranh ma chị nói:

-Cậu Ba Sĩ Đàng bảo em đem nước ra vườn phía trước, cậu ấy có khách. -Chị đem giúp em đi chị Hoài!

Rất thản nhiên chị Hoài lắc đầu:

-Cậu ấy muốn nhờ chính em. Chị đâu dám trái ý. Em biết tính cậu ấy quá rồi còn gì? -Khách nam hay nữ? Cười cười chị Hoài úp mồm:

-Cả nam lẫn nữ. Loại người đặc biệt, cậu Đang cũng là mẫu người đặc biệt mà!

Gia Bảo làm thình, cô vừa bực bội cách nói lơ lơ lửng lửng của chị Hoài vừa cảm tức Sĩ Đang, bao giờ anh ta cũng cố ý hành cô. Dầu rằng lúc gần đây anh ta có vẻ đỡ quậy, đỡ lêu lổng hơn trước. Và dầu rằng có đôi khi Gia Bảo bắt gặp Đang nhìn cô bằng cái nhìn rất dịu dàng. Nhưng có lẽ mọi thứ cô thấy đều chỉ là cảm giác, vì rõ là bao giờ có Sĩ Khang trong nhà, Đang cũng trở chứng. Anh ta cau có gắt gỏng với cô 1 cách vô cớ. Bỏ đi suốt đêm gần sáng mới về lè nhè leo tường vào nhà. Đang ngủ gần đến trưa, thức dậy cảm đầu bên giá vẽ, lẩm lúc chẳng thèm ăn cơm. Thất thường và khó hiểu vô cùng. Bà Đông Hân không dám rầy la vì sợ "thằng bé" bỏ đi nữa. Với bà, Đang chịu về nhà đã là 1 nhượng bộ lớn lao của thằng bé rồi. Bưng khay nước ra gần đến trước Gia Bảo ngạc nhiên khi nghe thấy cái giọng ôn ền kỳ cục:

-Tại sao anh trốn không cho Hồng gặp mặt? Bộ anh có người mới rồi hả? Anh Đang? Trời đất! Nuốt nước bọt Gia Bảo than thầm, cô đứng nép vào góc cột tròn bằng đá rửa...để quan sát. Trước mặt Gia Bảo là 1 tên pêđê chính hiệu. Hắn ta Đang uốn éo làm màu với...người yêu. Khiếp! Nhìn đôi tay gân guốc như dùi đục được sơn cẩn thận mỗi móng nửa màu hồng nửa màu cánh sen Gia Bảo thấy rờn rợn. Đôi tay ấy Đang cầm chắc chiếc "mu soa" trắng chấm nước mắt trên gương mặt trang điểm kỹ hơn bất cứ cô gái ăn diện nào trên đời. Trong lúc gã xưng là Hồng yếu điệu khép nép như sắp tựa người vào Đang thì anh lại hùng hổ khoanh tay trước ngực mặt hất lên. Cái cử chỉ bằm trợn quen thuộc của Đang như tưởng phản hơn nữa với nét mặt điều bộ vừa khôi hài vừa nhố nhăng của kẻ đối diện. Đang gắng giọng:

-Đưa nào chỉ mày tới đây? Chóp chóp đôi mi giả cứng nhắc. Lệ Hồng nguầy nguậy lắc đầu:

-Đâu ai dám chỉ! Em nhớ...anh quá phải đi tìm cho ra. Sừng sộ Đang nạt:

-Nhớ quỷ gì kỳ vậy. Cút ngay dùm!

-Nhớ thiệt mà! Anh đòi vũ trường em phải lần theo dấu anh hơn nửa tháng nay. Sao anh nỡ bỏ em vậy? Đang! Em có làm gì để anh giận đâu? Lệ Hồng bất ngờ chỉ về phía Gia Bảo lấp ló, giọng anh ta rít lên thật cao nghe rờn óc -Ai...ai...ai vậy " Ghệ " mới hả? Giật mình cô bước vội ra, chẳng thèm nhìn Đang. Gia Bảo cố tình kéo dài giọng - Em mời anh....chị dùng nước. Để khay nước xuống bên ghế đá, cô bước vội trở vào. Trời ơi là trời! Cô không thể hiểu nổi Sĩ Đang là

người như thế nào. Thì ra đêm nào anh ta cũng đến vũ trường với ba mớ tạp nhạp bệnh hoạn này. Thật tội nghiệp cho bà Đông Hân, ông Sĩ Thanh và cả Sĩ Khang nữa. Mọi người trong nhà đó có cả cô Đang phải chịu đựng 1 gã đồng tính luyến ái. -Ngồi xuống đó đi, làm gì mà đứng khẹp nép nhìn tôi ghê sợ như vậy? Không có virus Sida nào đâu mà lo!

Sĩ Đang dẫn ghế ly xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống trước. Anh bực dọc nạt khi thấy Gia Bảo vẫn còn đứng. -Ngồi xuống!

Cô thả phịch người lên chiếc ghế đối diện. Nước mắt ứa ra, long lanh nhạt nhoà. Cô nghe giọng Đang hình như hơi nghẹn làm cô chột bời hơi xót xa. Anh thốt lên lời 1 cách khó khăn khác mọi ngày. -Tôi đã làm gì cơ chứ để cả tuần nay mọi người trong nhà này cứ lăm lét nhìn tôi rồi dang ra xa. Cô đã nói gì với ba tôi, với anh Khang hả Gia Bảo? -Em không có nói gì cả. Với lại ý anh muốn đề cập tới chuyện gì em không hiểu? -Hừ! Không hiểu! Dưới mắt cô và mọi người tôi là kẻ không bình thường phải không? Mẹ kiếp! Ai muốn xem tôi là giống gì cũng được hết! Tôi chán mọi thứ trên đời này. Từ nhỏ đến giờ lúc nào tôi cũng bị xa lánh vì hôi, vì bẩn, vì đáng ghê tởm. Vì ai? Vì đâu? Tôi có tội gì đâu chứ!

Nghe mùi rượu tỏa ra từ người Sĩ Đang, Gia Bảo bắt đầu lo. Nhớ anh ta phát khùng lên thì sao? Cô len lén nhìn, cửa phòng vẫn còn mở toang, cô tính cách nào sẽ chạy ra nhanh nhất...Đang gọi lại -Gia Bảo!

-Có!

-Hừ! Cô không biết dạ à? Uống hết phần rượu còn lại, Đang gọi

- Gia Bảo!

-Dạ!

-Tốt! Cô ngoan đấy! Giá mà lúc nào cô cũng nhìn tôi bằng cặp mắt long lanh ngưỡng mộ như khi cô nhìn Hai Khang thì hay biết mấy. Tôi biết bao giờ cô cũng rất ghét tôi, ghét tôi. Tôi còn nhớ mà, cô đã chùi tay vào áo khi tôi chạm phải tay cô. Bao giờ tôi cũng là thằng chặn dê hôi hám, bẩn thỉu. Mẹ kiếp! Bọn con gái đứa nào cũng mê sự hào nhoáng, giàu có, phồn thịnh, sang cả. Mà tôi thì chẳng có gì, ma quỷ cũng chê, nói chi là em phải không Cúc Hương. Cúc Hương à! Té ra anh chàng thất tình cô ả Cúc Hương nào đó. Gia Bảo ái ngại nhìn Đang. Trông mặt anh tỉnh như không, đôi mắt lạnh lùng và lì lợm bình thường cứ nhìn chăm chăm vào giá vé. Miệng thì chua chát trách cứ, nguyên rủa kẻ khác. Khổ nỗi cô lại là nạn nhân mới tức chứ! Len lén đứng dậy cô bước lùi ra cửa. Sĩ Đang sừng sộ. -Đi đâu? -em đi rót nước cho anh. -Giỏi! Nhưng tôi không uống nước.

Thế nào, nói đi. Cô ghét tôi lắm phải không? -Phải!

-Hay! Dám nói với cậu chủ như vậy là gân lắm! Cô ghét, nhưng nhắm làm gì được tôi nào!

Gia Bảo chán nản ngó xuống nền gạch bông lấm tẩm những vết sơn dầu đủ màu. Cô nhin nhục hấn ta chẳng qua cô thương bà Đông Hân thôi! Nhưng có lẽ Đang Đang thích thú cho rằng cô sợ hấn. -Sao! Nói đi chứ! Cô nhắm làm gì được tôi? Vẫn giữ thái độ dịu dàng, Gia Bảo nhỏ nhẹ:

-Em đâu làm gì được anh vì anh là cậu chủ mà!

-Vậy nếu cô là 1 người khác ngang hàng với tôi, cô sẽ làm gì khi tôi cứ say xỉn quậy quạn như vậy? Muốn cho qua chuyện, Gia Bảo nói xuôi -Em sẽ năn nỉ anh đừng uống rượu nữa và năn nỉ anh dạy em chép tranh, vì em thích làm công việc anh Đang làm lắm. Nếu anh đồng ý em đâu có ghét anh nữa. Hơi sững người 1 chút, Đang quay sang nhìn Gia Bảo, anh phá ra cười làm cô bối rối, cười cho hả xong Đang gật gù -Khá lắm! Hèn chi bà nội không cưng cô sao được. Rặt mùi giả dối, cô định cho tôi uống nước đường phải không? Hừ! Rượu còn chưa nhắm gì nói chi những lời mật ngọt. Quả là không có nơi nào tẩm tối hiểm hóc bằng lòng dạ đàn bà. Bây giờ đi rót nước cho tôi là vừa rồi. Nhanh lên và nước thật lạnh. Gia Bảo làm thảm trong bụng "sẽ có 1 ngày nào đó, nhất định sẽ có 1 ngày nào đó, Sĩ Đang phải trả giá rất đắt cho những việc anh ta đã làm với mình. 1 ngày nào đó mình sẽ rời khỏi nơi đây ... Muốn vậy phải tìm luật sư Hoàng, và nếu cần thiết mình sẵn sàng muối mặt trở về nhà nội để vay mượn 1 ít tiền. Chịu nhục với người thân còn hơn chịu nhục với thứ rác rưởi như vậy. Nhưng biết ông bà nội còn tin tưởng mình yêu thương mình hay không?" Thở dài khốn khổ, Gia Bảo đem chai nước vô phòng, không nhìn thấy Đang cô gọi to -Anh Đang ơi!

-Em vào đây Đứng tần ngần 1 lúc cô mới kéo tấm riđô qua 1 bên. Đang nằm vật trên giường, giọng bắt đầu lè nhè. -Quạt cho anh, nóng quá!

Bước đến góc phòng, Gia Bảo mở quạt trần. Sĩ Đang gất giọng -Tắt ngay! Quạt bằng tay kia. Em phải hầu quạt cho anh ngủ. Thật là quá quắt! Nuốt tiếng rủa vào lòng Gia Bảo cố mềm mỏng -Bà nội gọi em xuống đầm bóp ...

-Chuyện đó bác sĩ lo! Em phải ở đây. Quạt nhanh lên, nhanh lên Gia Bảo cầm tờ báo xếp tư lại đứng ngay đầu giường quạt lia quạt lia. Đang lại lè nhè bắt lỗi -Quạt phải nhẹ nhàng và phải mát. Nè, anh kêu mà không dạ thì đừng trách. Không có em đứng hầu, anh sẽ đốt nhà nghe chưa Cúc Hương!

Lại Cúc Hương nữa rồi! Anh chàng thất tình hồi nào mà bây giờ lại lằm lằm khi say thế này? Đôi vai Gia Bảo trĩu xuống vì mỏi tay. Hình như Đang ngủ rồi thì phải. Vừa rón rén ra được tới cửa Đang đã gọi ầm lên khiến Gia Bảo quay lại. Nhìn gương mặt hơi cau có của anh cô chán ngán đến tận cùng "Nhất định ngày mai mình sẽ xin bà Đông Hân nghỉ để về Cần Thơ. Mình đã làm nên tội gì mà phải chịu khổ như vậy cơ chứ! Mình sẽ tìm 1 công việc khác cực nhọc hơn nhưng sẽ không ai có quyền làm nhục mình như vậy. Trời ơi! Từ ngày ba mẹ lìa đời mình đã khổ khổ đến tận cùng. Tại sao cái số lận đận vẫn còn bám theo mình dai dẳng đến tận bây giờ nhỉ? -Cúc Hương, quạt mạnh lên!

- Dạ! Em vẫn quạt đây Gia Bảo nhẩn nại đáp cho vui lòng Đang "Sao mình luôn nghĩ rằng mình sẽ sống khác đi nhờ vào gia đình này, 1 gia đình lộn tung phèo mọi thứ. Ôi! Rồi là đáng chán! Bao giờ mình cũng là kẻ cả tin ngốc nghếch. Mình đã lường tin rằng cuộc đời bắt di bất dịch, đừng 1 cái mình bơ vơ trên đời, mình đã tin vào tình thương yêu máu mủ, đừng 1 cái chính chú ruột của mình vu khống mình ăn cắp để tống mình vào tù, chú Quý sợ cái gia tài kếch sù của ông nội phải chia đôi, chú sợ mất đi 1 nửa vì con bé mồ côi này chớ gì! Mình đã tin tất cả mọi người bằng trái tim thật thà, nhưng có mấy ai tin mình. Té ra niềm tin là 1 thứ xa xỉ mà không phải ai cũng có được. Thế thì ta hy vọng gì ở nơi này, nơi mà tình cảm cũng hiếm hoi như niềm tin, nơi mà ta luôn bị đối xử theo kiểu thất thường tùy theo chủ buồn hay vui. Nơi mà ...

-Gia Bảo, em làm cái gì ở đây, bà chủ gọi kìa!

Gia Bảo ngược đôi mắt rần rần lên nhìn chị Hoài. Cô chưa kịp trả lời thì chị đã tức giận -Cậu Đang bắt em ngồi quạt à?

- Dạ!

-Thật quá sức! Cứ để mặc cậu ấy!

-Cậu ta say mèm, em sợ ... cậu hăm sẽ đốt nhà nếu kêu mà em không lên tiếng Chị Hoài trợn mắt -Em không sợ cậu ta ... Em mà lại sợ cậu ấy đốt nhà. Khi say rượu đàn ông họ chẳng tự chủ được đâu. Ngốc vừa vừa thôi Gia Bảo à!

Bước theo sau chị Hoài, Gia Bảo bồng túi thân vô cùng, cô rầm rức - Chắc em xin nghỉ việc thôi! Sao lúc nào cậu Đang cũng cố tình đẩy em khổ đến như vậy cơ chứ!

Chị Hoài ra về biết chuyện, kéo cô đứng lại, chị thì thầm -Với đàn bà con gái nào cậu ta cũng căm ghét hết. Bình mà! Em không thấy cậu có thằng bồ pê đê trông thật ớn lạnh đó sao? Gia Bảo buột miệng - Không phải đâu! Hôm ấy em nghe được cậu Đang đuổi hán thẳng

thường mà!

-Ôi chao! Không lẽ cậu ta lại ôm ôm ấp ấp khi có em ở đó! Bình rồi! Cậu ta không có tình ý gì thì ngữ ấy làm sao dám mò tới tận đây. Chị đoán đúng mà! Cậu Đang muốn ở riêng để tiện bề đàn điểm với quý. Gia Bảo chợt thấy trong khóe mắt, nét môi của chị Hoài có chút gì hả hê khi chị cười gằn -Cậu Hai Khang bức bối lắm! Cậu ấy hăm sẽ đuổi chẳng thương tiếc "cái ổ virus Sida" gớm ghiếc đó ra khỏi nhà, bắt chấp bà chủ, nếu cái thằng bóng lại cái ấy tới tìm cậu Ba Đang lần nữa Ngẩng mặt lên Gia Bảo thắc mắc -Sao cậu Khang biết? Nghênh mặt ra chiều tự đắc chị Hoài nói -Chuyện gì cậu Hai không biết. Là người kế thừa gia tài, cậu phải nắm rõ mọi chuyện trong nhà ngoài ngõ chứ! Cũng may ông chủ còn có cậu Hai Khang đỡ đàn chớ cứ phá sản như cậu Ba Đang thì chẳng mấy chốc cơ nghiệp ra tro -Vậy chứ cậu Khang đã nói gì với cậu Đang chưa? Thích thú trước sự ngờ nghệch của Gia Bảo, chị Hoài hóm hỉnh -Nói rồi mới có chuyện cậu Ba bức mình uống rượu đó chứ! Đúng là đủ bộ hút xách, rượu chè, trai gái, cờ bạc. "Tứ đồ tường đại ca" là hần đó -Sao chị biết? -Thì cậu Khang nói. Để trước đây bà chủ không tin, giờ thì rõ ràng bà gặp phải thứ thiệt rồi! Cũng mong cậu Hai tống cổ cậu ta đi mau mau. Nói thật, chị chả ưa ... vô chút nào. Toàn bày thêm chuyện cho người ta hàu, còn bản thân mình thì chẳng ra tích sự gì. Cũng tại cậu Đang về ở đây mà bà Bích Chiêu giận chồng, giận luôn mẹ chồng. Bà ấy ra đi không nói vì sao, nhưng chị biết quá đi chớ. Bao giờ cậu Đang còn ở trong nhà này thì không đời nào bà Bích Chiêu trở về, dầu bà ta cũng chính là di ruột của cậu Đang Há hốc mồm ra kinh ngạc, Gia Bảo hỏi -Ông Sĩ Thanh lấy 1 lúc 2 chị em à?

- Dĩ nhiên không phải là cùng 1 lúc, nhưng đúng là ông chủ đã ăn ở cả với 2 chị em. Sĩ Khang con người chị Sĩ Đang con người em -Sao kỳ vậy chị Hoài? Chị Hoài nhún vai -Chuyện đời mà em, có gì đâu mà kỳ Tới nhà bếp, Gia Bảo bước vội vào, bà Đông Hân gắt -con đi đâu vậy Gia Bảo? Có biết tới giờ cơm rồi không? Rầu rĩ Gia Bảo ngó chị Hoài như cầu cứu, chị Hoài tội nghiệp bèn nói dùm -Cậu Đang nhậu vào, say rượu rồi lại bắt Gia Bảo đứng hầu quạt chớ không chịu cho mở quạt điện, cậu ấy hăm sẽ đốt nhà nếu kêu mà không có con bé ở đó Bà Đông Hân tức tối -Có như vậy thật à? Lúc nào nó cũng lựa lúc có ba nó, anh nó về đủ để quậy. Mãi rồi ai mà bênh nó nổi! Ừ hự! Thấy chịu khó ngồi vẽ vời trong phòng, tưởng là tu tâm dưỡng tánh rồi. Ai ngờ lại nhậu nữa, sao tôi khổ đến thế này!

- Đó là bản chất của nó, nội ca cảm than phiền hay lo lắng cũng vô ích Sĩ Khang nhếch môi cười khinh khỉnh và ngồi xuống đôi diện với

bà Hân. Anh ta cao giọng nói tiếp -Rõ ràng nó tìm đủ mọi cách để ra ở trọ nhằm đàn đúm với tụi đồng tình luyến ái chứ không phải tại con khó khăn làm nó giận. Nó muốn tự do kiêu quý, kiêu ma. Nói thật con sợ quá nội à! Đây rồi mang tai mang tiếng cho ba, dòng họ này hồi nào đến giờ đâu có ai kỳ khôi như nó. Không khéo bệnh cả nhà Nhíu nhíu đôi mắt già, bà Hân ngạc nhiên -Bệnh gì mà cả nhà hả Khang? - Thì thằng Đàng đem mấy thằng pêđê về, kéo theo bệnh Sida chứ bệnh gì nữa!

Bà Hân xụ mặt -Con nói cho dữ vào, tao thấy thằng Đàng có gì khác mà đâu -Cho nội bên, con miễn bàn. Rồi ba sẽ nói chuyện với nó bây giờ Bà Hân đập tay lên bàn -Bây làm sao cho thằng nhỏ bỏ nhà đi nữa đi! Chuyện không có gì cứ làm rùm lên. Ôi trời ơi là mệt! Hàm hàm bà đứng dậy, Gia Bảo vội vã chạy đến đỡ bà về phòng. Cô thoáng thấy mặt Khang hơi hất lên thách thức. Mà anh ta làm vậy nhằm mục đích gì cô không hiểu nổi Rốt cuộc Gia Bảo cũng không xin nghỉ để về Cần Thơ được vì bà Đông Hân lại mệt. Hôm qua, luật sư. Hoàng có ghé theo lời mời của bà Hân, cô không gặp ông vì lúc ấy cô bận đi chợ. Từ ngày ra tù đến nay tính ra đã gần 6 tháng, 6 tháng trời với 6 tháng trình diện địa phương, cô hy vọng mình sẽ được phục hồi quyền công dân trong tháng này. Nếu đã có quyền công dân cô hy vọng mình dễ dàng tìm 1 công việc khác chính vì vậy mà sáng nay Gia Bảo nôn nóng chờ luật sư Hoàng, ông ta sẽ đến lo việc giấy tờ gì đó của bà Hân, cô sẽ nhờ ông tìm việc và nhờ ông đồn đốc lo giùm giấy tờ phục hồi quyền công dân cho sớm. "Quyền công dân bị mất" Gia Bảo lắm bầm và thấy mọi việc đã xảy đến cho cô giống như là không có thật. Phi lý vô cùng, thế mà cô lại bị 1 năm tù giam hầu như không cần phải ra toà xét xử. Người ta đã "ăn rơ" với nhau dựng ra 1 tấn bi kịch. Thoạt đầu cô ngỡ mình là khán giả nên ung dung ngồi xem ông chú bà thiêm mình truy tìm 8 lượng vàng bị mất, để đến lúc sắp tới giờ ra bến xe trở về Sài Gòn đi học thì mới có người phát hiện ra số vàng được giấu trong hộp xà bông Fa cát tận đáy giỏ xách của cô Gia Bảo thoát rùng mình. Có phải đó là cơn mộng dữ mà cô đã thoát ra rồi không? 1 giấc điệp mà trong mơ cô không là bướm, không là gì cả, và hiện tại cũng có thể Đàng trong 1 cơn mộng dữ khác. Biết đâu chừng, hồi dòng đời luân lưu, bất tận, hư thật khó tưởng. Sáng hôm nay sao cô buồn gì đâu!

Không lẽ tại trở trời, gió se se lạnh lá rơi nhiều, khoảng cỏ ngoài vườn bắt đầu vàng úa làm cô thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết 1 tháng nữa là đám cưới của Sĩ Khang, căn phòng của anh đã được sửa chữa, trang trí lại. Cô nghe chi. Hoài và dì Ba khen đẹp lắm,

nhưng cô không ghé mắt vào xem? Để làm gì cơ chứ! Lâu rồi cô hầu như quên khuấy là đã có lần mình buồn khổ vì thầm nghĩ tới Khang, lúc đó cô tưởng mình yêu anh vì vẻ bề ngoài đẹp trai lịch thiệp. Thật ra anh chẳng bao giờ để ý đến cô và cô đã nhầm tình cảm của mình. Nhầm lẫn đáng chê trách Ôm lấy mặt Gia Bảo tự biện hộ. Tại ta cô đơn và thiếu thốn mọi thứ tình cảm đó thôi! Và cũng có thể tại ta là 1 con bé vô duyên nữa. Đúng vậy! Ta là 1 con bé vô duyên nhất, bạc phước nhất, trên đời này có ai đoái hoài đến ta đâu nào? -Gia Bảo! Gia Bảo!

Lại oan gia nữa rồi! Nghe giọng Sĩ Đang gọi, cô chẳng thém ngẩng lên, trái lại Gia Bảo muốn mình được ngồi vùi đầu vào tay, mặc cho tóc xỏa dài che quanh mọi thứ, mặc cho hấn ta dọa sẽ cho cô nghỉ việc như đã từng hăm -Gia Bảo! Em làm sao vậy? Vẫn giấu mặt trong tay, cô cay cú -Tôi sợ anh chớ có làm sao! Tôi xin anh cho tôi yên 1 chút. Suốt đêm tôi đã thức hầu bà nội rồi. Anh đừng đày tôi nữa. Tôi đến bỏ trốn trước khi anh cho tôi nghỉ việc mất -Em mệt lắm hả? -Ừ!

-Vậy đi nghỉ đi. Tôi sẽ nói với bà tôi -Cám ơn! Sao hôm nay anh tử tế vậy? Vừa ngược mặt lên Gia Bảo vừa chanh chua hỏi. Đang mỉm cười nhìn cô, cái cười ngượng ngập hiền từ làm cô cảnh giác -Anh muốn gì ở tôi? -Tôi muốn xin lỗi! mấy hôm nay hình như em lẫn tránh tôi thì phải

- Đúng vậy! Tay tôi vẫn còn mỏi vì phải quạt hầu cậu chủ. Thành ra thấy cậu tôi phải né ra xa chớ sao Giọng Đang bức rức khổ sở. -Hôm ấy tôi quá say, Gia Bảo đừng chấp nhất kẻ say nhé!

Gia Bảo cười nhạt, cô nhìn xa xa nơi con chuồn chuồn kim màu đỏ Đang chao lượn và thấy phận mình còn thua nó. Mình Đang buồn não ruột nhưng nào có được "bay" đâu là bay bổng lấy 1 phút cho tâm hồn bớt khổ. Thấy cô làm thỉnh Sĩ Đang nói tiếp -Tôi nhớ hình như Gia Bảo nói rất thích chép tranh. Tôi sẽ dạy, em chịu học không? Nhẹ nhẹ lắc đầu cô đáp -Tôi đâu có thừa thời gian và chẳng có quyền gì ở không để học đâu là tôi rất thích. Với lại tôi cũng đâu quen cầm cọ pha màu, biết có làm được không? -Nhưng em thích công việc tôi Đang làm thật chứ? Gật đầu Gia Bảo nói -Tôi thích, anh chép đẹp lắm, nhưng việc anh làm ... Chậc! Thôi không nói đâu!

-Nói đi Gia Bảo!

-Không được! Lúc khác tôi sẽ nói thì hay hơn Sĩ Đang âm ỉ -Lúc khác là lúc nào? -Lúc tôi sắp đi khỏi đây. Chắc chắn khi đó tôi sẽ nói và chẳng sợ bị anh hăm he lắm điều như bây giờ -em luôn luôn ao ước đi khỏi đây à? Mắt Gia Bảo bỗng trở nên xa xăm, cô gật đầu mai

mĩa

- Đúng vậy, vì nơi đây đâu phải là thiên đường mà mọi người mơ ước. Tôi không phải con sãi ở chùa, nên dứt khoát tôi sẽ tìm cách nào mau nhất giúp tôi khỏi phải quét lá sân nhà anh nữa. Rất tự nhiên Đang ngồi kế bên Gia Bảo trên ghế đá, anh chống tay dưới cằm -Tôi vẫn luôn thắc mắc tại sao người như Gia Bảo lại chịu vào làm việc cực nhọc đến thế trong khi em dư sức tìm công việc khác -Mỗi người có 1 hoàn cảnh, tôi cũng vậy, trước đây tôi không thể tìm việc theo ý mình thích -Vì sao? Tránh né Gia Bảo bắt sang chuyện khác -Không biết luật sư Hoàng đã tới chưa? -em chờ ông ta hả? -Vâng! Tôi định nhờ chú Hoàng tìm cho mình công việc khác, chỗ làm khác -Em đã nói với bà nội tôi ý định này chưa? -Tôi chưa nói với ai hết. Với lại tôi nghĩ điều đó cũng chẳng quan trọng Sĩ Đang xua tay phản đối -Sao lại không? Bà nội tôi rất quý Gia Bảo Liếc sang Đang, cô chua ngoa -Ấy là nhờ miệng lưỡi tôi rất mùi giả dối như có lần anh đã nhận xét -Ồi! Sao em nhớ dai và để bụng lâu thế! Chuyện cũ bỏ đi cho rồi! Bữa nọ Gia Bảo ... chém vào -Chuyện cũ của tôi thì anh bảo bỏ đi, trong khi chuyện cũ của anh , anh cứ khư khư ôm lấy năm này qua tháng nọ rồi làm khổ mọi người Gia Bảo thấy mắt Đang long lên, mặt anh hầm hầm, cô hơi sợ và tự trách mình đã nói leo không đúng chỗ. Nhưng rồi Đang chỉ buông tiếng thở dài, tiếng thở dài của người đàn ông nghe buồn làm sao, nó làm cô chạnh lòng 1 cách vô cớ khi nghe anh nói

- Đó không là 1 câu chuyện. Đó là 1 vết thương chẳng bao giờ lành, vì người ta cứ vô tình chọc vào cho nó rướm máu mãi Gia Bảo buột miệng như để trấn an tình cảm của mình -Anh cũng đâu phải loại hiền từ chịu ngồi yên 1 chỗ cho thiên hạ ... chọc vào đâu mà than thở. Sĩ Đang bướng bỉnh -Gặp kẻ khác chắc chắn họ còn dữ hơn tôi, vì trên đời này hiếm có ai chịu ngồi yên cho người khác chọc vào vết thương của mình. Nhưng tôi tự nhủ với lòng rồi. Nhất định tôi sẽ không làm phiền tới ai. Lưu lại ở đây vì tôi thương quý bà nội mình Nhíu mày đau xót Sĩ Đang nói tiếp -Thế nhưng không ai tin điều đó. Họ chỉ nghĩ tới lúc gia tài, địa vị danh vọng sẽ bị chia ra. Họ cho rằng tôi là thứ lộn giống tôi tệt không xứng đáng hưởng bất cứ chút gì của họ hết. Ba tôi muốn tôi làm việc trong công ty của ông, Sĩ Khang và mẹ anh ta thì không, mà tôi cũng không muốn vì chưa bao giờ tôi nghĩ ông là cha tôi, nói chi nghĩ đến mọi thứ ông ấy tạo ra nhằm cho tôi, của tôi, vì tôi Cười ngượng ngịu, Đang thăm thì. -Tôi lao vào chép tranh vì không có tài để thành họa sĩ. Làm công việc chẳng ai biết tới tên, tiền bạc chẳng là bao nhưng tôi muốn như vậy. Tôi

không thích sống vì ai khác, với ba tôi và Hai Khang tôi vẫn là người xa lạ. Nghe Đang nói tự nhiên Gia Bảo nghĩ tới mình, và cô tin rằng anh nói thật, vì cô đã từng là nạn nhân của gia tài 1 nạn nhân khôn khổ!

Nhìn Đang bần đôi mắt cảm thông, cô dè dặt hỏi -Chẳng lẽ bao nhiêu tình cảm anh dồn hết cho bà nội? -Gần như là vậy! Vì tôi có còn ai trên đời đâu!

-Anh yêu thương nội nhưng sống ích kỷ cố chấp nên cứ làm bà buồn khổ mãi -Gia Bảo nghĩ sao mà dám nói vậy? -Tôi nghĩ bà nội anh cần tình cảm chan hoà giữa những người là con là cháu của bà. Anh thương bà nhưng không hoà thuận với mọi người thì cũng như không Giọng Đang cương quyết -Tôi sẽ cố làm lành và nghe lời bà nội. Tôi sẽ thay đổi cách sống. Gia Bảo có tin điều đó không? Ngỡ ngàng trước câu hỏi như 1 lời hứa của Đang, Gia Bảo tròn mắt nhìn anh. Cô bắt gặp trên khuôn mặt đàn ông sáng sủa ấy chút gì .. chờ đợi. Bất giác Gia Bảo gật đầu đáp bừa -Tôi tin!

Vừa dứt lời cô đã ân hận ngay vì sự nhẹ dạ của mình. Anh ta cần gì phải hạ mình đợi chờ câu trả lời của cô. Anh ta cần gì việc cô tin hay không tin anh ta chứ! Dầu tốt hay xấu anh ta vẫn là cậu chủ của cô kia mà!

Thoáng trông thấy đánh luật sư Hoàng từ hàng hiên đi ra, Gia Bảo mừng rỡ chạy theo cô gọi rõ to -Chú Hoàng!

Ông Hoàng đứng lại mỉm cười với cô -Khỏe chứ bé con? -Cám ơn chú. Cháu vẫn khỏe và cháu muốn chú giúp cháu 1 việc -Chú biết rồi! Cháu sẽ được trả quyền công dân trong tuần tới. Mừng không? Ngược nhìn ông với đôi mắt tràn đầy hy vọng, Gia Bảo hỏi chớ chẳng trả lời -Vậy chú có thể tìm hộ cháu 1 việc làm khác chứ? -Cháu không thích ở đây à! Chú nghe nói bà Đông Hân cưng yêu cháu lắm mà!

Hấp tấp cô nói vội vã. -Yêu thương là 1 lẽ, công việc là 1 lẽ, cháu muốn làm việc với khả năng của mình. Nếu cứ làm con hầu hoài chắc cháu điên lên mất. Chú không giúp, cháu cũng phải tự tìm việc cho mình thôi Trầm ngâm với vẻ khó nghĩ, ông Hoàng nói -Vừa tức thời đây bà Hân có hỏi chú về cháu. Bà không tin vào cái lai lịch mà cháu đã khai với bà ấy trước đây Lo lắng Gia Bảo hỏi -Rồi chú nói sao? -chú không nói sao hết, bà ấy có vẻ giận, chú đề cập tới việc bà nhờ chú làm, 2 bên nói chuyện lâu lắm, xong việc của mình rồi bà Hân lại nhắc lại chuyện của cháu. Buộc lòng chú phải nói thật Gia Bảo kêu lên -Nói thật nghĩ a là làm sao hả chú? Cháu đã từng năn nỉ và chú đã hứa mà chú Hoàng Ông Hoàng gật đầu -Phải rồi! Chú đã

hứa giữ bí mật chuyện gia đình và bản thân cháu vì lúc ấy giữ kín sẽ có lợi cho cháu, bây giờ bà Hân đã tin tưởng yêu thương cháu rồi, chú lại nghĩ nói thật sẽ có lợi hơn. Bà Đông Hân yêu mến cháu nhiều lắm Gia Bảo. Trong di chúc của mình bà có dành phần cho cháu Ngạc nhiên cô hỏi -Bà Đông Hân làm di chúc à? Ông Hoàng nghiêm mặt -Cháu không được hé môi với bất cứ ai việc này. Ngay bản thân chú cũng chưa có quyền nói, nhưng vì muốn chứng minh cho cháu tin rằng bà Hân thật sự yêu quý cháu, chú buộc lòng phải hở ra vấn đề làm di chúc đó Thờ thần nhìn ông Hoàng, Gia Bảo cảm động - Thật cháu không ngờ bà ấy tốt như vậy trong khi chú Quý của cháu lại ... lại .. Ông Hoàng an ủi

- Đâu phải trên đời này ai cũng như bà Hân hay là như chú Quý của cháu đâu. Nhưng cháu phải mừng vì người tốt lúc nào cũng nhiều hơn kẻ xấu. Chú nghĩ bà Đông Hân sẽ giúp đỡ khi đã biết hoàn cảnh thật của cháu -Bà Hân quá tốt nên cháu không dám nhận bất cứ sự giúp đỡ nào nữa. Tháng tới là đám cưới của cậu Sĩ Khang, cô Phương Uyên sẽ về nhà này và sẽ chăm sóc bà Hân. Cháu nghĩ mình đã hết công việc ở đây rồi chú Hoàng ạ!

Ông Hoàng gật gù -thôi được rồi! Chú sẽ tìm việc làm khác cho cháu, nhưng có lẽ chỉ quanh quẩn với những người quen cũ của cha mẹ cháu thôi. Có thể họ hiểu hoàn cảnh cháu hơn Gia Bảo phần khởi - Cháu cảm ơn chú!

Tiến ông Hoàng ra cổng rồi trở vào. Gia Bảo ngạc nhiên khi nhìn thấy Sĩ Đang vẫn ngồi trên ghế đá với điều thuốc cháy 1 nửa -Ông ta đã hứa sẽ tìm việc làm cho em rồi phải không? -Sao anh biết? -Nhìn nét mặt em thì biết chứ sao. Xem nào ... tươi cười, hớn hở. Gia Bảo nè! Lẽ nào em nỡ bỏ bà nội tôi mà đi Bối rồi cô ấp úng -Sao anh lại nói vậy. Cô Phương Uyên sẽ về đây ở và sẽ săn sóc bà nội, tôi phải lo tìm việc khác để nuôi thân chứ!

Cười khẩy Đang cao giọng -Ai nói với em là cô ta sẽ chăm sóc bà nội? -Thì chính anh chứ còn ai nữa! Tôi đi là đúng lúc rồi anh Đang à! -Sao em lại tin vào lời nói mai mữa của tôi. Em không phân biệt được thật giả hay sao? Nhún vai Gia Bảo trả lời ngang ngang -Với người khác tôi có thể phân biệt bất kỳ điều phải trái nào nhưng với anh chắc hơi khó Nét mặt vẫn thản nhiên không mảy may tự ái, Đang nói -Em nghĩ sao cũng được, nhưng em sẽ học chép tranh chứ? Biết đâu nghề mọn này có ích cho em Cười cười Gia Bảo trêu Đang -Ừ! biết đâu chừng sau này tôi sẽ mở 1 phòng trưng bày và bán những tác phẩm hội họa nổi tiếng. Lúc đó anh sẽ chép không kịp để bán đấy!

Cô chẳng ngờ Sĩ Đang lại tán vào -Sao em lại nghĩ những điều tôi tượng ao ước thế nhỉ? Phải! Tôi đã ao ước có 1 số vốn để mở 1 phòng triển lãm tranh của các họa sĩ rồi giới thiệu mua bán tranh. Tôi được biết trước đây ơ? Sài Gòn có phòng tranh Gia Yên rất nổi tiếng. Tiếc thay khi tôi vào tới thì phòng tranh đó dẹp mất rồi Mặt Gia Bảo hơi tái đi khi nghe Sĩ Đang nhắc tới tên mẹ mình 1 cách vô tình Sĩ Đang ngạc nhiên trước thái độ hơi khác lạ của cô -Em làm sao vậy Gia Bảo? Gượng cười cô khỏa lấp -Tôi Đang trách mình khéo mơ mộng hảo huyền. Giàu có như gia đình anh mà còn chưa mở phòng tranh được hưởng hồ chi hạnh khổ rách áo ôm như tôi -Ôi! Khổ rách áo ôm mới thường làm nên sự nghiệp. Sao em lại mặc cảm vậy? Người ta không ai có thể đoán được ngày mai của mình sẽ như thế nào đâu. Như trước kia tôi chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ có điểm phúc là cậu chủ con nhà giàu, vì hồi đó tôi cũng là 1 kẻ giúp việc, làm công chả khác gì em Bữu môi, Gia Bảo lắc đầu -Anh lại đem tôi ra để trêu chọc. Ai mà tin được lời anh vừa nói khi anh Đang là cậu chu? Sĩ Đang thốt lên -Tôi nói thật mà!

-Nếu anh đã từng làm công cho nhà giàu thì ít ra anh phải biết thông cảm với tôi, chớ có đâu cứ kiểng có đầy đọa tôi suốt Đang nhăn mặt - Gia Bảo! Thật ra tôi đã làm gì đến nỗi em buộc tội tôi nghe ghê vậy? Tình tôi hay trêu chọc người khác nên vô tình làm em kho chịu. Tôi xin lỗi Gia Bảo nhé!

Liếc Đang, Gia Bảo cắc có -Sao hôm nay anh tử tế thế? -tôi muốn làm điều tốt cho mọi người, nếu không được, ít ra cũng là làm điều tốt cho em -Ừa! Sao anh lại chọn tôi làm thí điểm coi chừng nhầm đối tượng đó!

-Sao lại nhầm được, em là cô gái có nhiều cá tính. Tôi bắt gặp ở em những giây phút mơ mộng xa xôi mà các cô gái ở đời thường này ít có -Chẳng qua là tôi cứ nơm nớp lo cho cuộc sống của mình thôi. Chớ quê mùa như tôi làm sao biết mơ với mộng Tự dưng Gia Bảo nhìn Đang buồn bã -Với tôi mơ mộng không còn nữa, nó chết từ lâu rồi, và trên đời này còn trơ trọi 1 mình con bé mồ côi khao khát tình thương gia đình êm ấm Giọng Đang dịu dàng khác thường -Bà nội rất yêu quý em. Tôi hứa sẽ cùng bà nội tạo mọi điều kiện để em thấy ngôi nhà này như 1 gia đình mà em cũng là 1 thành viên Lắc đầu nhẹ. Gia Bảo nói

- Điều đó khó lắm anh Đang à!

-Tại sao khó chứ? ngược mắt nhìn đôi mắt sáng đầy vẻ mong đợi của Đang, Gia Bảo ngập ngừng -Tôi nói anh đừng hét ầm lên và đuổi tôi .. "cút xéo" nhá? Gượng ngừng Đang gãi gãi ót rồi gắt -Cứ nhắc

chuyện đời xưa hoai. Tôi Đang chờ nghe chuyện đời nay đây này!
 Em cứ nói đại đi, úp úp mở mở thật khó chịu quá!

Nghiêm nghị nhìn thẳng vào Đang, Gia Bảo chậm rãi nói -Tôi không tin anh sẽ làm điều tốt đẹp ấy cho tôi, 1 kẻ chẳng ruột rà máu thịt gì với anh hết. Trong khi với cha, với anh ruột mình anh lại luôn căm ghét và gây hấn Ngưng lời để thở 1 hơi, Gia Bảo cố lấy can đảm nói tiếp, dầu cô đã thấy Sĩ Đang xụ mặt hầm hầm -Tôi không tin anh có thể làm điều tốt cho ai hết. Đúng vậy! Quả là tôi chưa thể tin Sĩ Đang im lặng, anh đứng dậy bước trở ra cổng không 1 lời chào hay phân trần chi cả. Gia Bảo ngồi đó trông theo. Cái dáng nghênh ngang của? Đang hôm nay đâu rồi, thay vào đó là bước chân anh chậm chậm, đầu cúi xuống buồn buồn như Đang nghĩ suy điều gì rất dữ "May phúc là hấn ta không nổi cơn nhờ mình rào đón trước ... Mà sao mình lại ác mồm đến thế! Lỡ như hấn muốn làm điều tốt cho mọi người thật thì có phải mình đã cố tình làm hấn cụt hứng không! Ôi! Hấn thật khó hiểu. Thực tế hơn hết là ta đừng nên trông mong vào kẻ đã nhiều lần làm ta khốn khổ" Chị Hoài vừa ủi xong chiếc áo sơ mi màu xám tro của Sĩ Khang, vừa nói từng từng:

-Làm gì mấy hôm nay quỷ sa tăng đóng cửa phòng suốt ngày. Chắc Đang luyện phù phép gì đây. Sắp đến ngày cưới của cậu Hai rồi. Chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Ổn quá!

Giả vờ không hiểu Gia Bảo hỏi:

-Chị nói vậy là sao hả chị Hoài? Vẫn giọng kẻ cả chị Hoài mắng:

-Ngốc ơi! Không hiểu thật à? Chị muốn nói tới ông Ba Đang. Gần nửa tháng nay cậu ta làm lì ở suốt trong phòng vẽ vời chớ ít quây. - Ban đêm cậu ta đâu có ở nhà!

Chị Hoài dài mồm:

-Ôi! Ban đêm là giờ của ma quỷ. Làm sao cậu Đang ở nhà cho được.

Gia Bảo rút vai lại:

-Chị cứ nói tới ma quỷ hoai, em ghê quá! Mà cậu Đang đi đâu, không đêm nào có ở nhà hết dù mưa, dù bão. -Đi nhảy đầm chớ đi đâu!

-Sao chị biết? Lấy cái móc treo chiếc áo vào, chị Hoài đắc ý. -Cậu Khang nói! Lần đó cậu Khang đưa cô Uyên đi nhảy đầm có gặp cậu Đang. Hình như cậu Đang là khách quen nên ở chỗ nhà hàng khiêu vũ gì đó... chị chẳng nhớ, ai cũng biết Sĩ Đang và thân mật với cậu ta hết. Trề môi chị phê phán:

-Bởi vậy tiêu tiền như nước. Làm một xài mười. Khổ đời cậu Hai và ông Thanh làm người chả dám xài đến... một. Gia Bảo làm thinh, cô nhớ đến cô gái mặc chiếc áo ngủ nhàu nát ngồi vắt vẻo hút thuốc trong phòng cậu Đang, rồi cái gã pêđê gớm ghiếc ông a ông ọ thút

tha thút thít khóc bên cạnh anh mà ngao ngán. Đạo này anh vẫn tiếp tục công việc thăm lặn của mình và chơi đàn. Anh có một cây organ và rất thường sử dụng nó. Gia Bảo thấy hình như anh tập luyện chớ không phải đàn để giải khuây. Tiếng đàn của anh cứ làm cô bằng khuâng nghĩ ngợi... Đúng là cô chưa biết nhiều để có thể hiểu con người Đang. Anh ta có những điểm khiến cô phải bận tâm hơn Sĩ Khang mà mãi đến bây giờ cô mới nhận ra. Rõ ràng lúc nào Đang cũng gây cho cô những ấn tượng khó phai, chớ chẳng như Khang. Khang chỉ tạo cho cô cảm giác mơ hồ lảng lạng về một thứ tình cảm nào đó không rõ rệt, nếu ít được gặp cô anh sẽ quên ngay. Gia Bảo giật mình khi nghe Khang gọi. Cô vội vàng bước ra hành lang Sĩ Khang nhìn cô bằng đôi mắt ám áp lạ kỳ. Giọng anh ngọt ngào:

-Em ra vườn, tôi có chút việc muốn nhờ. Gia Bảo chậm chạp bước theo sau Khang Bao giờ thái độ của anh cũng nhẹ nhàng lịch lãm, khác với Đang, lúc nào cũng mạnh bạo với cử chỉ như thách thức mọi người xung quanh. Nhẹ nhẹ lắt đầu, Gia Bảo không hiểu sao cô cứ hay so sánh hai anh em họ với nhau -Ngồi xuống đây Gia Bảo. Đạo này tôi đi nhiều quá, chúng ta ít gặp nhau, em vẫn bằng lòng với công việc của mình đó chứ? Vẫn chưa đoán được ý định của Khang, Gia Bảo dè dặt:

-Thưa vâng!

-Hình như lúc này Đang cũng thường đưa bà nội đến câu lạc bộ dưỡng sinh, hay đưa bà đến chơi ở nhà các ông cụ bà lão nào đó thay em phải không? -Dạ! Và bà tỏ ra rất thích khi thấy anh... à cậu Đang chăm sóc, quan tâm đến mình. Khang cau mặt lại một thoáng rồi nói:

-Nó làm được điều ấy thì tốt!

Đốt cho mình một điếu thuốc, Khang rít một hơi dài rồi lại vút đi, mắt dời ra xa đây về ưu tư. Gia Bảo kiên nhẫn ngồi chờ, cô ném vội cho Khang một tia nhìn chớp nhoáng rồi theo đuổi những ý nghĩ mông lung của mình. Anh ta đang tính toán điều gì vậy? Bao giờ anh ta cần điều gì đó anh ta mới ngọt ngào với cô, bằng không thì Khanh lạnh lùng và lịch sự phớt lờ dầu cô chạm mặt. Anh ta là chủ mà. Sao cô lại trách chủ của mình được chứ!

-Trông em như Đang bay trong cõi mơ mộng nào đó. Khang độ t ngọt nói và mỉm cười với Gia Bảo. Nụ cười quyền rũ của anh làm Gia Bảo trở nên yếu đuối. Gia Bảo chống chế:

-Thưa tôi Đang chờ nghe cậu nói đây chớ có mơ mộng gì đâu ạ!

-Công ty của gia đình tôi có chi nhánh ở Vũng Tàu Đang cần một người trực văn phòng. Tôi định nhờ em nhận công việc này. Ngạc

nhiên Gia Bảo hỏi lại:

- Tôi à ? Không được đâu!

- Sao lại không được ? Trong khi em Đang nhờ luật sư Hoàng tìm việc cho mình . Gia Bảo lặng thinh . Sĩ Khang nói tiếp:

- Điều này tôi được chị Hoài cho biết chứ không phải từ ông Hoàng đâu . Tôi hiểu em đã chán những trò lố bịch của thằng Đang rồi nên mới định tìm nơi làm khác . Và tôi sẽ giúp em bằng cách đó .

- Nhưng ai sẽ chăm sóc bà ? Thật ra có lúc tôi quá mệt mỏi và bức bối vì cậu Đang nên đã thở than như vậy với chị Hoài chứ ở đây rất tốt . Với lại tôi có học hành gì cao đâu!

- Em nói thật đó chứ ? Cúi đầu xuống Gia Bảo đáp nhỏ:

- Vâng!

Mỉm cười khó hiểu Khang nói khẽ:

- Vậy thì tôi không ép! À! Em quen biết như thế nào với luật sư Hoàng ? Gia Bảo bối rối, cô nói vòng vo:

- Dạtôi là cháu của bà Tư . Bà Tư giúp việc cho nhà luật sư lâu rồi

.

- Xem chừng ông ta cũng lo lắng cho em và có cảm tình với em đó . Nói chung ông ta khá tốt bụng . Mấy hôm nay ông ta hay ghé chỗ bà nội tôi lắm phải không ? Sĩ Khang đột ngột hỏi và nhìn cô không chớp .

- Dạ đúng . Gia Bảo thừa nhận . Giọng hồ hững chứ không quan tâm . Khang lại hỏi:

- Để làm gì vậy ? Bỗng dưng Gia Bảo cảnh giác, cô có cảm tưởng toàn bộ cuộc nói chuyện từ đầu đến giờ của anh mục đích là ở câu hỏi vừa rồi, chứ hoàn toàn không vì nhã ý giúp cô một chỗ làm như đã đồn rào từ trước . Cô bật ra câu trả lời thật nhanh:

- Tôi không biết!

- Tiếc thật!

Phác một cử chỉ chán chường thất vọng, Khang ngã người tựa lưng vào ghế đá nói kiểu tự mãn:

- Lúc nào em cũng đối xử rất tốt, em có tình cảm với tôi . Điều đó tôi rất trân trọng và luôn giữ lấy như một kỷ niệm đẹp . Nóng bừng mặt Gia Bảo bứt rứt không hiểu Khang muốn gì ở cô mà cố tình nói như vậy . Cô khổ sở khi nghĩ rằng Khang từng biết cô đã thắm đẽ ý đến anh

- Gia Bảo! Tôi muốn biết luật sư Hoàng ghé bà nội tôi để làm gì ? Em sẽ tìm hiểu dùm tôi việc này, tìm hiểu cận kề giùm . Em biết đó, tính tôi không cục cằn, hung dữ như Sĩ Đang, bao giờ tôi cũng tôn trọng kẻ khác . Tôi có thể hỏi thẳng bà nội mình, nhưng như vậy thì chẳng

nhị chút nào . Nhờ em tìm hiểu dùm chỉ vì tôi muốn bà tôi sẽ không bận tâm đến những điều bà không thích nhưng lại có người chú ý . Khang chép miệng như chẳng thiết tha đến điều mình nói:

- Thật ra tôi chú ý những chuyện này vì sợ Sĩ Đang lại làm tình làm tội bà nội thôi . Rồi ra chiều bí mật, anh ta nói nhỏ:

- Với ai khác tôi không nói đâu, nhưng với em, một cô gái có tâm hồn trong sáng tôi mới tin tưởng và hứa môi rằng tôi biết luật sư Hoàng đến để lo làm di chúc theo lời yêu cầu của bà nội tôi . Suýt nữa thì Gia Bảo đã thốt lên lời khen Khang tài giỏi . Anh ta đã nói đúng, nhưng anh muốn biết cặn kẽ việc gì cơ chứHay là tại bà Hân có chia phần gì đó cả cho côAnh ta không đồng ý và muốn cô phải chối từ . Gia Bảo hoang mang nghe Sĩ Khang thì thầm:

- Theo như tôi biết, nội đã để lại toàn bộ tài sản của ông bà nội cho tôi . Điều đó sẽ làm Sĩ Đang nổi điên lên khi nó biết mình chẳng được đồng xu nát nào cả . Em hãy tìm hiểu ở ông Hoàng xem phải di chúc đúng như vậy không, để tôi sẽ có cách đối phó . Tôi sẽ xin bà nội chia tài sản bớt cho thằng Đang, ngoài ra tôi sẽ luôn nhờ mọi người chú ý đến cách đối xử của nó với bà cụ . Hừ! Tham thì thâm . Giận mất khôn . Sợ nó giận lên thì khổ cho bà ấy chứ!

Trố mắt nhìn Khang . Gia Bảo không tin ở tai mình nữa . Bao giờ Khang cũng coi thường cô hết . Bao giờ anh cũng nghĩ là cô rất ngu ngốc và ngờ nghệch dầu anh đã có lần không tin cô là đứa thất học . Hôm nay cũng vậy, Khang nghĩ rằng cô sẽ tin răm rắp vào lời anh vừa nói vì cô khờ khạo và có thể vì cô có tình cảm với anh . (Ôi! Thật là xấu hổ) cô chẳng ngu ngốc gì mà không hiểu những điều Khang vừa nói ra là một trò xảo trá, anh ta phịa ra một nội dung giả và nhờ cô tìm hiểu để biết nội dung thật của di chúc . Cấn môi lại Gia Bảo tức còn hơn bị ai tát vô mặt . Anh ta là một kẻ thủ đoạn, nếu không muốn nói là tồi khi muốn lợi dụng người có tình cảm với mình . Gia Bảo còn ứ nghẹn vì tức thì Khang đã vỗ nhẹ lên má cô, giọng anh như ướp đường:

- Em ráng hỏi luật sư Hoàng giùm tôi nhé! Và khi hỏi, em sẽ vờ như mình tò mò chờ dừng để lộ cho ông ta biết bất cứ chút gì liên quan đến tôi . Được chứ cô bé!

Chán nản đến tận cùng Gia Bảo đáp:

- Tôi sẽ cố gắng làm vui lòng cậu .

- Bao giờ em cũng tốt đối với tôi . Tôi luôn nghĩ tới tình cảm của em . Nhưng rất tiếc Gia Bảo à! Gia Bảo cười gằn trong miệng . May phước là cô đã tỉnh mộng từ khi thấy Khang nhào vào đánh Sĩ Đang . Phải . Cô đã tỉnh nhờ cú đánh vô tình cô lãnh trọn cho Đang . oOo

Phương Uyên phụng phịu, giận dỗi:

- Để anh nói chắc! Bây giờ thằng chân dê vẫn ở trong nhà sờ sờ đó, đã vậy nó còn ở căn phòng rộng nhất nữa chứ! Em nói rồi, có nó sẽ không có em . Em sẽ về nhà của em . Sĩ Khang ôn tồn:

- Kìa Uyên! Chưa gì đã rộn lên như con nít . Anh đã bảo rồi, nó cũng phải đi thôi! Em không tin anh sao ?

- Tin gì mà tin . Bà cụ già cưng nó hơn vàng . Lẽ ra căn phòng to nhất phải dành cho vợ chồng mình chứ! Anh không biết tranh thủ gì hết . Anh có thương gì em đâu !

- Chậc! Căn phòng nó đang ở xưa kia là của ông nội . Ông cụ chết tại đó, em dám ở không ? Phương Uyên vênh mặt lên:

- Em không dám nhưng cũng chẳng muốn thằng quỷ hồi dê đó ở . Nó không có quyền được bằng em . Bao giờ nó cũng là thằng đầy tớ trong nhà em hết . Anh thử tưởng tượng coi bạn bè, khách khứa của em sẽ cười hỉ hả với nhau khi nhận ra em chồng của Phương Uyên là nó . Sĩ Khang vỗ về:

- Em sợ mất danh dự thì mình sẽ đi chỗ khác . Mím môi lại, Uyên bật thốt:

- Tại sao lại ở nơi khác ? Trời đất ơi! Đi là mất ngay ...Cứ cho là em tính toán nhưng em có tính cho em đâu ? Chớp chớp đôi mi một cách thành thạo biểu diễn kịch, Phương Uyên nói:

- Em không ham nhà cửa đất đai đâu . Nhưng vì danh dự, uy tín, em nghĩ anh phải ở lại nhà của ông bà, cha mẹ mình, là cháu đích tôn, anh phải hãnh diện được giữ hết tài sản chứ! Tội vạ gì lại giao cho thằng con ngoại hôn, cù bơ cù bất từ đâu rơi xuống . Một xu cũng không, vì nếu nó có phần tức là nó có cùng máu huyết với anh . Mà điều này anh đâu muốn phải không ? Mất Khang chợt tối sầm lại, anh đã nhức nhối vì mối liên hệ huyết thống này từ khi biết cha mình có một đứa con rơi . Với anh đó là một sự sỉ nhục không gì gọi rửa được, anh từng lo âu thấp thỏm gia đình ông Minh Đoàn từ chối gả Phương Uyên cho anh chỉ vì anh có thằng em như Sĩ Đang, và bây giờ anh vẫn còn lo âu vì nó . Lạnh lùng Khang nói:

- Anh không bao giờ muốn chia xẻ những gì từng của riêng anh với bất kỳ ai chớ đừng nói với thằng lộn giống mất dạy như nó . Rồi em xem nó sẽ phải trả giá những việc nó đã gây ra cho anh và mẹ .

Phương Uyên hỏi:

- Nhưng mẹ sẽ về dự đám cưới của chúng ta chứ ?

- Đương nhiên! Nhưng mẹ không vui khi có mặt thằng Đang .

- Nó cũng dự đám cưới à! Em nghĩ là sự có mặt của nó chẳng đáng, lại thêm phiền toái khó chịu cho chúng ta . Ngần ngừ bực bội Khang

trầm ngâm suy tính . Im lặng một chút anh nói:

- Chúng ta phải nhịn nhục cho nội vui lòng . Hiện tại thằng Đang theo nội rất sát, và dĩ nhiên nó làm điều ấy có mục đích . Nhìn Khang bằng con mắt ngạc nhiên, Phương Uyên sửng sốt:

- Mục đích gì hả anh ? Khang rùn vai không trả lời, anh nói lảng đi:

- Bao giờ nó lại không có mục đích . Nhưng rồi nó sẽ biết tay anh .

Anh sẽ rất sung sướng khi làm cho nó thất vọng . Nhìn ra khoảng vườn rộng san sát nhiều chậu cây cảnh, Phương Uyên hất mặt lên:

- Thằng chân dê, con nữ tỳ và lão phu nhân đi đâu về kìa . Trông thằng Đang mà phát chán . Chưa chắc anh căm ghét nó bằng em đâu . Dầu gì anh cũng mới chịu đựng nó hai, ba năm nay, còn em, chao ơi! Nhớ lại mà nóng lạnh, hình như từ lúc biết ghi nhớ những việc xảy ra quanh mình em đã thấy có thằng Đang rồi . Mẹ con nó ở trong gia đình em hơn hai mươi năm, một thời gian khá dài

Khang ngắt lời Phương Uyên:

- Anh nghĩ em nên chạy ra đón bà nội thì tốt hơn là ngồi đây thở than về thằng lộn giống ấy!

Lạ lùng nhìn Khang, Phương Uyên đứng dậy:

- Hôm nay anh lại “chỉ đạo diễn xuất” với em à! Thế cũng tốt thôi, em sẽ theo sát bà nội và mục đích của em là vì anh . Được chưa!

Dứt lời Phương Uyên bước đi nhún nhảy như cô gái ngây thơ, đến gần bà Đông Hân cô ta chạy vội lại nắm tay bà tíu tít:

- Nội đi đâu về vậy nội ? Bà Đông Hân cười rất tươi:

- À! Nội ra công viên Tao Đàn, ở đó người ta triển lãm phong lan với bon sai, cây cảnh .

- Ôi! Đi xa mà nội không mệt sao ?

- Nhờ thằng Đang với con Gia Bảo kè kè một bên có gì đâu mà mệt!

Sĩ Đang chẳng thèm chào hỏi ai cả, anh làm làm đi vào, Phương

Uyên long ánh mắt rồi mỉm cười ranh mãnh:

- Chú Đang! Làm gì vội vậy ? Có người hỏi thăm chú đấy!

Hơi cau mặt Đang lạnh người:

- Ai !? Vẫn lơ lửng kiêu trên người, Phương Uyên tủm tỉm:

- Người quen cũ, người chú chẳng bao giờ quên . Tôn Nữ Cúc Hương . Làm thỉnh Sĩ Đang đi tiếp . Phương Uyên hơi sượng nhưng cô vẫn trêu tráo:

- Biết chú ở đây Cúc Hương đòi tôi dắt đến thăm chú đó . Chuẩn bị tinh thần đón người xưa nha!

Nheo neho đôi mắt có quá nhiều vết chân chim bà Đông Hân tò mò:

- Cúc Hương là ai vậy con ?

- Dạđó là bạn con, một cô gái đẹp, nhà giàu mà hồi xưa Đang rất

say mê . Gật đầu ra vẻ đã hiểu bà Hân hỏi:

- Con bé ấy bây giờ ở đâu ?

- Dạ ...nó ở Sài Gòn .

- Nó ...muốn đến thăm thằng Đàng à ? Nuốt nụ cười xảo trá vào trong, Phương Uyên giả vờ đáp:

- DạNhưng con không biết ý chú Đàng và cả ý nội ra sao nên con vẫn cứ lơ lửng chưa dứt khoát với Cúc Hương . Bà Hân bước theo Phương Uyên tới ghế đá mà Sĩ Khang Đàng ngồi, đưa tay lột chiếc khăn quàng ở cổ ra đưa cho Gia Bảo, bà thắc mắc:

- Tại sao hai đứa nó không lui tới với nhau ? Nội cũng chưa hề nghe thằng Đàng nhắc đến Cúc Hương bao giờ hết . Phương Uyên thì thào:

- Tại chú Đàng tự cao, tự ái nhiều quá nên làm khổ người ta . Nghĩ tội cho Cúc Hương . Sĩ Khang mai mỉa:

- Em không hiểu gì hết . Sĩ Đàng đâu muốn có một tình yêu tầm thường như tình yêu của chúng ta . Nó là dạng người đặc biệt nên người yêu cũng phải khác thường .

- Ủa! Đàng có người yêu khác rồi à ? Hèn chi nhắc đến Cúc Hương, chú ấy chẳng nói chẳng rằng gì hết . Mà Đàng yêu ai vậy anh ? Đẹp không ? Khang nhún vai cười, bà Hân gắt:

- Con cứ đưa Cúc Hương tới thăm nội . Nội muốn Đàng làm lành với Cúc Hương dù trước đây nội chưa hiểu lắm nguyên nhân khiến tụi nó xa nhau . Tổ về lư tự dăm chiêu, Phương Uyên nói:

- Con sợ khó đó nội! Cúc Hương vẫn còn giận Đàng, con bé muốn gặp chú ấy nhưng gặp để làm gì thật tình con không biết được . Bà Đông Hân xoa tay:

- Không có gì phải lo . Con cứ đưa Cúc Hương đến gặp nội trước . Dầu gì thằng Đàng cũng cần có một người đàn bà kề bên, nó phải có vợ, may ra nó mới đổi thay, biết lo ra, nhờ con vợ kèm chân giữ lại . Nũng nịu Phương Uyên liếc xéo Khang rồi ỏn ẻn:

- Thời buổi bây giờ vợ khó giữ chân chồng quá nội ơi! Như anh Khang đi suốt, con ở nhà trông ngóng khổ chết đi được biết đâu mà giữ Bà Hân hiền hậu an ủi:

- Phận làm vợ phải chịu thiệt thôi con à!

Gia Bảo đứng lóng ngóng kề bên, cô tránh nhìn Sĩ Khang và Phương Uyên, vài lần nghe và thấy cách nói, cách đối đãi của Uyên, cô chợt nhớ lời Đàng . Anh đã từng bảo họ là một cặp rất xứng mà anh không thể nào yêu như họ được . Gia Bảo thấy đúng . Ở Phương Uyên lúc nào cũng có chút gì rất xảo trá rất tinh vi . Chẳng hạn câu chuyện Tôn Nữ Cúc Hương cô ta vừa kể . Gia Bảo thấy như có điều

gì đó không thật . Dù cô biết đúng là Sĩ Đang rất say rượu anh vẫn tha thiết gọi Cúc Hương .

- Gia Bảo! Vào bảo bà Ba chuẩn bị cơm, cho bà ấy biết cả cô Phương Uyên dùng bữa nữa nhé!

- Thưa vâng!

Gia Bảo nhẹ nhõm bước đi, cô vội vàng nhảy từng bậc lên lầu để cất áo gấm và khăn choàng cho bà Hân, tâm trí lâng lâng nhớ lại buổi đi chơi sáng nay . Đúng là một buổi sáng dễ thương, bên bà Hân và cả bên ...Đang . Gia Bảo không thấy một mặc cảm nào hết . Cô có cảm tưởng mình đã trở về với thời ấu یم cũ với ba với mẹ với bộ quần áo đất tiền và với tình cảm của bà Đông Hân . Rồi hình như với chút dịu dàng khác lạ trong mắt nhìn của Đang nữa . Gia Bảo đã bất chợt bắt gặp cái nhìn là lạ của anh khi cô trầm trồ bên một giò lan trắng . Ánh mắt hai người quện vào nhau trong tích tắc . Gia Bảo đã mỉm cười như ...rất vô tư với anh và quay mặt ra chỗ khác . Đang cũng mỉm cười với cô, một nụ cười đáng yêu nhất cô trông thấy được từ anh . Lúc ấy trái tim Gia Bảo bỗng cuống lên . Cô sợ Nhưng mọi cái cảm giác ấy có nghĩa quái gì chứ! Cô đóng cửa phòng bà Hân và bước dọc hành lang . Ngang thư viện cô thấy Sĩ Đang sắp đi ra tới . Thấy cô anh dừng lại gọi nhỏ:

- Gia Bảo, vào đây .

- Có chuyện gì không anh Đang ?

- Bà nội đâu ?

- Nội vẫn còn ngồi ngoài vườn . Anh xuống ăn cơm với mọi người luôn chứ ? Giọng lạnh lùng, Đang ra lệnh:

- Không! Phiền em bảo chị Hoài dọn cơm lên phòng cho tôi . Cô im lặng một giây, nhìn Đang rồi nói:

- Hôm nay có cả cô Phương Uyên ăn cơm . Anh làm vậy bà nội không bằng lòng đâu . Cau có Đang lâu bầu:

- Nhưng có nhiều người bằng lòng, trong đó có nội . Lạ kỳ thật! Chưa bao giờ tôi nhờ điều gì mà em không lý sự, em thích làm trái ý tôi thì phải . Tự nhiên Gia Bảo cảm thấy đau đớn khi nghe những lời trách cứ của Đang . Cô rưng rưng bước xuống lầu, lòng tự bảo mình ngu ngốc, chỉ cần một ánh mắt khác thường của gã đàn ông đó là cô đã xúc động rồi ? Ngốc ời là ngốc! Đừng quên rằng vài ngày nữa luật sư Hoàng sẽ đến cho cô biết chỗ làm mới mà ông đã cất công tìm cho cô . Tới phòng ăn Gia Bảo thấy mọi người đã ngồi ở bàn, bà Hân ngạc nhiên:

- Thăng Đang đâu ?

- Dạanh ấy Đang cầm cúi vẽ, cháu có mời nhưng anh Đang bảo

nhờ chị Hoài dọn lên dùm, anh không dứt tay để xuống được . Gia Bảo thoáng thấy Phương Uyên nhếch môi cười hả hê rất lạ . Sĩ Khang cầm đĩa đầu tiên . Anh thản nhiên mời bà Đông Hân:

- Vào bàn đi Gia Bảo! Còn chần chờ gì nữa ? Nghe bà Hân giục Gia Bảo mới rụt rè bước tới, cô nghe tiếng Phương Uyên vang lên rành rẽ:

- Ủa! Ngộ vậy! Ở nhà con, chủ ăn riêng, người làm ăn riêng . Sĩ Khang vội vã nói:

- Ở đây cũng vậy, nhưng nội muốn Gia Bảo ngồi cùng để dễ bề sai bảo . Bà Hân nói thẳng thắn:

- Nội coi Gia Bảo như cháu ruột, nội muốn các con xem nó như em . Được chứ Phương Uyên ? Ngậm cơm trong mồm liếc xéo Gia Bảo một cái sắc lẹm . Phương Uyên gật đầu . Cô ta nhai từ tốn, nuốt chậm chạp miếng cơm rồi mới nói:

- Nội quả có lòng thương người!

Chị Hoài từ trên lầu bước xuống, đến gần bà Hân chị thưa:

- Cậu Ba gọi Gia Bảo lên đó!

- Chi vậy ? Bà Hân ngưng đĩa hỏi .

- Ăn cơm với cậu ấy cho vui . Nhíu mày bà Hân lắc đầu:

- Cái thằng kỳ cục, lúc nào cũng rộn chuyện . Chịu khó lên với nó đi con!

Bưng chén cơm Đang ăn dở, Gia Bảo bước lên lầu . Cô cay đắng nghĩ đến thân phận của mình . Cháu nội hay con hầu cũng có gì khác . Vào tới phòng, Gia Bảo thấy Đang ngồi chờ bên mâm cơm . Anh mỉm cười với cô nụ cười trọn vẹn của buổi sáng tràn ngập phong lan rồi trêu:

- Xấu chưa! Có vừa đi vừa ăn không vậy ? Ngồi xuống đối diện với Đang, Gia Bảo nói:

- Tôi no từ lúc này đến giờ, thành ra đâu có vừa ăn vừa đi! Cậu Ba định bắt tôi hầu quạt hay hầu bàn đây ?

- Lấy rồi! Tôi chỉ muốn có em ăn cơm chung thôi! Đã quen ăn cơm với nhau, không có Gia Bảo tôi ăn không vô!

Nghe Sĩ Đang nói suýt nữa Gia Bảo sắc, cô cảnh giác nhìn Đang. Anh tùm tùm cười gắp cho cô một con tôm kho tàu:

- Sao có lúc xưng em, lúc lại xưng tôi, lúc gọi anh, lúc gọi cậu kỳ vậy ? Gia Bảo lơ lửng đáp:

- Có gì đâu mà kỳ . Xưng hô thay đổitùy người đối diện buồn vui, tỉnh say, ưa ghét . Anh cũng vậy chứ gì . Hiếm hoi lắm mới nghe được tiếng xưng anh Sĩ Đang trầm giọng:

- Tại tôi thấy mình chưa xứng xưng anh với bất cứ ai, nên thôi!

Nhưng nè! Sẽ có một ngày nào đó Gia Bảo bậm môi cổ trấn tĩnh mình lại . Gã quỷ sứ này sắp bày trò gì đây mà ngọt ngào đưa đẩy đến dễ sợ . Anh ta nói đùa y như nói thật và cô cứ lơ lơ trôi đi trong sương mù của sự huyền hoặc bằng lời:

- Sáng nay vui không Gia Bảo ?

- Anh vui không ? Cô thận trọng hỏi và chăm chú nhìn Sĩ Đang như cố tìm xem khi trả lời cô anh ta nói dối hay thật .

- Tôi không nói đâu . Vì nói thật người ta cũng cho rằng mình nói dối . Tốt nhất điều gì ưng ý mình giữ lại trong đầu . Buổi sáng này vẫn còn đầy trong hồn tôi, còn rất nguyên vẹn . Gia Bảo tràn ngập những xúc cảm mạnh mẽ khác thường trước những lời ẩn ý hoàn toàn lạ lẫm của Đang . Nhưng cô sực tỉnh hồn ngay . Ngơ ngác nhìn Đang, Gia Bảo ngây thơ hỏi:

- Nghĩa là sao chứ ? Tôi không hiểu ? Nhìn không chớp vào cô, Sĩ Đang cười thích thú:

- Nghĩa là em biết giấu con người thật của mình khingây thơ bảo rằng không hiểu . Sao em vẫn giấu tôi về hoàn cảnh của mình hả Gia Bảo ? Em nghi ngại làm tôi mặc cảm . Em khép kín làm tôi muốn khám phá, em làm tôi phải nghĩ tới những cái gì khác trước đây tôi đã nghĩ . Tôi muốn là Gia Bảo dần lấy chén, xới cơm vào đưa cho Đang . Cô nói tránh sang chuyện khác:

- Anh ăn đi! Nguội hết rồi, và tôi cũng ăn sắp hết phần của anh rồi!

Chống tay dưới cằm nhìn Đang, Gia Bảo nhỏ nhẹ:

- Hoàn cảnh sống đã dạy tôi phải khép kín, giấu kỹ những gì riêng tư của mình . Dù bà nội rất tốt và rất hiểu tôi, từ sâu xa của lý trí tôi vẫn không cho phép mình nhẹ dạ . Có thể ai đó biết tôi với tất cả sự thật đúng sai, nhưng họ tìm hiểu từ đâu ấy chứ không bao giờ từ tôi . Tôi đã luôn tâm niệm “Hãy giấu kỹ mình đi con nhóc” và tôi chưa làm sai bao giờ!

Sĩ Đang nhìn cô:

- Tại sao ? Tại sao em phải khổ vì mình như vậy ? Cười khinh bạc Gia Bảo đáp:

- Tại vì tôi không tin ai hết! Với mọi cái trên đời này bao giờ cũng có bề trái, và khổ sao tôi luôn luôn nhìn thấy bề trái của nó trước .

- Ý tưởng này theo em từ bao giờ hả Gia Bảo ?

- Từ lúc tôi chỉ có một mình trong cuộc đời đầy bão táp . Tôi căm thù sự dối trá và thề sẽ vươn lên bằng sự thật của khả năng mình .

Nhưng anh thấy đó . Hiện tại tôi như thế này, chưa tìm ra lối thoát .

Sĩ Đang buông đũa xuống . Anh bưng mâm cơm để ngoài hành lang rồi trở vào bàn . Từ đôi mắt anh, Gia Bảo thấy mông lung nhiều nét lạ

và ngay lúc đó, cô nhận ngay ra cái nét mông lung ấy là một sự trộn lẫn giữa đau đớn và buồn bã của người từng bị đời vùi dập .

Lần khuấy một tên người

Tập 2

Bà Đông Hân ngồi nhìn Gia Bảo đơm nút chiếc áo sơ mi của Sĩ Đàng rồi chép miệng:

- Cái thằng kỳ cục, hình như Đàng không ưa con Hoài, quần áo không chịu để con nhỏ giặt ủi như nó vẫn làm cho thằng Khang . Đứt khuy, sút chỉ vứt lăn vứt lốc thật khổ .

Gia Bảo tỏ vẻ bênh vực:

- Nhưng dạo này anh Đàng có thay đổi nhiều chứ nội .

Gật đầu, bà Hân cười móm mém:

- Ủ! Bà độ chắc nhờ con Cúc Hương .

Tự dưng Gia Bảo mất bình tĩnh khi bà Hân nhắc đến Cúc Hương .

Cô chưa biết mặt người con gái đó nhưng ở nhà ai cũng khen cô ta vừa sang, vừa đẹp . Cô ta đã cùng Phương Uyên đến thăm Sĩ Đàng, hôm ấy Gia Bảo đi vắng .

Khi về đến cô bắt gặp Sĩ Đàng ngồi trầm tư ngoài ghế đá . Anh ủ rũ suốt ngày và giam mình trong phòng với cây đàn organ cùng bao nhiêu là bài nhạc dạo không dứt .

Mấy ngày đó Gia Bảo cũng buồn bã lạ kỳ! Cô ngong ngóng để gặp, nhưng ngoại trừ vào bữa cơm, hầu như Sĩ Đàng mất biệt . Anh ta vẫn đi suốt tối và trở về bằng lối leo rào như ngày đầu tiên cô thấy .

Có lần Gia Bảo đánh bạo hỏi thì Sĩ Đàng chỉ trả lời lửng lơ:

- Tôi đi làm, nhưng ai cũng nghĩ là tôi đi chơi . Nên tốt nhất Gia Bảo cũng nghĩ là tôi đi chơi cho xong .

Gia Bảo buồn buồn tự trách mình vô lý . Đàng có nhiều đổi thay là điều tốt . Anh đã nói chuyện dịu dàng với ba mình vào những lúc hân hỷ cha con mới được gặp nhau . Với Sĩ Khang và Phương Uyên anh cũng lịch sự lễ độ không còn cử chỉ khiêu khích . Có lẽ nhờ tình yêu của Cúc Hương . Còn với cô Khe khẽ lắc đầu, Gia Bảo xếp chiếc áo lại rồi ngáp ngừng:

- Thừacon muốn xin phép nội cho con nghỉ làm vài hôm .

- Bao lâu hả Gia Bảo ? Còn một tuần nữa đám cưới rồi . Con định nghỉ làm gì ?

- Dạcon muốn về Cần Thơ thăm nhà . Nội con nhắn chú Hoàng bảo con về . Với lại sắp đến ngày đám giỗ ba mẹ rồi .

Bà Hân nghiêm nghị:

- Gia Bảo! Luật sư Hoàng có nói riêng hoàn cảnh của con với nội . Bà chưa hề môi với ai trường hợp đặc biệt của con . Nhưng con đi về Cần Thơ trong lúc này có tiện không ?

Gia Bảo cắn môi im lặng . Một lúc sau cô nhỏ nhẹ nhưng cương quyết:

- Con muốn về vài ngày . Bà cho phép con về đi! Xem bà nội nhắn chuyện gì ?

Nhìn đôi mắt Gia Bảo, bà Đông Hân xiêu lòng:

- Bao giờ con đi ?

- Dạsáng mai, con xin nghỉ ba ngày .

- Thôi được! Nhưng con phải trở lại nghe chưa . Nội biết con đã chán ở đây nên đã tính toán tìm cho con một việc làm khác . Chỉ đợi ông Hoàng bổ sung hồ sơ cho đủ thì công ty của ba thằng Khang sẽ nhận con . Gia Bảo, con Đang đi học dở đại học Mỹ thuật phải không ? Bối rối và ngượng ngùng vì từ trước đến giờ cô vẫn dối bà Hân, Gia Bảo cúi đầu lí nhí:

- Dạ

- Khi nghỉ học vì hoàn cảnh gia đình khó khăn con có xin đề nghị được bảo lưu kết quả học tập không ?

Ngạc nhiên trước sự hiểu biết của bà Hân, Gia Bảo đáp:

- Dạ không!

- Tại sao vậy ? Tiếc thật . Nghĩ cũng lạ, ông bà nội, chú thím con lẽ nào không đủ sức nuôi con vài năm cho thành tài . Đã vậy để con vất vả kiếm sống, phải chi bà biết hoàn cảnh con từ đầu, bà đã giúp con ăn học tiếp rồi .

Hoang mang nhìn bà Hân, Gia Bảo cố đoán nhưng không hiểu ông Hoàng nói về cô với bà như thế nào, tới đâuđể hình như bà Hân chẳng hề biết cô đã từng ngồi tù vì tội ăn cắp .

- Vì đâu con muốn giấu lai lịch của mình hả Gia Bảo ? Bà nghe ông Hoàng nói bố mẹ con cũng có tiếng tăm, có cơ sở làm ăn đàng hoàng mà ? Dù vỡ nợ sau khi chết nhưng bà nghĩ con vẫn có thể tìm một công việc khá hơn chứ ?

Gia Bảo khó khăn đáp:

- Thừa vâng! Khi vào ở nhà bà, con nghĩ mình chỉ làm tạm thời một

vài tháng thôi, không ngờ tính ra cũng gần nửa năm . Đã vài lần con định nghĩ vì buồn, nhưng bà nội thương con nên con không đi được . Mỉm cười bà Đông Hân nói:

- Nội muốn con ở lại đây dù có tìm được việc làm khác .

Rút rè cô thổ lộ:

- Nhưng cô Phương Uyên sẽ về đây sống và sẽ chăm sóc nội, con sợ mình sẽ là kẻ thừa khi chưa tìm ra việc để nuôi thân .

Lắc đầu bà Hân thở dài:

- Phương Uyên chỉ chăm sóc cho bản thân nó, và nhiều lắm là chăm sóc cho thằng Khang . Nó không bao giờ làm được những việc con đã làm cho bà . Dù nó vẫn gọi bà là nội, nhưng tiếng gọi của Phương Uyên không xuất phát từ lòng yêu thương thật sự đâu con à! Người ta có thể làm giả nhiều thứ nhưng lòng yêu thương và tình cảm thì không . Bà đã sống hết đời người rồi và hiểu điều đó khá rõ . Lời nói ngọt ngào bao giờ cũng được người khác có cảm tình nhưng hãy coi chừng . Mật ngọt chết ruồi mà!

Nhìn Gia Bảo đầy vẻ triu mến bà nói:

- Con về phòng sửa soạn mọi thứ là được rồi . Tiền bạc đừng lo gì cả! Cần bao nhiêu cứ nói .

- Cám ơn nội!

Cầm chiếc sơ mi của Đang trên tay cô bước về phòng của anh . Bao giờ cửa sổ, cửa cái cũng mở toang và phòng tràn ngập ánh sáng . Để cái áo lên giường, Gia Bảo nhẹ nhàng quay đi . Dạo này cô không hiểu nổi chính mình, cô mong ngóng được nhìn thấy Đang, nhưng khi thấy anh rồi cô lại mau lẹ ngoảnh đi và không muốn nói bất cứ câu nào với Đang .

Có nỗi gì xót xa khổ sở cứ len nhẹ trong từng mạch máu của Gia Bảo . Cô không ngờ Sĩ Đang lại là người đàn ông hấp dẫn đến nguy hiểm . Cô từng căm thù anh dữ dội . Và rõ là trong đời cô chưa gặp ai như vậy . Con người Đang vẫn là một mâu thuẫn mà chính cái tính đôi lúc cộc cằn, dữ dội cộng với vẻ tiềm tàng bí ẩn bên trong đã có ma lực quyến rũ buộc cô phải nghĩ tới anh suốt .

Thế nhưng Sĩ Đang không nghĩ tới cô, anh cũng như Sĩ Khang và cũng có thể như những ông chủ khác . Họ chỉ để mắt tới người giúp việc khi cần nhờ vả điều gì đó .

Giờ đây Đang đã hàn gắn được với người yêu cũ, anh thờ ơ và hờ hững như chẳng để ý đến một con bé con anh đã từng làm tình làm tội cho đỡ buồn bực khi giận người yêu .

Gia Bảo bước xuống cầu thang và bước vào căn phòng của mình .

Vừa đặt mình xuống giường cô đã nghe tiếng organ vang lên mượt

mà điều luyện:

“Thương ai màu áo trắng

Trông như ánh sao băng

Đôi vai gầy ướn mềm

Người lạnh lắm hay không

Thương một người và mái tóc buông lơ

Mùa thu úa trên môi”

Buổi chiều đã bắt đầu trên những tàn cây . Sĩ Đang lại sắp đi, anh luôn luôn đi bộ và khi trở về sẽ leo rào như thường lệ và ngày mai, ngay kia cũng vậy . Cười hiu hắt với đám nắng vàng sót lại trên cao Gia Bảo nghĩ lẫn thẩn:

“Có bao giờ ta sẽ không trở lại chốn này không ? Biết đâu được tương lai mà nói trước điều gì sẽ xảy ra chứ ?”

oOo

Nằm trần trọc mãi Gia Bảo vẫn không ngủ được dù cô hoàn toàn chẳng nôn na chút gì về chuyến đi sáng mai, với cô đó chỉ là cái có để tìm chút khuây khỏa ở nơi khác chốn này .

Tiếng “cúc cu” của con cú mèo trong chiếc đồng hồ cỡ ngoài phòng khách đã lên tới số mười hai mà Đang vẫn chưa về . Cô biết chắc là anh chưa về, dầu bao giờ Đang vào nhà cũng lẳng lẽ im lìm .

Lúc chiều Gia Bảo định đợi tới giờ cơm sẽ nói lời giã từ trước khi về quê nhưng Đang bỏ cơm . Dì Ba nói với bà Đông Hân rằng bữa nay Đang diện rất kỹ, có lẽ anh chàng đi chơi với Cúc Hương .

Người ta đã quên đường về bên người yêu, còn cô lại cố quên người ta để nhớ đường về . Gia Bảo trấn trở với câu hát cũ: “Đường về quê xa lắt lê thê, trót nghe theo lời u mê, làm tình yêu vỡ cánh bay đi, nhưng còn dăm phút vui trần thế” . Đừng nghĩ ngợi gì nữa cả con bé lẳng mạn, hãy ngủ đi và bình yên trở về chốn đầy trắc trở mà mi đã bỏ đi .

Vừa chớp mắt trong nỗi nhọc nhằn của trái tim, Gia Bảo đã hốt hoảng ngồi bật dậy khi nghe gọi gấp rút:

- Gia Bảo! Gia Bảo!

Trần tỉnh lại cô nhận ra ngay là giọng của Sĩ Đang . Ngồi yên trên giường nắm chặt cái chéo mền Gia Bảo bối rối, anh ta gọi cô giữa đêm khuya vắng lạnh như vậy để làm gì cơ chứ!

Giọng Đang nhỏ nhưng khẩn thiết hơn:

- Gia Bảo! Gia Bảo!

Nhón chân bước xuống đất cô dè dặt áp mặt vào cửa:

- Có chuyện gì không anh Đang ?

- Mở cửa và giúp tôi một chút .

-

- Mở cửa đi Gia Bảo .

Cô vừa hé hé cánh cửa bị sức nặng của Sĩ Đang đè vào vội mở tung ra .

Gia Bảo trợn tròn mắt và hốt hoảng kêu lên:

- Trời ơi!

Ngực cô nghẹn lại, mặt mày choáng váng khi nhìn thấy ngực Đang đầm máu . Anh loạng choạng ngồi xuống giường . Một thoáng tích tắc Gia Bảo đứng sững như trời trồng, lát sau cô mới lấy lại bình tĩnh và bước tới cạnh anh .

Gia Bảo nhìn Sĩ Đang mà không tin vào mắt mình, chân tay cô bủn rủn như những cọng rơm, cô nghĩ cô Đang sụm xuống, và cố bám vào thành giường cố hít vài hơi thở .

Đôi mắt Đang lăm lè đến dễ sợ . Anh ra lệnh:

- Tới tủ thuốc lấy hết bông, băng, alcol, thuốc đổ lại đây . Nhớ đừng làm ồn nghe Gia Bảo!

Nhắm mắt lại để trấn tĩnh, Gia Bảo riu riu chạy ra hành lang . Đêm vẫn vắng lặng với tiếng tích tắc đều đều của chiếc đồng hồ .

Trở vào phòng mình, cô thấy Đang tựa hẳn vào vách, hai chân duỗi thẳng trên giường, mắt nhắm nghiền, mồ hôi vã ra lấm tấm trên trán . Ở ngực áo bên phải máu loang ra ướt đầm .

- Anh bị làm sao vậy ?

Không trả lời .

- Cởi áo ra giùm tôi!

Gia Bảo run run lần từng khuy nút, màu đỏ của máu làm cô chóng mặt . Vứt áo xuống đất, Đang cúi nhìn ngực mình . Anh thấy một vết đâm khá sâu, miệng vết thương toác ra và rỉ máu:

- Đau lắm phải không ? Anh đừng cử động máu chưa cầm được .

Gia Bảo lấy miếng bông to lau máu xung quanh vết thương và trên vùng ngực rộng lớn của Đang, cô bặm môi cố gắng chậm máu thật nhẹ nhàng cho anh đừng đau:

- Em đổ alcol đại đi!

Ngần ngừ Gia Bảo nói:

- Không được! Rất lắm!

Đang nhếch môi:

- Phải chịu thôi! Em đưa chai alcol đây!

Gia Bảo nhìn gương mặt tái xanh của anh rồi nhỏ nhẹ:

- Để em làm cho! Anh ráng một chút nhé!

Cuối cùng Gia Bảo đổ alcol vào vết thương, cô lấy bông gòn chậm nhẹ nhẹ và thấy được da thịt Đang gồng lên để chịu đau . Nước mắt

cô rưng rưng khi mặt Đang dúm dỏ lại . Anh nói qua tiếng thở gấp:

- Hừ! Nếu chúng đâm vào bên trái chắc tôi đã xong đời .

- Tại sao vậy ? Ai đâm anh chứ ?

- Tôi không biết! Về đến gần nhà mới bị, bọn cướp cạy hay sao ấy!
Từ gốc cây đâm xô ra, tôi không tránh được . Ồi! Rất thật!

Gia Bảo kêu lên:

- Đừng cử động tay! Máu tua ra nữa kìa!

Nghe giọng cô nghèn nghẹn Sĩ Đang nhìn và gượng cười:

- Sao lại khóc! Tôi không chết đâu!

Gia Bảo quệt nhanh những giọt nước mắt trên mặt, cô thú nhận bằng giọng yếu ớt:

- Em sợ quá! Anh, anh

- Anhthế nào hả ?

- Chắc phảimay, vết thương mới mau lành . Bây giờ em băng lại cho anh nhe! Xong rồi đi bệnh viện cho người ta may vài ba mũi gì đó .

- Ngay bây giờ à ? Phiền phức quá! Ồi! Đau

Nhìn mặt Đang nhăn nhó, Gia Bảo cuống quýt, cô chực khóc nữa khi thấy máu tươi lại tươm ra . Gia Bảo gắt:

- Em đã nói anh đừng cử động mà! Nằm hằn xuống giường đi cho khỏi mối .

Tự dưng cô có cảm giác Đang ngoan ngoan hơn bao giờ hết, anh từ từ nằm thẳng người ra, đầu kê trên gối của cô .

Gia Bảo lặng lẽ lấy miếng gạc đặt lên vết thương, và băng chéo ngang ngực anh . Bàn tay nhỏ nhắn của cô thỉnh thoảng lại chạm vào người Đang . Anh nằm yên ngắm gương mặt vẫn còn căng thẳng của Gia Bảo, giọng bức bối:

- Tại sao lại có chuyện xui xẻo này! Đó có phải là dân cướp cạy không mà đâm tôi xong là bỏ chạy mất! Lạ kỳ thật!

- Sao lúc đó anh không la lên!

- Đường vắng ngắt! La với ai chứ! Đàn ông không tự vệ được thì thôi, la cho nhục à!

- Anh có thấy mặt hấn không ?

- Không! Nhưng nhất định tôi sẽ tìm ra . Nó không phải là ăn cướp, vì nó có cướp gì đâu . Hừ! Chó má thật! Ai chà! Đau ghê ấy chứ!

Gia Bảo len lén nhìn khi nghe Đang làm bầm chùi rửa . Cô thấy những giọt mồ hôi vẫn tươm ra, bàn tay Đang nắm lại, cô hiểu anh rất đau đớn .

Lo lắng Gia Bảo hỏi:

- Anh thấy trong người ra sao ? Máu ra nhiều quá đó!

- Tôi không chết đâu! Tôi vẫn đủ sức leo rào mà .

Giọng ngồi dậy, Sĩ Đang nói:

- Cám ơn em đã băng cho tôi . Bây giờ tôi về phòng mình . Em ngủ tiếp đi!

Chống tay đứng dậy Đang bỗng chới với muốn té . Máu thấm ướt băng ngay, Gia Bảo kêu lên:

- Coi chừng!

Đang dựa hẳn người vào cô, đôi mắt nhắm nghiền lại . Anh bị choáng rồi! Gia Bảo ôm không nổi vóc dáng to cao của Đang . Cô ngã nghiêng theo anh và khó khăn lắm mới dìu anh nằm xuống giường trở lại . Gia Bảo rùng mình khi thấy máu từ vết thương của anh thấm ướt chiếc áo cô Đang mặc . Chạy vội sang phòng bên cô gọi to:

- Chị Hoài! Chị Hoài ơi!

Hốt hoảng khi nghe gọi giọng mình vang dội khắp hành lang tối mà không ai trả lời, Gia Bảo òa lên khóc .

Sĩ Đang tỉnh dậy với cảm giác tê nặng đôi chân. Anh biết mình đã ở bệnh viện một ngày rồi và có lẽ bây giờ là hừng sáng. Hơi nhồm người lên, Đang khẽ giật mình khi nhận ra Gia Bảo kê đầu trên chân anh ngủ ngon lành:

- Có lẽ cô bé mệt lắm! Tộiem quá!

Cố đừng động đậy Đang nhẹ nhàng thả người xuống, anh muốn kéo dài thêm giây phút dễ thương này, anh muốn tận hưởng cảm giác làm trái tim anh chùng như Đang thốn thức này.

Bỗng dưng chẳng ngăn được mình, Đang hơi chồm tới trước, mỉm cười anh dịu dàng vén tóc Gia Bảo qua một bên, cô vẫn say ngủ, một bàn tay cầm chiếc quạt giấy duỗi dài theo giường, một tay ôm choàng đôi chân anh, cô ngủ ngồi và ngủ thật vô tư.

Đang độ chùng Gia Bảo mới chớp mắt đây thôi, anh băng khuàng nhìn cô không chớp. Nêu Đang thú nhận rằng nhờ con bé này đã thay đổi một phần lớn cách sống, cách nghĩ của mình chắc không ai tin. Nhưng thật là như vậy, còn tại sao thì chính anh vẫn chưa lý giải được.

Đang biết Gia Bao không ưa mình, tất cả những gì cô làm cho anh chẳng qua vì cô yêu mến bà nội anh. Gia Bảo muốn làm bà vui lòng nên du thân thiện, chịu ý và răm rắp làm theo yêu cầu của Đang cách mấy đi chẳng nữa thì giữa hai người vẫn là một khoảng cách. Rất nhiều lần Đang muốn xóa lằn ranh ấy đi nhưng anh đã chần chừ vì anh sợ cô sẽ chống đối ra mặt. Mà tại sao phải sợ? Gia Bảo có phải là cô tiểu thư đài các đâu? Ngược lại cô bé chỉ là một nàng lọ lem

đúng nghĩa.

Phải nói là Gia Bảo là một nàng lọ lem lạ kỳ mới chính xác. Có lần Đàng đã gạ hỏi luật sư Hoàng và được ông trả lời: "Con bé ấy coi vậy chứ không phải vậy, tất cả vì hoàn cảnh thôi!". Rồi ông chẳng hé môi nói thêm chút gì hết.

Đàng nghiêng đầu ngắm gương mặt dễ yêu nhưng đầy bướng bỉnh mà nao nao trong lòng. Anh không cho rằng mình đã yêu vì anh chẳng phải là người dễ yêu, nhưng với những cô gái khác kể cả với Cúc Hương là người anh từng khốn khổ vì thất tình, Đàng vẫn chưa bao giờ có cảm giác ngọt ngào, dịu dàng nhưng đầy mê đắm quyến rũ như những lúc có Gia Bảo ở kề bên. Rồi cô sẽ phải là của anh vì anh bây giờ khác xưa kia. Anh luôn thấy yêu đời khi nghe tiếng cô cười khúc khích ngoài giàn lan, trong phòng đọc sách với bà nội và anh luôn sung sướng mỗi khi đòi hỏi, yêu sách gì đó mà Gia Bảo vừa phụng phịu vừa đáp ứng cho anh. Với cô, anh thích mình được chịu đựng, anh thích mình là kẻ đầy uy quyền, muốn là được, vì anh là cậu chủ mà!

Thở dài Đàng chợt nhớ đến Cúc Hương. Ngày xưa anh từng yêu cô ta đến mức đau đớn cuồng điên, khổ nỗi đó chỉ là một tình cảm tuyệt vọng. Cúc Hương không hề đoái hoài đến Đàng, nhưng cô thích lượn lờ khiêu khích vì biết mình đẹp, cô ta lợi dụng sắc đẹp của mình để làm tình làm tội kẻ tình si và Đàng đã làm tất cả những yêu cầu của Cúc Hương. Cuối cùng anh được những trận cười của đám con nhà giàu trong đó có Phương Uyên, chính Phương Uyên đã bày mọi thứ cho Cúc Hương, cô ta làm đạo diễn vở bi hài kịch cho cả bọn xem và cười khoái trá. Rồi bây giờ cũng chính Phương Uyên dẫn Cúc Hương tới thăm anh. Hừ! Vật đổi sao dời thật đấy! Anh đã hứa với lòng mình rồi, Cúc Hương chắc chắn sẽ.....

Gia Bảo cựa mình, cô ngồi phắt dậy khi thấy đôi mắt đen có đuôi dài rất đa tình của Đàng nhìn mình chăm chú. Cô muốn độn thổ khi hiểu ra mình đã mượn chân người ta để làm gối kê đầu đánh một giấc.

- Anh.....anh thức lâu chưa?

Gia Bảo vội đứng dậy, cô bẽn lễn ngó chiếc quạt trên tay rồi ngượng ngùng hỏi Đàng.

Nhìn màu hồng trên đôi má tơ non của Gia Bảo, Đàng ngăn người ra mắt mấy phút. Đợi đến lúc cô liếc vội anh một cái, Đàng mới.....lạnh lùng lên tiếng:

- À! Lẽ ra tôi còn ngủ tới tận bây giờ, nhưng Đàng ngon giấcơi làngon, tôi phải giật mình vì đôi chân tê cứng, tôi thức dậy và ngồi chết đi như vậy cả tiếng rồi.

- Sao....anh không gọi em?

Lầm lì nét mặt Đang vặn lại:

- Ai nói là tôi không gọi? Hừ! Tôi lay vai em đến mức....nhói cả vết thương mà cứ như không. Ai chà! Hai chân chắc què luôn rồi. Tê khủng khiếp, làm sao bước xuống đây! Nuôi bệnh gì lạ thế!

Gia Bao quên cả xấu hổ, cô nhìn anh lo lắng, rồi đổ dánh như đổ trẻ con:

- Em.....em bóp chân cho anh nghe! Không biết sao em lại ngủ quên kỳ vậy chứ!

Dứt lời cô luống cuống ngồi xuống bóp đôi bàn chân vẫn còn nằm y nguyên dưới lớp mền len rất dày của Đang mà đôi mắt cứ ngó đi nơi khác, đôi môi bặm lại như ầm ức và đôi gò má lại đỏ bừng lên trông muốn véo làm sao. Nhìn cô mà Đang buồn cười. Anh rút chân lại vì nhột:

- Ai bảo em....cù lét tôi vậy hả?

Gia Bao vừa ngượng vừa tức. Cô vùng vằng:

- Sao anh khó chịu quá vậy? Anh không biết cảm thông với ai hết. Tôi có mắc nợ anh đâu? Tôi đi về luôn đây, để chị Hoài vào với anh cho anh vừa lòng.

Bước tới chiếc bàn nhỏ cô với tay lấy chiếc giỏ vôi vàng đi ra cửa. Đang bỏ chân xuống giường anh kêu với theo:

- Gia Bảo!

Chiếc mền vương chân làm anh mất thăng bằng suýt té, chống đại tay phía bên bị thương vào vách, Đang buột miệng:

- Ái chà!

Tiếng rên của anh làm Gia Bảo sững lại, cô vút bừa cái giỏ xuống đất rồi chạy nhào về phía Đang. Gia Bảo ôm ngang vòng lưng to lớn của anh bằng vòng tay nhỏ bé của mình như tối đêm nào mới gần đây cô đã ôm

Nhưng lần này Đang không nghiêng ngả, anh đứng vững như trụ đá, vòng cánh tay còn lại ôm chặt lấy Gia Bảo, Đang vừa đùa vừa thật

-Em thích tôi chết lắm phải không?

Vừa gỡ tay anh ra Gia Bảo vừa nói

-Ừ! Ác như anh có chết cũng không ai thương

-Vì không ai thương nên khi chết tối nhất định kéo theo em cho có người để ... đấu khẩu

Cô càng cựa quậy Đang càng ôm chặt hơn, rõ ràng anh không yếu đi chút nào, dù mới đêm hôm kia anh đã xỉu ngay phòng cô

Gia Bảo bấn loạn, cô như mềm người đi khi nhìn đôi mắt của Đang, đôi mắt dịu dàng nhưng nóng bỏng những khát khao làm Gia Bảo

thấy mình như tan biến trong sự im lặng của buổi sớm mai. Cố dằn xúc cảm, Gia Bảo quay mặt đi, cô năn nỉ.

-Buông em ra! Em không dám ngủ gục trên chân anh nữa. Em hứa mà! Tại em mệt mỏi quá, em đâu muốn đè cho tê chân anh

Nghe Gia Bảo thốt lên những lời như trẻ con, Sĩ Đăng ngẩn ra. Vậy dưới mắt nhìn của cô, anh đúng là 1 bạo chúa không hề biết cảm thông với cô, anh làm tình làm tội cô vì những lỗi lầm thật nhỏ nhặt. Thần thờ Đang buông Gia Bảo ra và trở về ngồi trên giường, vết thương ngay ngực buốt rát nhưng không đau bằng vết thương do anh tự gây ra cho trái tim vốn ít gặp niềm vui của mình

Gia Bảo bước tới cửa sổ, cô nhìn ra khoảng lò mờ gần sáng của sân bệnh viện mà rưng rưng, cô đã đối xử với Đang bằng tất cả lòng yêu mến, bằng tất cả những tình cảm còn lại trong hồn của mình, thế mà, thế mà ...

Cả n mạnh vào môi cho đau, cho nhớ đời và cho đừng khóc. Gia Bảo nghe nổi nghẹn làm tức ở ngực, làm đôi vai cô run lên và rồi cô oà ra tức tưởi, hả hê. Trời ơi! Em yêu anh, mà anh thì độc ác như quỷ, anh xe nát trái tim em rồi còn gì!

Tiếng khóc của Gia Bảo như ngọn roi quất vào tâm hồn Đang. Anh lóng ngóng vụng về vì những mặc cảm từ đời nào xa lắc, anh muốn đến ôm cô vào lòng để xin lỗi, để nói hết lòng mình nhưng chẳng hiểu sao anh ngồi lặng thinh. Tôi yêu mà em đâu có hay, tôi yêu mà tôi chỉ làm tình làm tội em, chỉ làm em căm ghét tôi thôi! Tại sao vậy? Tại sao vậy? Tại tôi cố chấp với chính tôi, tại vì tôi ghen khi mắt em nhìn Sĩ Khang ngưỡng mộ. Hay tại vì tôi mặc cảm em không hề yêu tôi. Em không hề yêu tôi phải không?

-Gia Bảo!

Đang bật thốt nên lời. Anh tới bên cửa sổ run run vuốt nhẹ tóc cô

-đừng khóc nữa! Anh ... à tôi xin lỗi! Em đã làm cho tôi bao nhiêu điều tốt lành, suốt đời tôi chắc mình sẽ không quên. Lúc này tôi thật quấy quá. Em đừng giận, đừng khóc nữa. Tôi ... khổ lắm!

Anh xót nát lòng khi nghe cô than

-Mẹ ơi! Phải chi mẹ còn sống thì con đâu cơ cực thế này!

Không ngăn được thương yêu, Đang kéo Gia Bảo vào lòng, anh để mặc cô khóc ướt ngực mình, tay anh bóp nhẹ bờ vai thon mềm và chùi những giọt nước mắt tức tưởi của cô. Gia Bảo để mặc Đang ôm mình, với cô đó là những giây phút ngắn ngủi của hạnh phúc, thứ hạnh phúc được đo đếm bằng nước mắt. 1 chút nữa cô sẽ về và sẽ đi Cần Thơ, biết đâu chừng chẳng còn dịp trở lại. Hôm nay Đang đã khỏe rồi, cô nán nã làm gì cho lòng thêm nặng. Cô bàng hoàng nghe

giọng Đang trầm ấm bên tai

-Gia Bảo! Dù em có giận có căm ghét anh cách mấy, cũng đừng bỏ anh mà đi. Anh đơn độc vô cùng trên đời này và cả trong ngôi nhà rộng mênh mông đó. Anh không có niềm tin thì em đã nhen lên cho anh ngọn lửa ấm tình người trong cách em đối với anh và với bà nội, trong lời nói bướng bướng nhưng thật thà trong sáng của chính em. Em đã khóc khi thấy anh đau đớn, em đã thức trắng đêm canh cho anh ngủ yên, em đã quá ... tốt vậy mà anh vẫn đòi hỏi ở em những thứ anh không xứng đáng được có, để rồi thất vọng anh làm khó làm khổ em, trong khi cuộc đời này đã dành cho em nhiều bất hạnh. Anh còn có cha, có anh, có bà nội, có nhà cao cửa rộng kẻ hầu người hạ, anh tự cho mình là kẻ bất hạnh giàu sang, để khi nhìn lại em, anh không sao không hổ thẹn với chính mình

Nâng gương mặt còn ướt của Gia Bảo lên, Đang nhìn đắm đắm vào đôi mắt nhạt nhoà, ngần ngừ trong khổ sở Đang nói

-Anh biết anh không xứng đáng nên chỉ mong em xem anh như 1 người anh trai. Vì chúng ta là những kẻ mồ côi, anh rất muốn được lo lắng chăm sóc cho em. Em nghĩ thế nào ha? Gia Bảo?

Cổ nén đau đớn Gia Bảo lắc đầu trong ghen ngào

-Em cảm ơn lòng tốt của anh! Từ trước đến giờ em chưa bao giờ giận anh hết. Dầu anh là người làm em khổ nhiều nhất. Nhưng điều em Đang tha thiết mong muốn không phải là 1 người anh. Em sẽ trở về Cần Thơ vào hôm nay, rồi em cũng có những người thân yêu của mình em đâu ...

Sĩ Đang nóng nảy ngắt lời

-Tại sao em phải về quê? Ai bắt em hả? Anh nhất định không chịu

-Tự em xin về. Lẽ ra em đã về rồi nhưng đêm em chuẩn bị về anh lại bị nạn, đến hôm nay anh bớt nhiều, em nấn ná lại làm chi. Sẽ có người ta lo cho anh. Em định sáng nay chào anh rồi đi. Ai ngờ ngu quên để anh làm khó làm dễ.

Chau mày nhìn Gia Bảo, Đang hỏi

-Người ta nào sẽ lo cho anh hả? Anh không cần người ta nào hết, anh chỉ cần có em, cô em gái mà anh và bà nội từng ao ước

Lắc đầu, cô buồn bã

-Nhưng em không cần 1 người anh trai, em phải đi thôi anh Đang à!

Bóp bờ vai Gia Bảo đau điếng, Sĩ Đang thần thờ

-Em nữ nói với anh như vậy sao Gia Bảo? Có thật em không cần có anh không ? Thật không?

Gia Bảo thổn thức khó khăn lắm mới nói đại bằng giọng như lạc hẳn âm thanh

-Em ... em cần có anh nhưng em không cần anh làm anh trai em đâu! Anh ngốc lắm!

Dứt lời cô vùng ra khỏi tay Đang và chạy bỏ ra cửa. Sĩ Đang sững sờ nhìn theo. Anh ngẩn ngơ mất mấy giây rồi sau đó anh reo lên đám mạnh vào đầu mình

- Đúng là anh ngốc thật Gia Bảo ạ!

Hôm ấy Sĩ Đang cũng trốn viện để về nhà, nhưng khi anh về đến nhà Gia Bảo đã đi rồi. Đang bức dọc, giận dữ vô cớ, anh nằm thừ ra trong phòng ủ rũ như gần chết khiến bà Đông Hân lo sợ vô cùng. Bà điện thoại bảo Phương Uyên gọi Cúc Hương đến thăm Đang, anh gất gỏng, cáu kỉnh khi nghe bà hí hửng khoe thành tích. Nhưng Đang không thấy Cúc Hương tới, bao giờ cô ta cũng treo giá cao, có treo cao cách mấy Sĩ Đang vẫn nhất định mua cho kỳ được, anh thề không thể tha thứ cho những kẻ từng làm anh đau khổ mà!

Hôm nay còn đúng 2 ngày nữa là tới đám cưới của Sĩ Khang. Mọi việc sẽ được tổ chức ở nhà hàng nên trong nhà cũng chẳng có gì bận rộn

Không có Gia Bảo bà Hân nhờ ông Văn Quân đưa người cháu trai đến sửa sang vườn lan, vườn kiểng cho độc đáo, để cô dâu, chú rể sẽ quay video trong khung cảnh tuyệt đẹp của muôn cánh hoa đủ màu đủ loại

Sĩ Đang ngồi lì bên giá vẽ, anh nhìn bức "Mùa Thu Vàng" của Lê Vi Tan với tất cả bức dọc, vết thương làm cánh tay anh không cử động 1 cách phóng khoáng uyển chuyển được, nét vẽ cứng ngắt khiến anh quạu quọ với mọi người. Anh "giận cá chém thớt" làm ai cũng sợ đến gần. Chị Hoài ngoài những lúc phải mang cà phê, cacao hay nước cam cho anh bồi dưỡng theo lệnh của bà Đông Hân ra hầu như biệt tích mặc cho anh hò hét gọi nhưng khi cần chị cũng không ló dạng. Đang có trách thì chị ấy ngỏn ngoẻn cười bảo không nghe ... vì chị đã quen nghe lệnh bằng chuông rồi. Dì Ba thì ở suốt dưới bếp, xuống chộc đùa vài ba câu cho vui rồi cũng qua, buồn vẫn buồn, bức vẫn bức

Bà nội anh bận rộn ngoài vườn với ông bạn già và với gã cháu trai vai u thịt bắp rặc ri nông dân của ông ta. Đang không ra tới nơi đó, nhưng nghe nói bà nội cho sắp xếp lại mọi thứ theo ý gã làm vườn ấy, nên vườn trông đẹp lắm. Gã ta nhiệt tình chở đến tận nơi cho mượn 1 số cây kiểng, xương rồng rất lạ, rất quý. "Không chừng biến đám cưới thành khu triển lãm cây cảnh lắm!" Sĩ Khang đã nhếch môi cười và cho ý kiến như vậy trong bữa cơm chiều. Nói thế thôi, chứ Đang biết anh Hai rất thích, vì Phương Uyên đã hí hửng ra mặt khi

nhìn thấy sự lộn xộn của khu vườn. Cô ta bảo sẽ mời rất nhiều khách đến tham quan chụp hình và quay video ở đây để kỷ niệm Mọi người lăng xăng lít xít tíu tít cho vui lòng nhau. Chỉ có anh là nấu riết không làm ra trò trống gì đã đành, lại còn thêm phải trông ngóng nhớ thương nữa chứ! Bà nội nói Gia Bảo sẽ về hôm nay bây giờ đã 7 giờ chiều rồi ... Có bao giờ em không trở lại vì anh là gã đàn ông vừa quyền hành vừa ngốc nghếch không Gia Bảo? Thở dài Đang đứng dậy bước ra hành lang vừa lúc chị Hoài đi tới

-Thưa .. ông gọi cậu

-Ba tôi ở đâu?

- Dạ ... trong phòng khách

Đang xuống thang và lững thững vào phòng khách, căn phòng rộng bày biện nhiều tranh vẽ và đồ cổ quý hiếm như sáng hẳn lên nhờ những tấm màn bằng ren màu vàng nhạt mới toanh, rồi những lọ hoa tươi bày trên bàn, góc tu?

-Có chuyện gì không ba?

Đang tự động ngồi xuống và hỏi trước, bao giờ cũng vậy, anh không thích được nghe lệnh của ba anh, anh muốn giữa 2 người luôn phải có 1 khoảng cách, từ khoảng cách đó anh dễ dàng đưa ra những lời từ chối về công việc của công ty thuộc gia đình Hoàng Sĩ Thanh

-Vết thương của con ra sao rồi?

Vội vẻ không chú ý mấy đến bản thân, Đang trả lời ba mình

-Nếu chịu nằm yên 1 chỗ thì hôm nay chắc đỡ nhiều lắm rồi! Mà con thì không nằm yên được

Ông Thanh chép miệng

-Con có thấy hậu quả của việc đi chơi về khuya chưa?

-Xin lỗi ba! Con có về muộn, nhưng con không hề đi chơi

Ông Thanh mĩa mai

-Vậy thì con đi làm việc. Hừ! Con làm việc gì ở giờ đó chứ?

-Con làm việc mà trong gia đình này không ai ưa. Kể cả ba. Con đi đàn trong các vũ trường ba à! Và con thích công việc này!

Lắc lắc đầu ông Thanh nhỏ nhẹ.

- Đó không phải là 1 công việc thật sự. Với con, ba nghĩ vẽ tranh hay đàn ca ngông nghênh muốn làm ngược đời. Xưa kia ba cũng từng như con, ba chơi xắc xô rất cừ

Mắt Đang thoáng ngạc nhiên, anh chờ nghe ba mình nói tiếp nhưng ông im lặng hờn như thả đi đâu vào cõi xa mù nào của dĩ vãng. Anh ngần ngừ hỏi

-Con chưa bao giờ nghe bà nội kể lại, hay được nghe ba chơi xắc xô bao giờ

-Ừ! Ba bỏ lâu lắm rồi! Hồi trẻ hơn con, ba từng trốn nhà theo 1 ban nhạc khá nổi tiếng, tiếng kèn của ba đắt giá lắm ấy, có lẽ vì vậy nên đời buồn nhiều hơn vui

Nhìn nụ cười gượng gạo nở trên môi ba mình. Sĩ Đang tò mò

-Tại sao ba không theo nghề đó?

-Vì ông nội con cần người kế thừa công việc, ba bỏ ban nhạc về nhận công ty, thỉnh thoảng buồn, thổi kèn 1 mình nghe. Mãi đến khi ba tìm không gặp mẹ con ba mới đập nát cây kèn ấy. Dẫu cho tới bây giờ ba vẫn tôn thờ nhóm Beatles và mê nghe nhạc

Bắt đầu nhồi thuốc vào tẩu, ông Thanh đốt diêm, bập bập ổng điều và thở 1 hơi khói dài

-Hồi trẻ ba có rất nhiều tham vọng, chính những tham vọng đó đã làm ba khổ suốt phần đời còn lại. Vì tham vọng ba đã bỏ nổi đam mê của mình để trở thành giám đốc công ty. Bỏ cô gái mình từng yêu say đắm để cưới 1 người không hợp chút nào về tâm hồn, để suốt bao nhiêu năm dài cuộc sống lứa đôi mãi chìm trong địa ngục

-Nghĩa là ba không hề yêu dì Bích Chiêu à?

-Ừ! Ba không hề yêu nhưng lại cưới vì lúc ấy bên ngoại con ưng gã Bích Chiêu trong khi ba lại yêu mẹ con

Ngạc nhiên Đang gặng lại

-Ba vẫn có thể chối từ để cưới cho được người mình yêu chứ!

Ông Thanh khẽ đáp

-Đúng như vậy! Nhưng Bích Chiêu là con trong giá thú, cô ta có quyền thừa hưởng toàn bộ số tài sản của ông ngoại con để lại, còn Minh Chiêu chỉ là con ngoại hôn nên ... nên ...

Sĩ Đang nóng nảy gạt lời cha

-Con hiểu rồi! Mẹ con không có gì cả nên chẳng giữ được trái tim ba
Cười nhạt, Đang gằn giọng

-Hiện tại ba Đang bù đắp cho con những gì mà mẹ và con đã thiệt thòi trong quá khứ chứ gì? Ôi! Mãi tới hôm nay, con vẫn chưa hiểu nổi tại sao mẹ con lại khổ bởi người từng ruồng bỏ mình vì tiền tài danh vọng. Cuộc đời của mẹ từ còn trẻ tới lúc chết là cả 1 chuỗi dài nước mắt

Nhíu vầng trán đã có nhiều vết nhăn ông Thanh nói như than

-Sĩ Đang! Con có quyền trách cứ và căm ghét ba, nhưng con không có quyền từ chối tình thương yêu và tài sản ba giành cho con. Ba không buộc con theo nghề của ba vì con không thích và vì ba không muốn giống ông nội con ngày xưa. Có lẽ con nên theo nghề đàn của mẹ thì hơn, vì ba linh cảm con có 1 tâm hồn nhạy cảm, điều đó hợp với người nghệ sĩ hơn người lao vào kinh doanh như ba

Sĩ Đang im lặng. Trong thoáng chốc anh chợt thấy ba mình già đi rất nhiều. Vết mỗi nếp nhăn chằng chịt in rõ trên đôi mắt luôn trầm tư và trên cả nụ cười 1 thời ắt hẳn cũng rất quyến rũ của ông. Ông đã ân hận nhiều lắm rồi, có lẽ anh không nên làm ông buồn nữa. Đang chuyển sang chuyện khác

-Công việc của công ty vẫn tốt đẹp phải không ba?

-Phải chi ba còn trai trẻ chắc mọi việc đã khác đi nhiều!

-Nghĩa là sao? Con không hiểu - Sĩ Đang ngẩng nhìn ông Thanh và chờ đợi nghe trả lời

Ông xoay người nhìn ra cửa sổ rồi dừng mắt lại ở con trai

-Nghĩa là ba đã mệt mỏi, nên không đủ sức để phát triển việc làm ăn như ý mình muốn

-Anh Khang là cánh tay đắc lực của ba mà?

Khe khẽ lắc đầu, ông Thanh nhẹ nhàng nói

-Nó không phải là người mà ba hoài vọng. Nhưng dù sao có nó vẫn hơn không ai phụ họ.

Sĩ Đang thấy ông Thanh mỉm cười, nụ cười trông ảm đạm làm sao 2 cha con bỗng chìm trong yên lặng. Cuối cùng ông Thanh lên tiếng trước

-À! Con có tự tìm hiểu xem tại sao mình bị đâm không? Con có gây gỗ, chuốc thù chuốc oán với bọn nào không?

-Con có nghi ngờ nhưng chẳng có cơ sở nào cả. Anh Khang với bà nội cho rằng con bị cướp, nhưng chắc chắn là không phải. Rồi con sẽ tìm ra nguyên nhân thôi!

Ông Thanh đứng dậy

-Đều sao ba nghĩ con cũng đừng đi về quá khuya mà lại là đi bộ. Chiếc Dream của con vẫn còn mới tinh, nó chỉ là phương tiện giao thông, con câu nệ với ba làm gì hở? Đang, dù mọi sự vẫn có như thế này hay có khác đi, con vẫn mang trong người dòng máu của ba, của họ. Hoàng, con tự hành xác mình để làm khổ ba bao nhiêu đó là đủ rồi. Cuộc đời này không đủ sức làm ba buồn hơn nữa đâu!

Ngần ngừ 1 chút Đang hỏi

-Cụ thể hôm nay ba gọi con vì chuyện gì?

-Ba định nhờ con ra Vũng Tàu phụ công việc cho Sĩ Khang 1 thời gian, dầu sao mới lập gia đình ba cũng không muốn nó phải đi xa. Nhưng thôi, không cần đâu

Đang hơi tự ái, anh khó chịu

-Tại sao vậy?

Ông Thanh nghiêm nghị.

-Trước đây ba nghĩ con chỉ ăn chơi chớ chẳng có công việc làm, ba

muốn trói chân con vào công ty, bây giờ biết con có nổi đam mê riêng. Ba hết muốn ép con rồi. Con hãy làm theo ý thích của mình. Biết đâu con sẽ thành công với âm nhạc

Sĩ Đang chép miệng

-Ồi! Chỉ là giải trí như ba đã nói 1 nhạc công tầm thường kiếm sống qua ngày trong các vũ trường thì làm sao thành công với âm nhạc được cơ chứ! Muốn thành công, phải theo ban ... như ba hồi xưa kia. Họa may ...

Nhếch môi lên ngậm thách thức, ông Thanh nói

-Nhưng rõ ràng ba thành công trong lĩnh vực khác. Đang này! Có dạo con kêu gào ba và nội cho con vay vốn. Con định làm gì nếu có vốn hả? Thành lập 1 nhóm hát rong hay mở 1 quán có với le que vài kẻ muốn trở thành ca sĩ thời trang?

Đang hơi ngượng khi biết ông Thanh trêu cợt mình, nhưng anh không bực để có thể thốt ra những lời "trái lại" như anh đã từng làm, ngược lại tự nhiên hôm nay Đang thấy thích thú ngồi nghe ông nói. Phải tại ba anh cũng có nổi đam mê giống như anh và ít ra ông cũng rất yêu mẹ anh? Ông không phải là kẻ như anh vẫn tưởng. Đã có nhiều hiểu biết không đúng, mà anh vẫn cố chấp khi nghĩ về ông

Thấy Đang im lặng, ông Sĩ Thanh lại hỏi

-Thế nào! Con định làm gì ha? Đang? Nói đi, biết đâu ba sẽ cho con .. vay vốn

Sĩ Đang ngã người ra ghế. Anh suy nghĩ và quyết định nói

-Con mơ ước 1 văn phòng tại trung tâm thành phố để kinh doanh về hội họa và cả đồ cổ, tác phẩm điêu khắc, đồ mỹ nghệ.

Gật gù ông Thanh nhận xét ngay

-À! Kinh doanh nghệ thuật, 1 nghề đối lập với nghề kinh doanh chế biến thực phẩm của bạ 1 nghề mới và hơi phiêu ở nước ta

Đang không đồng ý, anh hùng hờn lên tiếng

-Con theo dõi rất kỹ và nhận thấy công việc này không phiêu lưu đâu. Khi đời sống vật chất đã tạm gọi là đầy đủ thì ngay lập tức kéo theo sau nó những đòi hỏi về món ăn tinh thần, trong đó có sự thưởng ngoạn cái đẹp, nâng niu những tinh hoa được diễn đạt trong nghệ thuật

-Kể cả tranh chép từ các kiệt tác

Không nao núng Đang gật đầu

- Đúng vậy! Tính ra công lao động nghệ thuật của mình còn quá thấp, trong khi tác phẩm đặc sắc, độc đáo không phải là không có. Con dự định sẽ tổ chức các phòng tranh của họa sĩ chuyên nghiệp, bán đấu giá tác phẩm, giới thiệu trưng bày thường xuyên và định kỳ đủ thể

loại tranh của cả họa sĩ nước ngoài, nếu có dịp trao đổi văn hóa nghệ thuật

Gõ gõ ống pip trong lòng bàn tay, ông Thanh có vẻ quan tâm hơn

-Con có quen với giới này chứ?

-Con chép tranh cho 1 số phòng tranh và hiểu rằng mình bỏ công ra làm giàu cho họ, con nghiên cứu cung cách kinh doanh này và thấy thích thú. Đó cũng là dạng công việc con mê

-Vậy thì con cứ suy nghĩ, tính toán và tiếp cận thật kỹ thị trường về việc kinh doanh món này, xem số vốn tối thiểu là bao nhiêu rồi cho ba hay!

Sĩ Đang ngó mặt ra nhìn cha, anh không ngờ ông nói điều anh từng khao khát 1 cách dễ đến như vậy. Phải chi anh đừng cố chấp và đừng luôn chống đối ông từ đầu. Phải chi anh được là con ông từ lúc mới lọt lòng thì mọi việc khác đi biết bao nhiêu 1 chút ương ngạnh còn sót lại xui Đang nói

-Nếu con lao vào việc này, con sẽ vay chứ không xin ba vốn đâu.

Nhất định là thế!

Ông Sĩ Thanh cười nửa miệng

-Sao lại đặt điều kiện với ba sớm vậy. Điều quan trọng bây giờ là dự định và kế hoạch cụ thể chứ chưa phải là vốn

Đứng dậy ông nói tiếp

-Cứ suy nghĩ cho kỹ đi. Bây giờ ba lên gặp bà nội 1 chút

Đang ngồi lại với bao nhiêu toan tính. Anh chợt nhớ đến Gia Bảo và ao ước của cô. Phải! Cô cũng từng mơ có 1 phòng trưng bày và bán những tác phẩm hội họa nổi tiếng. Vì cô, anh sẽ cố gắng thực hiện nổi đam mê của mình

8 giờ tối. Vậy là hôm nay em vẫn chưa thềm về với anh ha? Gia Bảo! Em có biết rằng anh đã thăm thía thế nào là trống vắng là nhớ nhung là trông đợi không?

Gia Bảo về đến khu vườn đầy phong lan thì đã hơn 8 giờ tối. Chị Hoài ra mở cổng cho cô kèm theo câu mào đầu mà chỉ riêng chị mới có

-Ái cha! Dữ chưa! Ở đây mọi người tưởng em ... biến luôn rồi chứ!

Bà chủ Đang tìm người mới. Em về trễ chừng 2 hôm nữa thôi là mất chỗ làm đó!

Gia Bảo gượng gạo cười, dẫu thừa biết lời chị Hoài nói chỉ đáng tin 1 phần mười nhưng cô vẫn đau lòng, không có cô thì người ta buộc phải tìm người khác, đó là lẽ đương nhiên, cô xin nghĩ có vài ba hôm mà mất biệt hơn 1 tháng, lồi ở cô rành rành, cô phải vào xin lỗi bà Đông Hân thôi!

- Đám cưới vui không chị Hoài - Gia Bảo hỏi trớ sang chuyện khác
 Chị Hoài nhúng vai
 -Ồi giờ! Ai vui ở đâu ấy chứ! Bọn đầy tớ thì mệt phờ mệt phạc. Em khỏe nhé! Nghỉ nhằm lúc công việc ngập đầu
 -Còn .. cậu Sĩ Đang .. cậu ấy khỏe chưa?
 Vẫn cái trề môi đầy bất mãn mỗi khi nói tới Sĩ Đang, chị Hoài dài giọng
 -Xì! Em đi buổi sáng, chiều là cậu ta đã tốt về nhà, làm trận làm thương đòi hỏi yêu sách đủ điều đủ thứ y như trò trẻ con, thật là lố bịch không chịu được. Chị đâu có chiều cậu Đang như em, mặc cho cậu ta hò hét trong phòng chị vờ như không nghe, tha hồ cho "người bệnh " làm giặc, bà cụ phải điện thoại gọi cô Cúc Hương đến
 Nóng nảy Gia Bảo ngắt lời
 -Mà cô ấy có đến không?
 -Mấy hôm cậu Ba làm giặc thì cô ta cũng lặn đâu mất, đến lúc cậu ấy ... hiện trở lại thì cô ta mới xuất hiện, điệu dàng, sang trọng và rất mực dịu dàng chịu đựng, lửa trong lò còn phải tắt nói chi cậu Đang nhà này, người chỉ giỏi bắt nạt kẻ cô thế hoặc đầy tớ trong nhà
 Hoang mang với cách nói quàng xiêng của chị Hoài, Gia Bảo ngờ ngác hỏi
 -Nghĩa là sao chứ? Em chẳng hiểu gì hết?
 Chết lười chị Hoài cao giọng
 -Có gì đâu mà không hiểu. Ý chị muốn nói là cậu Ba nhà mình có người trị rồi nên dạo này đỡ lắm, ở trong nhà không kiếm chuyện với mọi người nữa, có điều tạt đi đêm vẫn chưa bỏ được ...
 -Nhưng mà cậu ấy đã lành bệnh chưa?
 -À! Chuyện vết thương ấy hả?
 Ngày nào cũng có bác sĩ đến tận nhà thay băng. Hình như cắt chỉ rồi hay sao ấy! Chị cũng chẳng hề quan tâm. Né được cậu ta lúc nào hay lúc đó
 Cố giữ vẻ thản nhiên, Gia Bảo lại hỏi
 -Còn cậu Khang & cô Uyên?
 -2 vợ chồng đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật rồi. Chỉ khổ ông chú? Sĩ Thanh 1 mình phải phân thân ra coi 2 3 cơ sở trong khi cậu Đang cứ chơi rong chơi dài
 Mệt mỏi Gia Bảo vứt chiếc giỏ xách ngay cửa phòng. Chị. Hoài nhìn cô
 -Em không lên thưa bà cụ à?
 -Có chứ, nhưng để em rửa mặt mũi cái đã. Bụi bặm không, em khó chịu quá

Mở cửa phòng, bật đèn lên, cô đặt mình xuống giường, hơi lạnh lạnh, ẩm ẩm của căn phòng lâu ngày vắng người làm cô buồn buồn, Gia Bảo có cảm giác mọi người trong ngôi biệt thự này chẳng tỏ vẻ ngóng trông cô như Gia Bảo đã háo hức tưởng tượng ra khi sáng sớm nay cô thức dậy lúc hừng đông để chuẩn bị trở về thành phố Cái không khí lạnh lùng tẻ ngắt trong phòng làm cô rưng rưng. Người ta đã lãng quên, đã không cần đến cô như người ta đã nói, thế mà cô cứ vội vã tất bật trở về, để ngay cả thời gian cũng ruồng rẫy cô, về tới nơi quá tối, lúc không ai nghĩ rằng ngày còn dài để trông ngóng (nếu như người ta có buồn 1 chút vì thiếu kẻ để trêu đùa nên mới ngóng trông cô)

Thở dài, Gia Bảo trở nghiêng người, cũng tại cái bắc Cần Thơ rồi cái bắc Mỹ Thuận chết liệt! Cô đã "kẹt bắc" mấy tiếng đồng hồ vì chờ qua sông. Ôi! Con sông mới rộng làm sao! Sông rộng đến mức người ta không bắc nổi cầu, ngồi trên phà nhìn lục bình trôi dạt trên sông mà chẳng gởi được chút buồn nào theo chúng. Qua sông là 1 nhịp cầu. Tiếc thay 2 nhánh sông dài rộng ấy lại chẳng có nhịp cầu nào cả, nên cô cũng không thể có đủ khả năng dò lòng kẻ khác hầu mong bắc sang 1 nhịp cầu tình ái như cô từng mơ ước

Uể oải trở xuống bếp rửa mặt cho tỉnh táo, Gia Bảo bước lên lầu, phòng Sĩ Đang đóng cửa, điều ấy chứng tỏ anh không có ở nhà, cô vào phòng bà Đông Hân và thấy bà Đang say sưa với tuồng cải lương video

-Trời ơi! Con đi lâu dữ vậy Gia Bảo? Ở đây nội trông con từng ngày. Bộ nhà con có chuyện gì à?

Đến ngồi bên bà, Gia Bảo nhỏ nhẹ.

- Dạ ... tại nội con bệnh nhiều, con phải chăm sóc nên không trở lên ngay được

-Vậy sao? Tội nghiệp hông? Bữa nay bà đỡ chưa?

- Dạ đỡ rồi! Bệnh già mà nội. Cứ nay vậy mai khác

Bà Đông hân chắc lười

-Phải hôm trước nội gởi con ít sâm đem về làm quà!

Gia Bảo im lặng. Sâm thì nội cô đâu thiếu, bà bệnh vì buồn phiền đó thôi! Và cô đã chiều lòng ở lại cả tháng trời cho bà vui

Người ta nói "quả báo nhãn tiền" thật đúng, bà thiếu của cô mới là kẻ sợ chết hơn ai hết. Bà ta Đang mang bệnh cùi, cùi vậy mà đổ bệnh. Cái bệnh nghĩ cũng lạ lùng

Gia Bảo nghe kể, cách đây ba bốn tháng thiếu Quý đi đòi nợ, nhà con nợ nghèo đến mức chẳng còn gì để xiết ngoài mấy chiếc "cần xé" bằng que Đang Đang dở dang. Bà thiếu hùng hổ quơ hết về,

ngón tay út bà bị tre cắt chảy máu. Nhà giàu mà đứt tay thì còn hơn ăn mày đồ ruột, thế là bà nhà giàu vội vàng đi chích ngừa phong đòn gánh, vào nhà thương băng bó hẳn hoi. Quả nhiên thiêm Quý không bị phong đòn gánh nhưng ngón út lại làm độc. Thay vì tháo 1 đốt ngón tay, thiêm lại ra lệnh cho nhà thương cưa hết cả ngón thật sát để không ai để ý thấy bàn tay bị mất 1 đốt ở ngón út. Ai có ngờ cưa cả ngón vẫn chưa đủ ... bàn tay còn lại 4 ngón lại bị nhiễm độc, cứ đau nhức lên dần dần và cứ cưa lên dần đến cổ tay, cùi chỏ rồi lần vào sát nách ...

Người ta bảo thiêm Quý bị ung thư, chỉ còn chờ chết

Gia Bảo nhắm mắt, cô không muốn nhớ, nhưng gương mặt ồm hốc như ma đói vẫn hiện ra thật rõ. Hôm ấy cô vào thăm thiêm Quý với ông bà nội, vừa nhìn ra cô, bà ta òa lên khóc rồi tuôn ra hết mọi sự vớ vẩn mong mọi được cô tha thứ. Bà thiêm cô cứ nguyên rửa bàn tay tội lỗi của mình, bà bảo rằng chính bàn tay khốn nạn ấy đã nhét 8 lượng vàng vào hộp xà bông Far rồi để dưới đáy giỏ xách của cô, nay bàn tay đó mất rồi và bà cũng sắp chết theo nó. Bà lo chết không nhắm mắt nên mới nhắn Gia Bảo về cho bà thú tội

Nhìn tình cảnh của thiêm Quý, Gia Bảo chả còn bụng dạ đâu nữa mà giận, dù biết rằng cuộc đời mình rẽ qua ngõ cụt là vì người đàn bà lúc trước rất quyền hành độc ác kia. Cô cũng không đành lòng bỏ đi, Gia Bảo ở bên thiêm Quý trọn ba ngày săn sóc, an ủi và chiều chuộng thiêm từng chút, dầu sao thiêm cũng sắp chết và bản thân cô cũng rất thương người

-Luật sư Hoàng có ghé thăm nội. Nội không tò mò, nhưng nội biết hình như ông ta đã tìm được cho con 1 công việc khác. Rồi con cũng rời nơi đây phải không Gia Bảo?

Gia Bảo nhìn sững bà Đông Hân. Cô chưa kịp hiểu ý bà nói gì khi nói như vậy. Chợt cô liên hệ ngay với câu mào đầu của chị. Hoài khi chị ra mở cửa cho cô ... Có lẽ bà Hân đã hết cần đến con bé Gia Bảo rồi cũng nên. Tự nhiên cô cảm thấy khổ sở trong lòng. Rồi cô cũng sẽ rời nơi đây nhưng tốt hơn đừng có ai nói ra điều ấy

-Nội mừng vì con sắp có công việc phù hợp với khả năng mình, nhưng nội muốn con cứ ở lại đây với nội. Và bắt đầu ngày mai con không phải làm những việc con đã phải làm

Gia Bảo cảm động nhìn bà Hân, cô áy náy vì đã nghĩ sai về bà, 1 người mới biết thì cứ tưởng là khó khăn độc ác nhưng ở lâu sẽ nhận ra là rất nhân hậu hiền từ. Cô suy nghĩ và nói

-Nếu nội thương cho con ở lại đây khi con đã có công việc làm ổn định, thì nội phải cho con chăm sóc lo lắng cho nội lúc con rảnh rỗi

con mới dám ở. Không thì ... thì ...

Bà Hân xoa tay

-Ôi! Con lo xa quá! Nội sẽ tìm người giúp việc khác. Không ai nghĩ xấu về con đâu. Thành Khang chắc gì chịu ở lại đây khi nó đã lấy vợ, thành Đang rồi cũng sắp lập gia đình với Cúc Hương. Rốt cuộc bà có còn ai đâu?

Ngỡ ngàng Gia Bảo tưởng như mình nghe lộn. Nhanh đến như vậy sao chứ? Cô rã rời ngó lên màn hình. Vở cải lương cũng Đang tới đoạn thê thiết, cô đào thương nức nở ca sáu câu oán trách tình lang thay lòng đổi dạ, cô không mê cải lương sao nghe hồn mình rung rưng

Thấy Gia Bảo ngồi thẩn thờ, bà Hân hỏi

-Sao con về tới nhà trễ vậy?

- Dạ ... tại kẹt bắc chứ con đi sớm lắm

-Mệt rồi phải không? Thôi về nghỉ đi. À! Con ăn uống gì chưa, bảo con Hoài ...

Gia Bảo vội lắc đầu

-Con không đói mà chỉ buồn ngủ.

-Vậy thì về phòng nghỉ đi

-Thưa vâng!

Gia Bảo nằm lăn xuống giường, cô có cảm giác mình bênh bồng như Đang trên phà qua sông, với những đám lục bình bông tím tím cứ trôi đi trôi cùng những cây gỗ mục vật vờ trong mênh mông sóng nước đục màu phù sa.

Lẽ ra cô không nên trở lại đây với bộ dạng như lúc cô đã ra đi. Vì Gia Bảo hôm nay khác lắm rồi, bây giờ cô không phải là kẻ có tội, cô đã được minh oan và cô có quyền thừa hưởng phân nửa tài sản của ông bà nội cô, mà trước đây vợ chồng chú Quý luôn luôn tìm đủ mọi cách để làm khó dễ, tìm đủ mọi cách để ông bà nội ghét bỏ không để lại chút gì cho đứa cháu cô út

Lẽ ra cô nên trở lại đây với ông nội để cảm ơn gia đình bà Đông Hân đã đối xử tốt với cô suốt nửa năm dài, lẽ ra cô chỉ nên trở lại với điệu bộ của 1 tiểu thư đài các cao sang. Nhưng không, cô hoàn toàn không muốn thế. Với ông bà nội, Gia Bảo vẫn còn mang 1 mặc cảm nặng nề. Cô thương mẹ mình và oán hận khi đã hiểu vì đâu ông bà nội lại tin vào cô con dâu nổi tiếng nhiều mưu mô thủ đoạn hơn là tin vào đứa cháu ngu ngơ

Đến bây giờ, Gia Bảo đã được minh oan rồi, nhưng trong tim cô nỗi đau vẫn còn mới nguyên. Ông bà nội ân cần săn đón nhưng đã muộn, cô cảm thấy khó có cái gì bù đắp được những mất mát tủi

nhục mà cô đã chịu. Phải! Chỉ 1 mình cô đã chịu biết bao nỗi nhọc nhằn. Gia Bảo ngồi dậy mở cửa bước lần ra vườn, cô thần thờ như 1 kẻ trong mơ, cái bậc thềm già nua trông buồn làm sao, cô ngồi xuống cố cưỡng lại ý nghĩ là mình Đang trông đợi ...

Giờ này còn khá sớm để tàn cuộc vui cho Sĩ Đang về, nhưng cũng đã hơi muộn với người ngồi bó gối đếm thời gian như cô

Mấy ngày xa cách rồi nhỉ? 1 tháng mà như trăm năm, cố nén lòng đau chừng nào trái tim càng khổ chừng nấy. Ôi! Đang có lẽ nào anh lại quên em!

Bao lâu rồi em không được nhìn thấy anh? 30 ngày mà tưởng chừng như nghìn trùng cách biệt. Ôi! Đang đúng là anh chỉ xem em như cô em gái hờ! Và em phải dối lòng cứ tự nhủ "Không yêu"

Lại gục đầu trên gối co ro, Gia Bảo ước chi gã độc ác ấy xuất hiện trong cái mặt nạ satăng như đêm nào ... Đêm nào chứ không bao giờ là đêm nay, đêm nay satăng đã biến thành kẻ tình si bên người mà hấn ta tôn thờ yêu dấu. Vậy sao ta vẫn hiu hắt ngồi dưới mái hiên tăm tối này để ngóng trông?

-Gia Bảo! Anh biết em sẽ về mà!

Cô hoảng kinh hồn vía góc vội đầu lên. Sĩ Đang đã ngồi xuống kế bên cô từ bao giờ. 2 người cứ thế mà nhìn nhau. Gia Bảo chịu không nổi đôi mắt của anh, cô nhòm người đứng dậy nhưng Đang đã giữ cô lại

-Chạy đi đâu! Anh biết em ngồi 1 mình ở đây là chờ anh. Sao lại bỏ đi hờ góc! Em mới là con bé góc chứ không phải anh đâu. Nào! Nói đi, em định chạy đi đâu chứ!

Gia Bảo yếu đuối như con chi chi, cô ấp úng năn nỉ.

-Em lạnh ... Anh Đang cho em vào nhà

Giọng Đang hậm hực đầy quyền hành

-Lạnh cũng phải ngồi đây cho bỏ tội dám làm anh xót ruột. Em có biết từ chiều đến giờ anh như thế nào không?

-Em đâu dám biết! Gia Bảo co người lại nhỏ nhẹ trả lời. Lạ lùng và tức tối làm sao tự dưng cô đâm sợ anh mới kỳ. Có lẽ vì cô đã quá yêu, quá nhớ đến mức thấy mình như nhỏ bé đi hay sao ấy!

-Em là nguyên nhân làm anh hồi hộp lo ra suốt cả ngày nay. Cuối cùng anh phải bỏ vũ trường về cho xong. Linh tính của anh tốt thật! Anh biết khi leo rào vào anh sẽ thấy em ngồi đây mà!

Đang mỉm cười, nụ cười của kẻ mẫn nguyện, anh mê mải nhìn gương mặt sáng trong bóng tối của Gia Bảo rồi nói tiếp

-Tội của em lớn lắm! Xin nội đi có 3 hôm mà mất biệt cả tháng. Anh muốn điên vì lo, vì nhớ, em hiểu anh không?

Nghe mát cả ruột khi từng lời của Sĩ Đàng cứ thấm vào lòng. Gia Bảo không nhớ ... để đòi vào nhà vì lạnh nữa, đôi chân cô như bị chôn tại chỗ. Len lỏi nhìn anh, Gia Bảo hỏi lảng đi

-Vết thương của anh đã lành hẳn chưa?

-Phải chi có em kề bên chắc nó lành lâu rồi. Em không nghĩ tới anh gì hết

Gia Bảo làm thinh, cô vẫn sợ miệng mồm của cậu Ba Đàng cơ mà, chột nhớ lời bà Hân và chi. Hoài, cô dùng dùng cơn ghen

-Cám ơn cậu Ba đã nói như vậy nhưng cậu đã có cô Cúc Hương ở kề bên rồi, cần gì ơ? Gia Bảo này chứ!

-Ôi! Cúc Hương thì có liên quan gì tới anh

Gia Bảo chột cười khan, cô nghiêm trang

-Anh đừng đùa với em nữa. Đùa như vậy là ác lắm, anh biết không? Sĩ Đàng ngạc nhiên. Anh hỏi dồn dập

-Sao lại nghĩ là anh đùa. Từ nãy đến giờ anh hoàn toàn nói thật. Khi em đi, anh trông ngóng em từng ngày. Anh muốn ngay phút đầu khi gặp lại em anh không còn ngốc nữa. Anh không ngốc đâu Gia Bảo. Em nghĩ gì suốt thời gian qua mà đề cập đến Cúc Hương với anh?

-Em không hề nghĩ đến tên cô ta trong suốt 1 tháng nay, nhưng lúc về đây em đã nghe nhắc nhiều tới Cúc Hương và bao giờ tên Cúc Hương cũng đi liền với Sĩ Đàng. Đẹp đôi vừa lứa thật đấy! Bà nội mới bảo em ở lại đây với bà chớ đừng đi nơi khác vì "thằng Đàng rồi cũng sắp lập gia đình với Cúc Hương. Rốt cuộc rồi bà có còn ai đâu" Đàng bực bội thốt lên

-Sao bà nội lại nghĩ như vậy kìa?

Gia Bảo lạnh lùng

-Thì bà nội nói theo cái nội nhìn thấy

-Vậy ... em tin nội à! Anh nói thật anh chỉ thương

Gia Bảo bịt tai, ôm đầu

-Anh đừng nói nữa, anh thương ai mặc anh. Điều em suốt đời không quên là anh đã bắt em hầu quạt cho anh ngủ và trong cơn say anh luôn luôn gọi em là Cúc Hương. 1 cũng Cúc Hương, 2 cũng Cúc Hương. Anh chỉ thương Cúc Hương thôi và điều đó em biết từ lâu rồi Chưa chát cô nói tiếp

-Cũng tại em cố chấp không tin đó là sự thật, để đeo đuổi 1 ảo ảnh. Em biết anh là người thích đùa, nhưng em không ngờ anh đùa cả với tấm lòng thành thật của em

Bất ngờ bởi những lời của Gia Bảo. Sĩ Đàng ngồi ngó ra, anh không ngờ mình đã từng làm lẫn tai hại như vậy. Đối với phụ nữ có lẽ đó là lỗi không bao giờ họ có thể tha thứ cho cánh đàn ông. Gia Bảo giữ

nỗi đau này khá kỹ, chứng tỏ cô rất khổ.

Sĩ Đang năn nỉ.

-Anh không bào chữa cho mình, nhưng hôm đó anh quá say, quá buồn. Khi say người ta thường nhớ về dĩ vãng, mà Cúc Hương là của dĩ vãng, 1 dĩ vãng đáng nguyên rửa với bao nhiêu khốn khổ.

-Nhưng ở hiện tại Cúc Hương vẫn xuất hiện để đi chơi với anh, để ngồi nghe anh đàn để được anh chiều chuộng đó chứ! Xin lỗi! Em nói điều này vì đó là sự thật, chứ không phải em cố tình để ý chuyện riêng của anh đâu. Em nói điều này với mục đích xin anh đừng đùa với em nữa. Em có thể chấp nhận trò đùa giả trang thành satăng khi anh đeo mặt nạ quỷ hù dọa em, nhưng em không thể chấp nhận anh với gương mặt thật nhưng tâm hồn và trái tim lại giả dối

-Gia Bảo! Em nói quá rồi đó! Con người của anh tệ đến như vậy sao? Thời gian gần đây anh sống hạnh phúc. 1 thứ hạnh phúc đơn thuần về 1 khía cạnh nào đó rất trong sáng của cuộc sống, anh cho rằng có người hiểu anh, thông cảm với anh, tin tưởng ở anh và thậm chí anh còn dám nghĩ rằng người ấy yêu anh nữa kìa.

Gia Bảo xót xa nghe giọng Đang:

-Gia Bảo! Em nói quá rồi đó! Con người của anh tệ đến như vậy sao? Thời gian gần đây anh sống hạnh phúc. 1 thứ hạnh phúc đơn thuần về 1 khía cạnh nào đó rất trong sáng của cuộc sống, anh cho rằng có người hiểu anh, thông cảm với anh, tin tưởng ở anh và thậm chí anh còn dám nghĩ rằng người ấy yêu anh nữa kìa.

Gia Bảo xót xa nghe giọng Đang nói tiếp bằng ngữ điệu trầm trầm bình thản

-Nhưng không, anh đã làm vì chủ quan, thật ra chẳng hề có ai hiểu anh, thông cảm, tin tưởng và yêu anh hết. Người ta luôn nhìn anh bằng đôi mắt ngờ vực, cảnh giác vì anh là kẻ đeo mặt nạ, những cái gì đó người ta tốt với anh chẳng qua vì bản phận. Mọi việc làm đều đã được đánh giá và trả công bằng lương tháng

Gia Bảo kêu lên

-Anh đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe

Dứt lời cô đứng dậy chạy vội vào nhà. Gia Bảo không nghe tiếng Đang gọi cũng như nghe bước chân anh. Bàn hoàng cô nằm xuống giường. Mọi việc diễn ra tai quái lạ kỳ. Cô đã tưởng tượng, đã nghĩ ra biết bao nhiêu lời dịu dàng chan chứa yêu thương, thế nhưng cô đã nói được lời nào cho thỏa lòng thương nhớ đâu, trái lại cô đã trách móc, buộc tội Đang là giả dối trong khi anh đã không giấu cô sự trông ngóng nhớ mong, cũng như tình cảm của anh giành cho cô.

Đúng là cô yêu nhưng không tin anh, chính cô đã nặng lời khiến anh

buông ra những câu chối tai. Lẽ ra Gia Bảo phải nhớ Sĩ Đàng là người cao ngạo nhiều tự ái, thích làm ngược ý mọi người xung quanh, để hiểu rằng: Khi bày tỏ tình cảm như vậy nghĩa là anh đã yêu

Gia Bảo bức rút không thôi, tại cô nên Đàng mới cố tình nói những lời phủ nhận tình cảm của cô đối với anh. Chớ chắc là anh ... anh ... yêu cô mà! Lỗi tại cô, lỗi tại cô tất cả, Gia Bảo tất tả chạy vội trở ra, má hồng lặn ngắt Sĩ Đàng đã đi rồi. Gia Bảo thần thờ ngồi xuống thềm. Cô đã đánh mất ước mơ của mình

Luật sư Hoàng vui vẻ hỏi Gia Bảo

-Cháu có thấy thích công việc này chưa?

Liếng thoảng 1 chút, Gia Bảo trả lời

-Cháu thích nó trước khi chú giao nó cho cháu. Đó là nghề của mẹ cháu mà!

-Chú biết! Và chính vì cháu là con của Gia Yên nên chú mới dễ dàng xin cho cháu vào làm ở công ty này

Mỉm cười nhìn nét rạng rỡ của cô, ông Hoàng nói tiếp

-Chú đã giới thiệu cháu có khả năng đặc biệt trong việc đánh giá, thẩm định tác phẩm nghệ thuật về hội họa, điêu khắc và cả đồ cổ, dầu cháu chưa qua trường lớp nào ca?

-Cháu không hiểu nổi lúc ấy chú nói như thế nào để người ta tin cháu có ngàn ấy thứ khả năng

Nhún vai ông Hoàng đáp

-Chú có nói gì nhiều đâu ngoài việc bảo cháu là con của Gia Yên. Phải nói trước kia mẹ cháu là bậc thầy trong lĩnh vực tiếp cận thị trường. Những hàng của Gia Yên bao giờ cũng sạch, không đủ để bán

Ngẫm nghĩ 1 chút ông nói

- Dạo ấy ở thành phố này chưa có nhiều phòng tranh đâu. Và tranh hình như là 1 xa xỉ phẩm, thế mà phòng trưng bày tranh của Gia Yên bao giờ cũng đắt. Mẹ cháu biết đặt hàng đúng thị hiếu của khách nước ngoài, cô ấy cũng biết yêu cầu cao ở người tạo ra sản phẩm. Công ty hiện nay cháu Đàng làm trước kia nhờ mẹ cháu nhiều lắm đấy! Hàng sơn mài và cả hàng thủ công mỹ nghệ khác của họ được thị trường trong nước và ngoài nước biết đến là từ tài của Gia Yên. Mẹ cháu là 1 phụ nữ có tài, khổ nỗi công việc làm ăn của riêng ba cháu lại gặp nhiều trở ngại khi tai nạn bất ngờ xảy ra, ba mẹ cháu chết, tài sản phải đem phát mãi để thanh toán nợ nần của ba cháu, rốt cuộc phòng tranh Gia Yên cũng không còn nữa

Gia Bảo tư lự.

-Hiện nay các phòng tranh và các cuộc triển lãm trưng bày tranh nổi lên như 1 phong trào. Cháu vào nghề này kịp lúc và bị thu hút ngay. Ước gì cháu có điều kiện mở lại phòng tranh mang tên Gia Yên

Ông Hoàng cười

-Chú nghĩ điều đó giờ này đâu có khó khi ông bà nội đã hiểu nỗi oan của cháu rồi

Gượng gạo Gia Bảo nói nhỏ.

-Cháu chưa nghĩ tới việc nhờ ông bà nội chú ạ! Nói thật, cháu vẫn còn mang nặng mặc cảm. Dầu gì thì từ khi cha mẹ chết đi, cháu vẫn thấy sống với người dưng xem ra lại tốt hơn với ruột thịt. Đôi lúc cháu nghĩ ông bà nội không thật sự yêu thương cháu đâu

Ông Hoàng chau mày

-Lại nghĩ lẫn thần!

Gia Bảo bưng bình, cô nhìn ông rồi nói

-Cháu không nghĩ lẫn thần đâu! Chú chưa biết đấy! Từ hồi còn bé xíu có lần bà nội đã ngó cháu rõ lâu rồi phán "Con bé giống y mẹ nó, tao không ưa vô được!" Lúc ấy cháu tức và tủi thân vô cùng khi thấy thiếu Quý cười toe cười toét với nội. Lớn hơn 1 tí cháu mới biết, hồi xưa ông bà nội đâu chấp nhận ba cháu cưới mẹ cháu ...

Ông Hoàng gật đầu

- Đúng! Ông bà nội cháu chê gia đình Gia Yên nghèo, còn bản thân cô ấy lại làm họa sĩ, 1 nghề không ra gì dưới cách nhìn của ông bà. Thế nhưng ba cháu bất chấp gia đình, đã bỏ nhà để lấy cho được Gia Yên. 2 người từ tay trắng làm nên sự nghiệp

Ngậm ngùi ông bảo

- Đến khi có được chút thành công thì lại sớm lìa đời. Chú từng chứng kiến cảnh mẹ, ba cháu khổ sở, vui sướng ra sao và yêu thương, gắn bó với nhau thế nào mà. Gia Bảo này! Người ta nói máu bao giờ cũng chảy về tim. Chú biết ông bà nội không bỏ giọt máu của mình đâu

Chậm chạp Gia Bảo nói

-Vâng! Cháu cũng cố gắng nghĩ như vậy

Lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình với Gia Bảo, ông Hoàng nhấn mạnh

-Ông bà nội vừa nhờ chú sửa lại di chúc. 2 người để lại 1 nửa tài sản cho cháu. Điều đó chứng tỏ ông bà đã nghĩ lại

-Với cháu 1 nửa tài sản quả là chuyện đến nằm mơ cháu cũng không dám mơ đến, nhưng chú Hoàng à! Cháu không cần đâu

- Đừng tự ái 1 cách trẻ con ngu ngốc. Ba cháu chết rồi, đó là phần của ba cháu, cháu có quyền hưởng. Sao lại không cần?

Gia Bảo long mắt lên

-Cháu lại nghĩ khác, chú Hoàng không biết tại sao có chuyện sửa di chúc đâu

Tổ về kiên nhẫn và mềm mỏng, ông Hoàng hỏi

-Theo cháu thì tại sao?

Gia Bảo đáp

-Không phải là theo cháu nghĩ, mà là thực sự như vậy. Chính thiếu Quý đã yêu cầu nhắn với chú để gọi cháu về, chứ đâu phải tự ý ông bà nội gọi đến cháu. Mà thiếu Quý gọi cháu cũng vì thiếu biết rằng mình sắp chết, cần phải để tâm hồn thanh thoi, gọi cháu về cho thiếu thú nhận tội lỗi. Dù sao thiếu Quý cũng là người tốt số, ít ra ở những lúc cuối đời thiếu cũng thanh thản. Còn cháu, từ khi được minh oan đến giờ cháu lại luôn thấy nặng nề

-Sao lại nặng nề ha? Gia Bảo?

Gương mặt cô bồn nhú lại, khó khăn lắm Gia Bảo mới nói thật

-Cháu thấy mình khó lòng tha thứ cho thiếu Quý vì cháu không muốn quên được những gì thiếu đã gây ra với cháu 1 con bé vừa mất cả cha lẫn mẹ, chưa được nửa năm đã phải vào tù oan ức. Cháu hiểu thiếu ấy nghĩ tới thằng Nam Lộc, như người đời thường bảo: "Con trai nhờ phước mẹ" mà thiếu ấy có làm phước với ai bao giờ đâu. Vì đi xiết nợ nhà nghèo mới ra nông nổi, sắp chết rồi còn nghĩ gì hơn nếm ruột mình sanh ra. Thằng Nam Lộc đã 20 tuổi rồi mà ngờ ngờ như con nít lên mười. Bà nội cháu đi coi thầy bà gì đó, người khuất mặt khuất mày truyền .. phải làm phúc ... Thế là cái phúc đầu tiên bà nội, chú thiếu Quý làm là sửa lại tờ di chúc cho công bằng

Hích chiếc mũi nhỏ lên 1 cách hài hước và mỉa mai. Gia Bảo cay cú

-1 nửa gia tài cũng là 1 nửa tội lỗi oan khiên, mới nghe thôi cháu đã nặng lòng, nói chi đến lúc vàng nắm trong tay. Tiền ấy ông bà nội để cứu trợ đồng bào bị thiên tai, lũ lụt thì may ra không tuyệt tự. Nói thật cháu chẳng cần đâu, chú đừng sửa di chúc làm gì mất công

-Cái suy nghĩ của người ta có lúc này lúc khác. Rồi cháu sẽ nghĩ khác khi cháu lớn hơn

-Cháu không biết được sau này mình sẽ nghĩ như thế nào, nhưng phải chi trước đây nội chịu lấy nửa tài sản này trả nợ cho ba mẹ thì có lẽ đời cháu đâu đến nỗi lặn lội như vậy! Bây giờ ông bà nội nghĩ khác trước kia thì mọi cái đều muộn. Rất tiếc cháu chưa thể nghĩ khác với cái cháu Đang nghĩ. Chính vì vậy cháu luôn thấy nặng nề

-Con cháu không nên oán trách ông bà cha mẹ. Cháu cố chấp quá đó Gia Bảo?

-Cháu cố chấp à?

Gia Bảo định cãi lại, nhưng cô chợt nhớ trước đây cô cũng đã nói Sĩ Đang cố chấp, khi anh ta luôn tỏ vẻ bực dọc, chống đối ông Sĩ Thanh 1 cách đầy cố ý.

Chống tay dưới cằm Gia Bảo ảm ức, cô không muốn mang tiếng giống anh chàng lý trái tính trái nết đó chút nào hết. Cô đã khổ sở vì anh nhiều rồi và cô Đang cố quên, cố quên mọi chuyện có liên quan đến anh ta

Ông Hoàng lên giọng khuyên can

-Gia Bảo này! Chú luôn coi cháu như con, nên chú thành thật khuyên cháu hãy nên nghĩ thấu đáo bất cứ vấn đề gì, hãy đặt mình vào trường hợp người khác xem mình sẽ hành động ra sao, rồi hãy phê phán, trách cứ. Ai mà không phạm sai lầm phải không Gia Bảo? Nhưng người biết sửa đổi luôn là kẻ đáng khâm phục hơn ai luôn khư khư giữ mãi 1 thành kiến

Thấy Gia Bảo ngồi chống cằm làm thỉnh, ông Hoàng mỉm cười triu mến

-Cháu ngồi tư lự như vậy giống Gia Yên lắm. Mỗi khi cô ấy suy nghĩ đôi mày cũng hơi nhíu lại, đôi môi mím chặt y như cháu lúc này. Gia Bảo hơi ngượng khi biết ông Hoàng đã quan sát mình nãy giờ, cô hỏi

-Thế .. hồi xưa chú là bạn của mẹ hay của ba cháu?

-Chú là bạn của ba cháu từ thuở trung học, nhưng chú lại quen mẹ cháu trước

Mắt Gia Bảo lóe lên tí ranh mãnh

-A! Cháu hiểu rồi, chú Hoàng là ông mai phải không?

-Cháu nghĩ thế à? Chú đâu đại dốt làm chuyện mà thiên hạ liệt vào trong 3 thứ ngu nhất

Chép miệng ông nói như than

-Nhưng chú đã làm 1 việc ngốc chẳng thua gì làm mai, là đem khoe cô bạn gái ưng ý nhất của mình với thằng bạn thân nhất

Gia Bảo buột miệng

-Ừa! Vậy là là ...

-Có gì đâu cháu lại ngạc nhiên. Ngày xưa Gia Yên đẹp người, tính tình lại hồn nhiên dễ mến, khối thằng đàn ông theo đuổi cô ấy, chớ đâu phải chỉ mình chú làm gã khờ

-Vậy chú có giận ba cháu không?

Ông Hoàng im lặng, đôi mắt ông trở nên mờ màng hơn

-Chú nghĩ chỉ có kẻ nào yêu mà không mong được trả lại mới chắc chắn là mình thật sự yêu hơn tất cả mà thôi. Chú không giận ba cháu. Vì Gia Yên nào có hề yêu chú đâu. Nhưng khổ nỗi chú không

quên được. Mãi đến bây giờ đã qua bao nhiêu năm rồi, chú vẫn còn mường tượng như mới hôm qua, hôm khi thôi, chú đưa Quốc Trường đến chơi, 2 người như choáng khi nhìn thấy nhau, chú vẫn còn nhớ rõ lúc ấy trái tim mình đã đau ra sao và cái cảm giác ấy đến bây giờ vẫn còn Gia Bảo ạ!

Gia Bảo ái ngại nhìn ông Hoàng. Từ lâu cô vẫn ngờ ông phải có tình cảm đặc biệt với mẹ mình, vì bao giờ gọi tên mẹ cô giọng ông cũng vang lên 1 âm điệu dịu dàng kỳ lạ. Hôm nay tự ông đã nói ra điều đó với con gái người mình yêu. Ông nói nhằm mục đích gì cơ chứ?

-Khi Quốc Trường và Gia Yên gặp tai nạn, chú rất muốn đưa cháu về sống chung, suy đi nghĩ lại chú thấy không được chú rất buồn

-Cháu hiểu

-Cháu không hiểu đâu Gia Bảo!

Gia Bảo ra vẻ khôn ngoan, từng trải

-Chú có gia đình riêng êm ấm và từ lâu đã đâu vào đó. Đưa cháu về mọi cái sẽ rối tung lên

Ông Hoàng cười gượng

-Xem chừng cháu thức tế hơn chú tưởng. Đúng vậy Gia Bảo ạ! Vợ chú luôn ghen tuông với Gia Yên, cô ta chẳng bao giờ chịu cho cháu về ở chung đâu

-Tại sao thêm lại biết ... chẳng lẽ chú đã gọi tên mẹ cháu khi mê ngủ à!

-Làm gì có chuyện đó. Chính chú đã kể cho cô ấy nghe khi mới quen nhau, cô ấy chấp nhận thương chú thì phải hiểu và chịu đựng

Gia Bảo rụt rè nói

-Tất cả những người đàn ông đều không thể nào quên người yêu đầu tiên hả chú?

-Chú không cho là như vậy. Cũng có người sẽ gặp tình yêu thật sự với người yêu thứ 2, thứ 3 và họ sẽ hạnh phúc với tình yêu đó

-Người nào mà gọi tên người mình yêu khi say rượu, chắc hẳn là người đó yêu rất dữ phải không chú?

-Chưa chắc đâu! Đôi khi đó chỉ là thói quen thôi cô bé ạ! À! Tại sao cháu lại hỏi chú lạ thế? Đã có anh chàng nào gọi tên cháu khi mơ ngủ chưa?

-Ồi! Ai lại yêu 1 con bé lắm nỗi bất hạnh như cháu hả chú!

Ông Hoàng xót xa nhìn gương mặt hơi xụ xuống của Gia Bảo. Ông an ủi

-Sao lại nói vậy! Chú cho là có đó. Người ta theo hỏi gần xa chú về Gia Bảo. Nhìn ánh mắt và điệu bộ chú biết tổng là anh chàng Đang si tình

Gia Bảo đáp ứng

-Chú ... chú muốn nói người ta nào vậy?

Cười cười ông Hoàng trêu

-Người ta nào chắc cháu rõ hơn chú. Được đấy Gia Bảo, nhưng hãy coi chừng

Thấy trong đôi mắt cô ánh lên bao nhiêu là lo âu, ông liền nói tiếp

-Anh ta là ngựa chướng. Muốn trị phải làm mềm trái tim, chứ đừng làm đau thân xác. Ngựa chướng không phải là ngựa bất kham đâu bé con ạ!

Gia Bảo ngạc nhiên nhìn ông Hoàng trân trân, mãi hồi lâu cô mới nói

- Điều cháu nghĩ tới hiện giờ là công việc, cháu muốn có 1 tương lai tương đối sáng sủa trước khi nghĩ đến tình yêu

-Cháu nói chỉ có 1 chiều thôi, nhưng chú không tranh luận với cháu về vấn đề này nữa đâu. Tuy nhiên chú sẽ an tâm khi biết rằng kể bên cháu có 1 chàng trai đáng tin tưởng

Khổ sở? Gia Bảo thanh minh

-Thật tình là cháu không có ai hết chú à! Và cháu cũng thích đừng có ai kể bên cháu hết

-Vì sao?

-Vì cháu không tin ai hết ngoài chú ra. Chính vì vậy nên sau khi ra khỏi trại giam, cháu không về nhà nội mà tìm ngay tới chú

Ông Hoàng cảm động với lời nói thật thà của Gia Bảo. Ông trầm giọng

-Nếu tin chú phải nghe lời chú. Cháu nên nhận từ ông bà nội 1 số tiền để đầu tư vào công ty nơi cháu làm việc đi. Chú tin chắc họ sẽ đồng ý nhượng lại cho cháu 1 số cổ phần. Đó là bước đầu tiên để cháu có thể làm những gì ngày xưa mẹ cháu đã từng làm, nhưng với quy mô lớn hơn, mới hơn và với thị trường rộng khắp hơn

Gia Bảo ngập ngừng

-Cháu sẽ suy nghĩ lại vấn đề này. Chú Hoàng à! Nói tới vấn đề di chúc, cháu có tò mò 1 tý, nếu chú cảm thấy trả lời được thì cháu rất thích nghe, còn không thì thôi, cháu cũng chẳng buồn

Nghe câu nói vong vo của cô, ông Hoàng lấy làm lạ, ông chẳng hiểu cô muốn đề cập tới vấn đề gì nên hỏi

-Ý Gia Bảo muốn nói tới chuyện gì?

Gia Bảo bóp nhẹ đôi tay rồi từ từ nói

-Trước đây cháu có nghe chú nói bà Đông Hân làm di chúc, lúc ấy cháu không tiện hỏi nên cứ thắc mắc mãi

-Cháu thắc mắc về cái gì?

-Cháu nghĩ chẳng lẽ bà Đông Hân vẫn còn tài sản riêng hay sao?

Ông Hoàng gật đầu

-Còn chứ! Bản thân bà là con nhà giàu có, bà đâu có nhập chung tài sản với chồng, nên bây giờ bà lập di chúc để lại cho con cháu phần tài sản riêng của mình

Giọng Gia Bảo gấp rút

-Và bà đã để lại toàn bộ cho cháu nội đích tôn là Sĩ Khang

-Ồ! Không! Cháu đánh giá bà Đông Hân chưa xác đáng. Bà ấy là người khá độc đáo. Chính vì vậy chú mới gọi cháu vào ở nhà bà. Tại sao cháu lại nghĩ bà sẽ để di chúc lại cho riêng Sĩ Khang?

-Vì anh ta đã nói với cháu điều đó. Cháu hoàn toàn không tin nhưng vẫn bị dao động, chuyện gia đình người ta chẳng dính dấp gì tới mình, nhưng cháu vẫn thấy buồn buồn khi nghĩ nếu thật là như vậy

Ông Hoàng gật gù

-Cháu buồn cho anh chàng ngựa chứng Sĩ Đang phải không?

Gia Bảo ghen lời khi nghe ông Hoàng tỉnh bơ hài cả tên lẫn chữ lót của gã mà ông bảo là ngựa chứng ra

Ông Hoàng lại hỏi

-Sĩ Khang khoe với cháu việc đó nhằm mục đích gì?

-cháu nghĩ anh ta muốn biết về di chúc, nên đã phịa rằng bà Hân để lại toàn bộ tài sản cho anh ta. Khang không hỏi nội mình nhưng tin chắc là thế và anh ta nhờ cháu bằng cách nào đó hãy tìm hiểu sự thật rồi cho anh ta biết

-Vậy là cháu muốn tìm hiểu thật sự đề nói lại với Sĩ Khang à?

-Ồi! Không đời nào! Cháu muốn hỏi để thỏa mãn óc tò mò thôi. Sĩ Khang không đáng để cháu phải làm việc đó đâu

-Thế Sĩ Đang có đáng để cháu suy nghĩ tới không?

Gia Bảo cười cười

-Anh ta chỉ đáng để cháu ghét thôi!

-Chú hiểu cách ghét của cháu rồi! Theo chú biết ngựa chứng không khoái ba cái vụ như gia tài, tài sản. 2 đứa giống nhau ở chỗ thích nghèo đói

Gia Bảo phản đối

-cháu hoàn toàn ghét nghèo đói. Cháu muốn giàu có từ đôi tay của mình. cháu muốn làm việc thiết thực chứ không nông như Sĩ Đang, ngồi chệp tranh kiêu những ả sĩ chơ thời trong truyện Tàu

-Anh ta hết thời ở ả rồi! Chú nghĩ Sĩ Đang không nông đâu, anh ta chỉ muốn làm theo sở thích, mà sở thích của Đang không giống sở thích của ông Sĩ Thanh và ca? Sĩ Khang. Cha con họ lại nhiều mâu thuẫn, gia đình này có nhiều gút mắc bên trong, không biết cháu biết không?

-Cháu có biết, vì vậy đôi khi Sĩ Đang đối xử với cháu thiếu tế nhị, cháu vẫn cố chịu, tại cuộc đời anh ấy cũng nhiều bất hạnh, cháu thông cảm điều đó!

-Cháu đã nghĩ tới việc sẽ rời xa ngôi biệt thự đó chưa?

Mắt Gia Bảo bỗng đầu bối rối, cô cúi đầu như che dấu cảm xúc rồi nói

-Cháu có trình bày hoàn cảnh của mình với bà Hân, cháu cho bà biết mình được 1 căn phòng nhỏ trong ngôi biệt thự cũ của ba mẹ, nhưng bà Hân không muốn cháu đi

-Nhưng cháu có muốn đi không?

-Cháu chẳng biết nữa, dầu sao ở nhà có đông người vẫn ấm cúng và an toàn hơn ở 1 mình

-Chú hiểu, bây giờ cháu sắp về chưa?

-Cháu xem lại lần nữa các kế hoạch về mẫu hàng mới rồi sẽ về Ông Hoàng đứng dậy

-chú mong cháu sẽ nghe lời khuyên của chú, tương lai cháu tùy thuộc ở cháu thôi! Chú về đây

Ra tới cửa phòng ông chợt quay lại, mở cặp da ông đưa Gia Bảo 1 phong thư

-chứng minh nhân dân của cháu. Công an đã làm xong và đem tới tận nhà chú. Nãy giờ nói chuyện chú lại quên đó là tấm thẻ đầu tiên giúp cháu về mặt pháp lý để làm mọi việc. Chú về thật đây

Gia Bảo nhìn gương mặt mình trong chứng minh nhân dân và cố tìm xem có nét gì giống với tấm hình trong chứng minh nhân dân cũ. Có chăng trong hình này, cô già dặn và hiểu đời hơn thuở 15, 16. Dầu sao bây giờ cô cũng đã qua rồi cơn phong ba đầu tiên mà cuộc sống giành cho cô

Gia Bảo bước ra khỏi phòng triển lãm tranh thủy mặc của họa sĩ Trương Hán Minh, tâm hồn cô vẫn còn đầy những xúc cảm trước những bức tranh lụa nhẹ nhàng sương khói mang tính đặc thù phương đông của ông

Duy Quang, anh chàng phó giám đốc trẻ tuổi của công ty tỏ vẻ quan tâm

-Nè Gia Bảo! Em nghĩ rằng chúng ta sẽ tiêu thụ mạnh loại thủy mặc à?

Ra chiều quan trọng, Gia Bảo khinh khinh

-Lúc nãy tôi đã nói, anh không tin sao còn hỏi nữa?

-Từ đâu em lại tin chắc như vậy?

-Thì anh cứ nghĩ đi. Khách hàng của mình chủ yếu là những người sắp đi nước ngoài, họ muốn có những bức tranh sơn mài, thủy mặc

"rặc" Việt Nam hoặc Trung Quốc để tặng bạn, hay lưu giữ trong bộ sưu tập gia đình. Rồi khách hàng là người du lịch, thương nhân nước ngoài, họ cũng thích mua những bức tranh ở xứ họ không có. Tôi e mình không đủ tác phẩm độc đáo để bán ấy chứ!

Duy Quang cười nhạt

-Em chủ quan quá đó!

-Chủ quan để sống hơn bị quan! Tôi chủ quan có cơ sở. Nguyên buổi sáng hôm qua tôi lang thang gần hết các tiệm bán tranh thủy mặc ở Chợ Lớn để thấy thị trường này cũng rất đáng kể. Họa sĩ gốc người Hoa vẽ tranh không thua gì người Trung Quốc. Tôi sẽ trình bày ý kiến của mình lên giám đốc. Trình bày trực tiếp kia!

Liếc Duy Quang 1 cái, Gia Bảo tủm tỉm

-chiều nay tôi nhắn nể anh đi với tôi đến phòng triển lãm này là để anh thưởng thức tranh và cho biết ý kiến

-Em ranh lắm! Em muốn anh làm hậu thuẫn phải không?

Gia Bảo tán vào

-Bao giờ anh Quang cũng tinh ý hơn người mà

Quang đưa đẩy

-Nhưng anh làm sao nhạy bén bằng em, chuyên viên marketing của công ty

-Không có phó giám đốc nâng đỡ thì có tiếp cận thị trường cách mấy, tôi cũng vẫn thấy còn xa xôi mới tới gần được giám đốc

Quang bật cười

-À! Thì ra mục đích của em là như vậy. Tiếp cận phó giám đốc trước, rồi tới gần giám đốc sau

Gia Bảo tỉnh bơ xem như pha câu nói hơi giễu cợt của Quang

-Mục đích của tôi trong sáng và vì quyền lợi chung, nếu không tôi chẳng cần tiếp cận gần gũi ai hết! Anh đừng nói kiểu méo mó. Tôi định bỏ phần hùn vào công ty và tôi muốn đồng tiền mình bỏ ra phải được tận dụng để tạo ra lợi nhuận nhiều nhất

Mặt Quang sa sầm

-Này! Cô em! Anh có cảm giác em Đang làm giám đốc thì phải!

-Tôi chưa có kinh nghiệm để làm giám đốc đâu, nhưng có kinh nghiệm khác. Anh Quang này, tại sao những ý kiến đề nghị về đổi mới mặt hàng mỹ nghệ của tôi lại chưa tới tay chú Phong nhỉ?

Thấy Quang im lặng, Gia Bảo tấn công tới

-Tìm hiểu mãi tôi mới biết nó bị nghẽn lại ở ... bàn làm việc của anh. Vì sao vậy? Nó ảnh hưởng gì đến kế hoạch của anh à?

Duy Quang hằm hằm quát lên

-Cô quên là Đang nói chuyện với phó giám đốc và Đang nói ở tận

ngoài vỉa hè. Tôi không muốn nghe ba cái chuyện khổ của tôi nữa. Nó chẳng lợi ích gì đâu. Cô chỉ là thứ ngựa non háu đá. Thật buồn cười! Gia Bảo đứng sững lại nhìn Duy Quang dần gót bỏ đi. Anh ta ra tới chiếc du lịch rồi mở cửa bước lên. Xe chạy mất tăm mà cô vẫn còn đứng bên lề đường. Anh ta tệ thật, nỡ để cô đi bộ về nhà.

Lủi thủi bước dọc vỉa hè, Gia Bảo thầm nhớ lại cô vào làm việc tại công ty Hồng Phúc, chuyên sản xuất, chế biến, xuất khẩu và bán các mặt hàng sơn mài, gốm hàng thủ công và mỹ nghệ này gần được 3 tháng rồi. Cô có đề nghị giám đốc công ty nên phát triển thêm 1 số mặt hàng và bỏ bớt 1 số mặt hàng bán chậm đã cả tháng nay, nhưng đề nghị của cô bị Duy Quang chặn lại. Có lẽ việc cô đề nghị bỏ 1 số mặt hàng ảnh hưởng tới quyền lợi cá nhân của anh ta. Chính vì vậy đã có đụng chạm. Quang luôn tỏ vẻ bề trên với Gia Bảo, cô cũng luôn tỏ ra mình có nhiều năng lực hơn anh ta. Đó là điểm dở của cô, nhưng thật ra Gia Bảo đã quá chán ngán cảnh "vâng vâng dạ dạ" mà cô đã trải qua trong gia đình bà Đông Hân. Bây giờ mới thật sự bước vào đời, Gia Bảo muốn đem hết nhiệt tình và năng lực của mình để cống hiến, để cho mọi người biết đến cô, 1 kẻ chưa bao giờ tìm được vận may

Cô đã vội vã và muốn trội hơn người 1 cách lộ liễu ngu ngốc. Rồi chú Hoàng sẽ rầy cô cho mà xem. Chú đã đưa cô vào đây, ông Phong rất trân trọng với "cô con gái của bà Gia Yên", nhưng dĩ nhiên nhưng tiếng nói của ngài phó giám đốc lúc nào cũng nặng ký hơn tiếng nói của 1 nhân viên quen. Gia Bảo đã lấy trứng chọi với đá và cô Đang lo sợ vì sự rồ dại của mình

Gia Bảo cứ chậm chạp bước như người nhàn du ngắm cảnh. Cô không muốn về nhà sớm vì ngại chạm mặt Sĩ Đang. Từ buổi tối đáng nhớ ấy đến nay 2 người không nói chuyện với nhau. Cô đi làm suốt ngày, khi về tới nhà thì Sĩ Đang đi rồi, đêm nào anh cũng đi và leo rào vào thật khuya. Có đụng mặt nhau anh cũng dừng dừng. 1 lần Gia Bảo gọi, Đang làm như không nghe, anh bước vào phòng mình rồi đóng sầm cửa lại cô đau đớn tưởng vỡ tim, cô cảm hận thề với lòng không bao giờ nhìn đến anh, nhưng con ngựa chứng ấy vẫn làm cô khôn khổ.

Lao vào công việc, lấy công việc làm nguồn vui, Gia Bảo lại đụng chạm, lại bực bội và lại cô đơn hơn bao giờ hết, với những phút giây không người thân yêu để chia sẻ. Đã có những buổi sáng chúa nhật cô ngồi như chết rồi trong phòng nhìn ra khoảng sân, nghe tiếng đàn của Sĩ Đang hòa cùng tiếng hát khá ngọt ngào của Cúc Hương mà thẫn thức. Anh yêu Cúc Hương hay thích đàn đúm với bọn pê-đê?

Gia Bảo đau đớn lo sợ dù bao giờ cô cũng tin Sĩ Đang là người bình thường. Anh đã có 1 cô gái anh từng yêu kể bên đó thôi! Lẽ ra cô nên dứt mình ra khỏi nơi này cho rồi. Nhưng cô không dứt nổi. Cô cứ trông chờ trong vô vọng

Người ra mở cổng cho Gia Bảo không phải là chị Hoài mà là Phương Uyên. Cô ta hơi trễ môi đáp lại cái chào của Gia Bảo. Gài chốt cổng lại Uyên nói trống không

-Miết rồi phải đi mở cửa cho cả con ở. Chán chết được!

Gia Bảo cầm đầu bước cho nhanh trên lối đi rải sỏi, cô giả điếc, giả câm với Phương Uyên là tốt nhất

-Này! Này! Gia Bảo!

Phương Uyên gọi với theo, Gia Bảo khó chịu đứng lại

-Có việc gì không chị. Uyên?

-Có chứ sao không? Ngồi xuống đó đi

Hất mặt về chiếc ghế đá. Uyên nói như ra lệnh. Gia Bảo lạnh lùng

-Tôi muốn vào tắm rửa cho đỡ mệt cái đã

Nhếch môi khinh bỉ? Phương Uyên nói

-Ái chà! Sướng đến thế kia à! Đi suốt ngày tối về làm bà chủ. Mà nên nhớ bây giờ trong nhà này tao là người quyết định mọi thứ chứ không phải bà nội đâu mà hất mặt lên thế kia

- ...

-Hừ! Và tao quyết định mày không nên ở đây nữa! Chả lợi lộc gì cho ai, chỉ thêm chướng. Mày lợi dụng lòng nhân của bà nội à! Tệ lắm! Hay định cướp chồng kẻ khác? Hừ! Tội lắm!

Gia Bảo giận run người. Cô lắp bắp

-Chị ăn nói cho đàng hoàng lại nghe!

-Không "nghe" gì cả thì đã sao? Tao nói có sách, mách có chứng. Mày mê tít anh Khang, trong nhà này ai mà không biết. Định cố đấm ăn xôi ở lý mãi à! Khó lắm mày ạ!

Gia Bảo bước vào, Phương Uyên kéo vai cô lại, giọng rít lên

-Nói chưa xong chuyện, ai cho mày đi?

-Tôi không nói chuyện với kẻ đặt điều như chị.

-A ...! Đặt điều à! Được thôi! Tao cho mày biết, nếu không tự động tìm cách nói sao đó với bà cụ để ra khỏi nhà này, ta sẽ làm rùm lên là mày lấy chồng tao. Lúc ấy vừa bị đuổi vừa mang nhục, không chừng mất việc làm luôn đó

-chị đã nói xong chưa?

-Tạm đủ chứ chưa xong. Với mày phải nói lâu mới thấm

-Tôi sẽ vào nói với bà nội toàn bộ những lời thô bỉ chị vừa phun ra

Cười xảo trá Phương Uyên thách

-Tao đổ mày dấm. Thăng Đàng từng làm bà cụ á khẩu 1 lần. Coi chừng mày là đũa làm bả bứt gân ấy. Tốt hơn là đi cho sạch mắt tao Gia Bảo tức tối nhìn gương mặt khinh khỉnh của Phương Uyên. Cô không hiểu sao cô ta lại ghét mình. Ngao ngán Gia Bảo nói

-Rồi tôi sẽ đi thôi! Nhưng tôi phải nói cho chị biết, tôi đã xin đi 3 lần rồi, tội nghiệp bà nội, bà sai chi. Hoài rồi bắt anh Đàng tới công ty tôi làm, buộc tôi phải trở lại. Tôi ở đây vì yêu mến bà nội chứ không vì mục đích vụ lợi nào đâu

-Chuyện đó có trời mới biết. Là trước kia mày khai mày thất lạc, rặc nòi ngu dốt. Vào ở độ nhà này được mấy tháng, dùng 1 cái được làm ngon lành ở công ty Hồng Phúc. Cha! Âm mưu gì đây! Thủ đoạn gì đây, tao nghe kể hồi đó mày hỏi dò, hỏi tới anh Khang, mày muốn chài chồng tao phải không? Khó lắm! Anh ấy chẳng khi nào để ý đến phường nghèo đói trôi sông lạc chợ như mày đâu. Trước đây sao mày không nhào vô thằng Đàng. Để bây giờ nó bị con Cúc Hương bắt xác mày lại ử ê tiếc rẻ! Mày hựt cả 2 anh em rồi, vừa lắm!

Gia Bảo uất ức, cô chẳng ngờ con người trông đẹp đẽ sang trọng như Phương Uyên, lại mở mồm nói những lời khó nghe như dân vô học, thảo nào Sĩ Đàng luôn có 1 nụ cười hết sức đặc biệt khi nghe nói đến cô ta

Tốt hơn vẫn là nhịn trước cái đã, Gia Bảo ôn tồn

-Chị khỏi phải ồn, tôi sẽ đi khỏi đây thôi

-Thế thì tốt! Nói thì phải nhớ, không mày đừng trách tao sao độc ác. Tao không thích thư cù cưa đâu

Gia Bảo ngồi lại trên ghế đá, cô thấm thía từng lời của Phương Uyên, mỗi lời như 1 hòn cuội ném vào mặt cô. Gia Bảo đã rất dở khi cứ nấn ná không dứt khỏi ngôi nhà này. Đàng rằng bà Đông Hân tha thiết yêu cầu cô ở lại, đành rằng đã có lần Sĩ Đàng điện thoại (chớ không phải đến tận công ty Hồng Phúc) để bảo cô: "Nên chịu ý cho bà nội vui"

Cô đã ở lại vì muốn làm vui lòng bà Hân hay vì muốn được trông thấy Đàng? Có lẽ vì cả 2 người. Nhưng bây giờ đến lúc phải đi rồi! Khi bà Hân muốn cô ở lại thì Phương Uyên với Sĩ Khang ngoài Long Hải, nay cả 2 về lại nơi đây, cô trở nên thừa, Phương Uyên luôn tỏ vẻ chăm sóc bà Hân trước mặt mọi người, cô ta cũng chứng tỏ mình là bà chủ nhà với tất cả mọi người và Sĩ Khang không giấu được ai bộ mặt của gã đàn ông bị vợ lấn lướt. Anh ta làm thỉnh 1 cách phớt lờ, lạnh lùng theo cái kiểu riêng của kẻ đẹp trai, lịch lãm, coi thường chuyện đàn bà nếu có nghe Phương Uyên làm ồn lên rằng "Con bé ở đơ. Gia Bảo dám mê mệt cậu chủ"

Còn Sĩ Đang, anh vẫn là con ngựa chứng không bao giờ chịu dừng chân trên cánh đồng cỏ xanh tươi của Gia Bảo. Với cô, Đang vẫn là dấu chấm hỏi bí hiểm. Anh sẽ là 1 câu hỏi lớn cứ mãi ám ảnh cô hay sao? Không đâu, cô sẽ rời khỏi đây và cô sẽ phải quên anh. Nhất định là vậy

Gia Bảo đưa tay vỗ nhẹ vào đầu. Ngày hôm nay quả là 1 ngày đáng rửa. Cô gặp bực dọc trong nơi làm việc và chạm phải nỗi khổ khi về tới chỗ trú chân. Đây chỉ là chỗ trú chân chứ không đời nào là mái nhà êm ấm như cô đã vội vàng tin lời bà Đông Hân, để tự xem mình là 1 thành viên của gia đình

Gia Bảo muốn nín thở khi nhận ra người ngồi ngoài bậc thềm trước căn phòng nhỏ xíu biệt lập của cô trong ngôi biệt thự này là Sĩ Đang. Tay anh cầm 1 bó cúc vàng và đồng thảo tím tím, Đang mỉm cười khi thấy Gia Bảo cứ đứng im nhìn mình.

-Em vẫn khỏe chứ Gia Bảo?

Nghe giọng nói thản nhiên đầy khách sáo của Đang, cô chợt bực bội vô cớ.

-Cám ơn anh, em vẫn khỏe. Anh có thể hỏi điều đó bằng điện thoại, đến cái chòi của em làm gì, mất thời gian.

-Muốn nhìn thấy em, anh đâu sợ mất thời gian. Gia Bảo này! Hôm nay trông em giống cạp cái quá....Lúc nào cũng dễ dàng nổi nóng với anh.

Gia Bảo làm thinh, cô loay hoay mãi vẫn mở không ra ổ khoá. Đang ấn vào tay cô bó hoa rồi dang lấy chiếc chìa. Vừa mở cửa anh vừa nói.

-Ở 1 mình thật là bất tiện phải không? Mấy đêm liền anh cứ trần trọc mãi khi nghĩ rằng em không còn ở chung nhà với anh. Anh lo cho em, anh lo vô cùng!

Gia Bảo nóng bừng mặt, cô lẩm bầm:

-Em tự lo được rồi! Em không muốn phiền đến ai đâu.

Sĩ Đang bước vào nhà trước. Anh tự nhiên mở 2 cánh cửa sổ ra trong khi Gia Bảo bật đèn. Buổi chiều chậm chạp buông xuống ngoài sân. Gia Bảo bối rối với bó hoa trên tay, cô cảm thấy căn phòng đã bé lại bé hơn khi có người thứ hai.

Cô nhắc cho Đang chiếc ghế mây duy nhất, rồi ngồi trên giường

-Căn phòng này thiếu nhiều thứ lắm, anh đừng chê nhé!

Nhìn vẻ đơn sơ xung quanh Đang hỏi

-Em thuê chỗ này à?

-Không!

Đứng dậy để bó hoa trên bàn, Gia Bảo lấy chiếc ly thủy tinh đơn độc

được úp trên chiếc đĩa sứ ra. Cô rót nước lọc vào và mời

-Anh Đang uống nước đi!

-Uống 1 mình thôi sao?

-Vâng! Vì em chỉ có 1 cái ly và cũng chưa nghĩ rằng sẽ có người đến thăm.

-Nhất là người đó lại là anh phải không?

Gia Bảo nhẹ nhàng gật đầu. Cô thẳng thắn

-Em Đang tự hỏi, anh đến tìm em với mục đích gì? Lâu quá rồi, em không được nói chuyện với anh, em chẳng nhớ nổi "mình đã làm" cậu Ba phiền điều gì để cậu ấy phải nhọc lòng tìm đến tận chỗ ở. Đang nhìn sâu vào mắt Gia Bảo. Giọng anh vang lên làm cô nghe lạ và tiếng dội trầm trầm của âm thanh bỗng dưng đầy ắp căn phòng choáng ngợp hồn cô

-Em không hề làm phiền anh, trái lại em làm đau buốt trái tim anh. Anh đã cố tránh mặt, cố làm lì không nói với em 1 lời, nhưng khi em rời khỏi nhà anh tưởng mình điên lên được, anh không làm gì nổi ngoài việc bực dọc, khó chịu với mọi người.

Gia Bảo ngắt lời

-Kể cả với bà nội à?

-Không! Không! Anh rất ngoan với nội

Gia Bảo phì cười khi nghe Sĩ Đang tự khen mình ngoan, cô đã mềm lòng khi nghe anh nói, nhưng Gia Bảo vẫn còn ảm ức. Cô hỏi:

-Em đã làm gì để anh không thèm hỏi tới em chứ? Thậm chí em gọi anh cũng phớt tình bước vào phòng đóng sầm cửa lại

-Em gọi anh hay gọi anh Khang?

Gia Bảo nhìn sửng Đang, cô lắp bắp

-Anh vừa nói gì vậy? Anh không cố tình mai mỉa em ấy chứ?

Đang nghiêm mặt

-Anh nói thật, có lần anh nghe em gọi Khang, lần ấy anh đã tức đến mất bình tĩnh anh bước vội vào phòng và đóng sầm cửa lại. Đêm ấy anh uống rượu không biết say chỉ vì lòng ganh tị. Anh bao giờ cũng thua thiệt và xấu hổ hơn anh Khang. Anh là người thừa trong ngôi nhà của cha mình và thừa cả với người mình yêu.

Gia Bảo lạnh lùng hỏi

-Anh muốn nói người anh yêu là chị Cúc Hương phải không?

Sĩ Đang tha thiết

-Em vẫn mãi nghĩ tới Cúc Hương mà không nghĩ tới mình. Tại sao em không nghĩ là anh yêu em hả Gia Bảo

Mặt Gia Bảo biến sắc, cô cúi đầu giấu mãi những bông hoa nằm trên bàn.

Trù trừ hồi lâu cô mới nói 1 hơi những ầm ức lâu nay trong lòng
-Tại vì em từng chứng kiến anh...với các cô gái khác. Anh mượn căn phòng riêng để tha hồ tự do yêu thương. Em nghĩ anh yêu dễ quá nên với em anh cũng đùa chơi qua đường nhằm giải khuây thôi! Em buồn vì biết mình không xứng đáng với anh, nhưng đã bao đêm suy nghĩ em cho rằng nếu có lần nào đó, anh bỗng dưng nói yêu em, mà em vội vàng nghe lời tỏ tình của anh, thì em sẽ khổ hơn vạn lần
Ngẩng mặt lên nhìn Sĩ Đang, Gia Bảo nói nhỏ

-Em không tin anh đâu!

-Anh biết, muốn gây lòng tin ở 1 cô gái thì cần có nhiều điểm tốt. Mà anh thì cái xấu lộ hẳn ra ngoài. Nhưng em yêu anh và cả cái xấu của anh, vì em là cô gái trong sáng, em hiểu anh hơn ai hết mà!

Gia Bảo ngắt lời

-Anh là người làm em khổ nhiều nhất, làm sao em dám yêu? Đã bao lần em phải khóc vì anh rồi? Bên anh nếu em có những nụ cười thì đó cũng là những lần cười ra nước mắt. Anh ác lắm! Anh đừng làm em phải khổ hơn nữa khi bảo rằng...yêu

Đang dịu dàng mềm mỏng

-Cứ tha hồ trách móc và hài hết những cái xấu, cái tệ của anh đi, để sau đó sẽ hiểu anh hơn nữa và yêu anh hơn nữa.

Gia Bảo tránh nhìn anh, cô biết mình sắp gục ngã vì những lời nói, vì ánh mắt nồng nàn của Đang. Tất cả mọi lời trách cứ, bắt bẻ này giờ chỉ là 1 lớp vỏ bọc ngoài trái tim đã bị trúng tên của cô thôi, nhưng sao mãi đến khi Gia Bảo rời khỏi nhà, Sĩ Đang mới tìm đến đây mà....tỏ tình. Gia Bảo tiếp tục bắt bẻ

-Tại sao suốt thời gian qua anh dè xèn từng lời nói, từng cái chào với em. Trong khi với cô con gái giàu sang sung sướng hơn người ấy, anh lại dành hết thời gian chịu đựng sẵn đón

Giọng Đang bỗng trở nên lạnh lùng khó hiểu

-Anh làm như vậy chẳng qua anh cần đòi Cúc Hương 1 món nợ. Đơn giản thế thôi!

-Nghĩa là sao cơ chứ?

Đang bước tới ngồi kế bên Gia Bảo

-Nghĩa là anh yêu em và không muốn mọi người trong nhà biết điều đó

Gia Bảo kêu lên

-Tại sao vậy?

Sĩ Đang cầm tay cô, lòng đầy yêu thương

-Phương Uyên rất căm thù anh. Cô ta sẽ hại em nếu biết anh yêu em. Còn Cúc Hương, đó là 1 trò chơi của riêng anh

-Em không hiểu gì cả
-Rồi em sẽ hiểu. Anh sẽ kể cho em nghe về cuộc đời mình. Mà Gia Bảo nè, tại sao em lại bỏ bà nội, bỏ cả anh vậy?
-Em không chịu nổi Phương Uyên
-Cô ta hăm dọa em à?
Gia Bảo gật đầu, cô thú nhận
-Chuyện Phương Uyên yêu cầu em đi chỉ là 1 phần thôi. Động lực thúc đẩy em rời nơi đó là anh. Em đã tuyệt vọng và chịu đựng không nổi mỗi khi nhìn thấy anh với người ta....
Sĩ Đang cười thích thú
-Vậy mà nhất định là không yêu anh
Gia Bảo dang tay ra khỏi tay Đang
-Thì em có yêu hồi nào đâu! Sao không đi đi, gần 7 giờ rồi, các người đẹp và các nàng pê-đê chờ anh ở vũ trường kia!
Sĩ Đang nhăn mặt
-Em hiểu lầm rồi! Đêm đêm, anh đi đàn ở các vũ trường chứ có phải đi chơi đâu. Anh có nhiều bạn bè thật, nhưng đó chỉ là bạn bè thôi.
-Bè bạn giống cô gái em gặp ở ổ chuột của anh ấy phải không?
Ngượng ngùng Đang chép miệng
-Sao em nhớ dai khiếp vậy Gia Bảo! Anh đã quên chuyện đó từ đời nào.
-Rồi anh sẽ quên em như quên cô ta thôi! Em rời xa gia đình anh là hành động khôn ngoan nhất
Sĩ Đang cau có nói trở sang chuyện khác
-Đừng hành hạ anh nữa Gia Bảo! Anh thấy em ở đây vắng vẻ bất tiện quá!
Gia Bảo thản nhiên
-Có gì đâu mà bất tiện. Nhà em mà!
-Nhà....là nhà gì cơ chứ?
Ngậm ngùi Gia Bảo đáp
-Xưa kia ngôi biệt thự này là nhà của em. Ba mẹ em chết bất ngờ, mọi thứ phải phát mãi để trang trải nợ nần. Em chỉ còn ngôi nhà nhỏ trước đây là nhà của bác Tư gác đàn. Bây giờ này là văn phòng của công ty trách nhiệm hữu hạn S.P.
-Em ở đây 1 mình anh không yên tâm. Lỡ có chuyện gì rồi sao?
Ngạc nhiên Gia Bảo hỏi
-Chuyện gì là chuyện gì? Ở đây ban đêm có bảo vệ mà!
Đang gật đầu, anh nhìn ra ngoài, trời đã tối, vài ngọn đèn vàng leo lét không sáng nổi đến sân nhà Gia Bảo, rồi nghiêm nghị nói
-Con gái phải ở với gia đình, với người thân, ở như vậy không được.

Gia Bảo hơi bướng

-Em không có gia đình, cũng không có người thân, đây là nhà của em!

Đang khó chịu trước cách nói của cô, anh nhướn chân mày, bắt đầu lên giọng...cậu chủ

-Em thích ở 1 mình nơi này hơn là ở với bà nội và với anh sao?

Gia Bảo im lặng, cô nhớ tới Phương Uyên cùng những lời chanh chua của cô ta rồi chị Hoài nữa, từ khi biết Gia Bảo trở lại với cương vị 1 người cháu nuôi, chị Hoài cũng tỏ thái độ ganh ghét với cô ra mặt. Chính chị ta đã đâm thọc, thêu dệt chuyện cô mê Sĩ Khang với Phương Uyên chứ ai nữa! Gia Bảo hiểu cô không thể trở lại ngôi nhà ấy được, nhưng nói thật lý do với Sĩ Đang thì thật khó. Biết đâu vì ghen tuông anh cũng tin lời Phương Uyên thì sao? Đã có bao giờ anh tỏ vẻ ưạ Sĩ Khang đâu, nhưng đã có nhiều lần anh ghen vì cô có tình ý với Khang.

Gia Bảo nói rất cứng

-Em thích có cái của riêng mình. Ngôi nhà thiếu đủ thứ nhưng nó là sở hữu của em. Ở đây em không có mặc cảm là người giúp việc như ở nhà anh. Không lẽ anh chẳng hiểu điều đó giúp em sao? Em muốn vươn lên đối mặt với đời, em muốn làm việc và quên đi quá khứ, ở nhà anh em bị cột chặt vào quá khứ, em không thấy thoải mái dù em rất yêu mến bà nội và cả anh nữa

Thấy Đang làm thinh, Gia Bảo nói tiếp

-Đã có thời gian anh bỏ đi, dù ở đó là nhà của ba ruột anh, vì sao anh đi, bây giờ em đã hiểu và cảm thông với anh vô cùng. Anh cũng phải thông cảm với em chứ?

-Nhưng anh là đàn ông, ăn ở sao cũng được hết. Còn em, em sẽ làm gì nếu nửa đêm có kẻ tới đập cửa đòi vào?

Gia Bảo liếc nhìn sang Đang

-Anh đừng đặt những câu hỏi bất bí! Em sẽ không trở về nữa đâu. Em đã nói dối với bà nội rằng em sẽ lên làm việc với phân xưởng 1 ở tận Biên Hoà để đi khỏi nhà mà bà không buồn. Em mong anh đừng nói với nội chuyện này.

Sĩ Đang âm ừ

-Hừm! Cũng vì phân xưởng 1 ở tận Biên Hoà mà mãi 1 tuần anh mới tìm ra nơi ở tận Sài Gòn. Em hay thật!

Gia Bảo nghiêng đầu làm lạnh

-Ai chỉ anh nơi này vậy?

-Luật sư Hoàng! Ông ta còn chúc anh hạnh phúc nữa chớ! Và anh phần khởi vô cùng khi nghe giọng ông ấy cười qua điện thoại

Sĩ Đang lại cầm tay Gia Bảo

-Anh Đang vô cùng hạnh phúc, vì em yêu anh. Anh bắt đầu công việc mới vì em từ lâu rồi, đầu em chẳng hề biết.

Mắt Gia Bảo long lanh cô hỏi nhỏ

-Anh làm việc gì mà vì em vậy?

-Đầu tiên anh dự định mở 1 phòng trưng bày tranh thôi, nhưng sau đó ba anh gợi ý nên thành lập 1 cơ sở sơn mài. Anh đã bắt tay vào việc làm mọi thủ tục để nhanh chóng huy động vốn, mượn mặt bằng, đầu tư thiết bị, thuê công nhân giỏi và đủ thứ linh tinh khác. Luật sư Hoàng sẽ lo mọi thủ tục pháp lý cho anh. Anh không ở ẩn chờ thời như người ta đã từng chê đâu.

Gia Bảo cười, cô cảm thấy mình yếu đuối hẳn đi khi Đang vòng tay qua lưng ôm cô vào lòng. Đã có lần cô dựa hẳn vào ngực anh và khóc ngon lành, nhưng lúc đó anh và cô vẫn còn 1 khoảng cách. Có lẽ cả 2 đều ương ngạnh tự dối lòng nên mãi tới hôm nay khoảng cách ấy mới không còn nữa

-Anh sẽ làm việc như điên, để bù lại khối thời gian đã trôi qua vô ích. Rồi em sẽ về với anh, chỉ có như vậy anh mới không lo mất em

Tựa đầu vào vai Đang, Gia Bảo nũng nịu

-Sao lại lo mất em? Em chớ có phải cây kim đâu mà sợ rớt? Trừ phi anh cố tình làm mất tình yêu của em dành cho anh

Ôm thật chặt cô trong đôi tay, giọng Đang đầy xúc động

-Cuối cùng em cũng phải nói yêu anh, em là cô bé bướng nhất mà anh biết. Gia Bảo ơi!

- Dạ !!!

-Ngoan dễ sợ! Phải chi lúc nào em cũng dễ yêu như vậy hết thì anh đỡ khổ từ lâu rồi!

-Lúc nào em cũng dễ yêu hết. Chỉ tại anh cứ chọc cho em "xù" lên đó thôi! Ai hiểu lúc nào anh cũng quay quọ, bắt nạt, em phải cảnh giác chứ sao

-Bây giờ còn cảnh giác anh hết?

-Còn! Cảnh giác triệt để hơn nữa là khác

-Thật không?

-Thật!

Sĩ Đang buông Gia Bảo ra và đột ngột đứng dậy bước ra sân, cô hoảng hốt bước vội theo

-Anh ...

Bất ngờ anh quay lại, anh kéo mạnh Gia Bảo vào lòng rồi cúi xuống hôn thật nhanh lên môi xinh xắn của cô

Khi anh dứt môi mình ra thì Gia Bảo chỉ còn biết tựa người vào anh

ngây ngất. Cô nhắm mắt lại nghe tiếng Đang cười khế bên tai

-Bây giờ còn dám cảnh giác anh nữa thôi

Người Gia Bảo nóng bừng, cô cắn mạnh vào vai anh, mạnh đến mức Đang phải kêu lên

-Anh chịu thua! Anh chịu thua! Anh không ngờ người anh yêu chỉ biết cắn chứ không biết hôn. Ôi! Đau quá! Em thực hiện xuất sắc câu "thương anh lắm, cắn anh đau"

-Cho anh nhớ đời! Gia ảo vừa giấu mặt vào ngực Đang vừa phụng phịu nói. Rồi cô nín bật khi nhận cô Đang gần gũi người mình yêu biết bao. Chỉ bằng 1 nụ hôn thôi người ta đã nói với nhau biết bao nhiêu là lời hơn cả tiếng yêu

-Em nghĩ gì vậy Gia Bảo?

-Em nghĩ là từ đây trái tim em đã có 1 nơi nương náu, em không còn đơn độc 1 mình, tủi thân nhìn mọi người có lứa có đôi nữa

Sĩ Đang chớp mắt, anh vuốt tóc cô và trầm giọng

-Bất cứ số phận nào cũng tìm thấy trong tình yêu 1 chỗ dựa. Số phận đã dun ruỗi cho em đến với anh. Em là tình yêu và cũng là chỗ dựa để anh vươn lên. Em có tin lời anh nói không Gia Bảo

Gia Bảo gật đầu. Anh là con ngựa chứng nhưng với tình yêu của em anh sẽ thay đổi, anh sẽ chứng tỏ khả năng của mình với bao thách đố của cuộc đời phải không anh?

-Chị Hoài! Chị Hoài!

Đang gọi đến lần thứ ba mới thấy chị Hoài từ dưới nhà thông thả đi lên. Bực mình Đang gắt gỏng

-Chị lắng tai nặng quá rồi đó! Nhưng không sao, tôi có chất giọng tốt lắm, tôi gọi mãi, bao giờ...thấy chị mới thôi!

-Cậu cần gì cậu Đang?

-Ai rào lại lối tường là lối vào hàng đêm của tôi?

Hất mặt lên với điệu bộ hí hửng khác thường ngày, chị Hoài đáp

-Bà chủ sai rào lại đó, thưa cậu!

-Bà nội sai rào lại à! Vô lý!

Chị Hoài cười mỉm

-Tôi muốn nói bà chủ là bà Bích Chiêu ấy!

Đang hơi khựng lại, anh không ngờ bà Bích Chiêu đã trở về và ra lệnh rào "lối nhỏ vào nhà" của anh lại như vậy. Đang khoanh tay trước ngực

-Tại sao chị không cho dì Chiêu biết đó là lối vào của tôi

-Thưa....bà có biết, nhưng bà chủ nói rằng: Mọi người ở trong nhà này bất kể là ai cũng phải ra vào bằng cửa. Bà không chấp nhận kiểu leo tường, khoét vách của cậu

-Dì ấy nói như vậy à

-Thưa vâng!

-Cám ơn chị đã cho tôi biết điều đó. À! Dì Bích Chiêu ở phòng nào trong nhà này vậy?

-Dạ! Phòng to kế bên ông chủ. Phòng luôn khoá ấy mà

-Tôi sẽ gặp dì ấy

Chị Hoài trợn mắt kinh ngạc

-Về chuyện cái rào hả cậu Đang?

-Chị nghĩ như vậy à?

-Dạ!...Tôi lo cậu chưa biết tính bà chủ...Trong nhà này trước kia bà chủ có uy lắm.

Đang nhếch môi

-Chị nói với tôi như vậy nhằm mục đích gì?

Chị Hoài không vừa, chị nhìn Đang với đôi mắt hơi thách thức 1 chút

-Tôi chỉ nói vậy thôi, chớ có mục đích gì đâu! Bao giờ cậu cũng khó chịu với kẻ ăn người làm chúng tôi. Lẽ ra người như cậu phải biết thông cảm chứ!

Đang khoát tay

-Chị xuống nhà được rồi!

Chị Hoài ném cái nhìn khinh khỉnh về phía Đang rồi mới đi. Anh đốt cho mình điếu thuốc và trầm ngâm suy nghĩ

Dì Bích Chiêu trở về ở lại trong ngôi nhà này là điều đáng ngạc nhiên. Từ khi anh có mặt ở đây dì không tới bao giờ. Sĩ Khang muốn thăm mẹ thì đến nhà riêng của dì ấy cũng là nhà của ông ngoại anh để lại mà thăm

Nhếch môi cười đau đớn Sĩ Đang nhớ đến lời anh tình cờ nghe được khi dì Bích Chiêu làm ồn ỉ lên để bỏ ngôi nhà này mà đi

-Thưa mẹ và thưa anh Sĩ Thanh, tôi không thể chấp nhận thứ bản cùng đó, nó không thể nào được xem ngang hàng con trai tôi, là cháu đích tôn duy nhất của dòng họ này, cũng như xưa kia, mẹ tôi đã không chấp nhận mẹ nó. Chưa bao giờ tôi xem con Minh Chiêu là cùng máu mủ của mình, vì vậy thằng Sĩ Khang cũng sẽ không bao giờ xem thằng Sĩ Đang là ruột thịt. Nếu nó ở đây, tôi sẽ ra đi....

Bây giờ dì ấy trở về để làm gì nhỉ? Sĩ Đang bực dọc nghĩ tới 2 người đàn bà mà anh biết họ sẽ chống đối, làm phiền anh tới cùng. 1 mình Phương Uyên anh đã ngán ngẫm, nay lại thêm bà dì không thích có chung quan hệ huyết thống với anh nữa thì rõ khôn khổ! Điều làm Đang khổ hơn hết là bà Bích Chiêu rất căm hận mẹ anh, vì mẹ anh đã cướp mất linh hồn và trái tim ông Sĩ Thanh người chồng có hồn thú hần hoi nhưng không hề yêu thương bà.

Sĩ Đương có linh cảm bà Bích Chiêu trở về vì anh thôi! Có thể là Phương Uyên đã lên chỗ bà ta ở để tâu rồi, on thót điều gì về anh, nên dì Bích Chiêu mới trở về. Và chắc chắn khi quay về nhà, bà sẽ làm mọi cách để Đương phải ra đi.

-Đi hay ở, điều ấy có nghĩa lý gì cơ chứ! Nhưng bây giờ Sĩ Đương đã có những suy nghĩ khác rồi! Khó ai có thể buộc Đương này rời khỏi đây khi ý ta không muốn

Trở lại bàn, Đương tiếp tục xem tập tài liệu bỏ dở, anh chợt nghĩ tới công việc Đương đầu tư và lòng bồn chồn nhói lên 1 nỗi mơ hồ.....Nếu dì Bích Chiêu gây mọi khó khăn để mình gặp trở ngại thì sao nhỉ? Mình có nên tự ái không?

Trong đầu Đương nhìn ảnh của mẹ anh và Gia Bảo bỗng lần lượt hiện ra. Anh nắm tay xuống bàn và cương quyết lắc đầu. Người ta sẽ bị kẻ khác đè bẹp vì tự át đường tự ti mặc cảm đã qua rồi, cái thời thích rong chơi, làm nhiều chuyện ngược đời cũng sắp qua rồi. Anh muốn tự khẳng định mẹ con Sĩ Khang phải ngậm miệng cảm tức trước sự thành công của Sĩ Đương chứ anh chẳng cần họ phải buông lời khâm phục

-Thưa cậu Ba, bà chủ Bích Chiêu cho gọi cậu

Chị Hoài nói xong là bước ra chẳng thèm nán lại 1 giây để nghe xem ý anh thế nào. Đương bức dọc đứng dậy, anh không ghé phòng bà Bích Chiêu mà rẽ sang phòng bà nội mình. Đương xem cái lương bà quay sang hỏi

-Có chuyện gì không con?

Ngồi lên chiếc ghế mây và đong đưa nhẹ nhàng, Đương nói ngay

-Dì Bích Chiêu về hỏi nào con không hay, đã vậy dì ấy muốn gặp con....Con Đương nghĩ xem mình sẽ ứng phó thế nào đây!

Bà Đông Hân im lặng. Đương thấy đôi mắt bà nheo lại. Khó chịu

-Con cứ ứng phó sao cho ra vẻ mình là người lớn, tự lập tự tin và hãy tỏ cho Bích Chiêu biết con là cậu ba Sĩ Đương trong ngôi nhà của ông nội bà nội

Sĩ Đương nói nhỏ

-Con hiểu ý nội. Để con xem dì ấy muốn gì

Bước trở ra đi ngược về phía hành lang đối diện với hành lang của phòng mình, Đương tới trước 1 căn phòng khá to, cửa phòng mở nhưng anh vẫn gõ nhẹ

-Mời vào!

Giọng đàn bà lạnh lùng đầy uy quyền vang lên như 1 mệnh lệnh không gây cho anh 1 ấn tượng nào cả, mà chỉ làm cho anh bức bối hơn. Cái giọng bà chủ ấy đời đời Đương căm ghét.

Bước vào phòng không đợi mời, anh đường hoàng ngồi xuống đối diện với bà Bích Chiêu. Cái nhìn dữ dội của anh làm bà ta chớp mắt. Đang cười thầm và nghĩ... "Có lẽ vì bất ngờ...., dì ấy không nghĩ mình-1 thằng đầy tớ, 1 đứa con lộn giống lại dám tự động tự quyền đến như vậy!" Nhưng dầu gì cái chớp mắt đó vẫn tạo cho anh 1 tư thế

Bình thản và tự tin Sĩ Đàng mở lời trước

-Vừa định vào chào dì, thì chị Hoài cho tôi biết dì muốn gặp tôi. Chắc là có chuyện cần bàn

Bà Bích Chiêu làm thinh, để cái dũa móng tay lên bàn, bà không trả lời câu mở đầu của Đàng mà nói

-Xem nào! Trông cậu bảnh trai ra phết, nhờ cơm nước nhà giàu có khác, lột xác hẳn rồi phải không?

Đàng tỉnh bơ, anh cai độc

-Bà nội và ba tôi mang tôi về ở trong ngôi nhà này với mục đích cho tôi thành cậu chủ, dĩ nhiên tôi phải làm tốt điều ấy. Dì ngạc nhiên làm chi chứ!

Như chợt nhớ lại Sĩ Đàng là "Đứa chẳng xem ai ra gì, đấu ó với nó chỉ thêm mất mặt", bà Bích Chiêu bảo

-Tôi nghe nói cậu không bằng lòng cho tôi rào chỗ tường bị sụp phải không?

-Phải! Và tôi sẽ có cách của tôi

Bà Bích Chiêu sa sầm mặt

-Cách tốt nhất là rời khỏi nhà này trả lại mọi thứ cho Sĩ Khang! Cậu không thành lập nổi cái cơ sở sơn mài quý sứ đó đâu.

Sĩ Đàng nhếch môi thách thức

-2 điều dì vừa nói ra đều không thuộc quyền hạn của dì. Tôi cũng là con, là cháu tôi sẽ được hưởng mọi quyền lợi y như anh Khang!

Ngày mai tôi sẽ phá chỗ tường sụp làm thành cái cửa. Đó là lối đi riêng của mình tôi, và dì sẽ không khó chịu vì rõ ràng Sĩ Đàng này không treo tường khoét vách

Bà Bích Chiêu trợn muốn té mi mắt thẳng trời đánh này thành quỷ rồi đây và bà thấy ngay chuyện mình...giận lấy bỏ nhà đi gần 2 năm là 1 sai lầm lớn. Lẽ ra ngày ấy bà phải suy nghĩ cho kỹ trước khi quyết định ở hay đi, nhưng hồi đó bà đã không làm được điều ấy chỉ vì 1 thằng con trai... Hẳn ta trạc tuổi Sĩ Khang bây giờ. Gã thanh niên đáng tuổi con bà đã làm đảo lộn nhiều thứ trong gia đình này, chứ Sĩ Đàng thì nhằm gì, nó chỉ là cái cớ, phải nó chỉ cái cớ...

Vẫn giữ nguyên nét mặt khinh khỉnh bà Bích Chiêu Đàng đá.

-Này ranh con, đến mẹ mày sống lại cũng chưa dám nói với tao như

vậy. Nghe đây, tao cho mày 3 ngày để thu xếp cúт khỏi đây, nếu không tao sẽ phá tan cái nhà này ra

Sĩ Đàng đứng dậy

-Tuỳ ý dỉ, những lời hăm dọa ấy chẳng ăn thua gì tới tôi đâu

-Nhưng nhất định nó sẽ ăn thua tới bà già nay ốm mai đau tổng kia, mày không sợ bà nội mày vỡ tim à?

Sĩ Đàng chẳng thèm trả lời, anh bước ra cửa và nghe giọng bà Bích Chiêu rít lên

-Đồ trời đánh! Sao nó không chết chứ!

Buông mình nằm xuống chiếc giường có lớp nệm dày bà nghe nện ở cổ. Mọi người kể cả Sĩ Khang đều nghĩ rằng bà trở về đây vì thằng con trai cưng duy nhất của mình. Chớ không ai nghĩ bà trở về vì cậu bé người tinh xinh trai ngọt miệng. Bà Đàng cần có thật nhiều tiền để chu cấp....

-Mẹ làm gì nằm thừ người ra trông mệt mỏi vậy? Con có mua bánh Choux Girval, món mẹ ghiền nhất về đây!

Nhóm người dậy mỉm cười với con dâu, bà Bích Chiêu ôm đầu

-Ôi! Mẹ hơi nhức đầu, ở bên nhà kia phòng mẹ có máy lạnh, quen rồi.

-Mẹ không nói tụi con làm sao biết được. Chiều nay anh Khang về con sẽ kêu anh ấy gắn máy lạnh ở phòng mẹ.

Bà Bích Chiêu nghi ngờ nhìn ánh mắt của Phương Uyên. Con bé này bà không tin được, bao giờ nó cũng có sự giả dối rất tinh vi, biết là dối nhưng chẳng làm gì được. Tại thằng Khang yêu thì bà cưới cho con thôi chớ bà không thích

-Mẹ ăn bánh đi! Bảo đảm sẽ hết đau đầu

-Sao con biết được "gu" của mẹ tài vậy?

Ra vẻ bí mật, Phương Uyên nói...

-1 người đàn ông trẻ đã nói với con điều đó. Anh ta bảo rằng mẹ vốn...hảo ngọt.

-Ai vậy? Thằng Khang à?

Phương Uyên ranh mãnh

-Không phải đâu mẹ! Anh Khang đòi nào để ý ai ngoài bản thân ảnh. Người khác cơ

Bà Bích Chiêu nhú mày quên để ý câu nói hơi hớn của con dâu, bà bần khoản

-Con muốn nói ai hả Phương Uyên?

-Dạ...Anh bạn của con. Anh Thái đó mẹ....

Chăm chú nhìn khuôn mặt hơi tái của bà Bích Chiêu, Phương Uyên giả vờ vô tình

-Mẹ biết hôn! Khi biết con là dâu của mẹ, anh Thái nửa đùa nửa thật mà nói rằng: " Phải gọi anh là cậu vì anh là em...nuôi của mẹ...rồi kể với con những sở thích...., thói quen của mẹ, nghe...đã tai. Có người em nuôi biết để ý...tới, lo lắng tới mình thú vị thật hả mẹ?

Nghe cách lơ lơ lửng lửng của Phương Uyên bà Bích Chiêu hầm hằm. Chẳng biết trời xui khiến sao cho Thái là bạn của con quỷ nhỏ này mới khổ.

Đang lan man suy nghĩ bà chợt nghe giọng Phương Uyên trầm thì đầy cổ ý.

-Con không bao giờ nghĩ rằng mẹ tiến bộ đến thế!

Bà nghiêm mặt ngay

-Con định nói gì vậy Uyên? Tiến bộ nghĩa là sao cơ chứ! Mẹ thoải mái không cảm với giới trẻ như con hay Cao Thái không phải để được nghe con bảo mẹ tiến bộ đâu! Cái gì cũng có mức độ của nó, nhất là khi con Đang ở trong ngôi nhà này. Hừ! Nề nếp gia phong bị phá trật tự phải được vấn hồi. Muốn biết lời nói của mẹ có giá trị cỡ nào, con cứ tìm hiểu ở chồng mình hay ở đám tôi tớ trong nhà thì sẽ biết

Phương Uyên cup mắt nhìn xuống, nhưng lời nói thì vẫn như dao nhằm hướng trái tim của mẹ chồng mà đâm thẳng.

-Sao mẹ lại phiền con? Thật ra con chỉ nói lại nhận xét của Cao Thái thôi!

Rồi cô thản nhiên nhấn mạnh

-Cao Thái không giấu tụi con điều gì hết

Bà Bích Chiêu dừng dừng

-Nó muốn nói điều gì thì nói, con thuật lại nhận xét của Thái làm gì. Mẹ chẳng hề quan tâm.

Mỉm cười Phương Uyên bảo

-Mẹ nên quan tâm đi. Anh Thái dối như cuội ấy và mẹ không biết bề trái của anh ta bằng con đâu

-Hừ! Vậy chứ con biết gì về nó?

Nhìn bề ngoài thản nhiên của bà mẹ chồng, Phương Uyên nhả nha kéo dài thời gian để trả lời câu hỏi mà cô thừa biết bà Bích Chiêu Đang chờ nóng cả buồng tim để nghe....

-Mẹ ăn bánh đi mẹ, ngon tuyệt, họ làm toàn bằng bột gà và bơ đặc biệt nên thơm vô cùng

Miễn cưỡng bà cầm cái bánh choux lên và chẳng hứng thú mấy khi đưa vô miệng

-Mẹ biết không, anh Thái đào hoa lắm. Nhưng con biết anh chung thủy và duy nhất tôn thờ 1 người....Với người này anh luôn đâu khổ

vì ảnh cho rằng người đó xuất đời xem ảnh như bạn chứ không hề yêu....

Bà Bích Chiêu buột miệng

-Sao lại không yêu? Vậy Cao Thái muốn được yêu như thế nào nữa chứ! Bỏ miếng bánh Đang ăn dở xuống đĩa, Phương Uyên ngạc nhiên

-Ủa! Bộ mẹ biết Cúc Hương à?

-Hả! Cúc Hương nào? Bà Bích Chiêu muốn đứng bật dậy vì câu hỏi bất ngờ của con dâu, mặt bà tái xanh và những điệu bộ đóng kịch này giờ biến đi nhanh chóng

-Dạ...Cúc Hương là con bé mà Cao Thái Đang si mê đeo đuổi đó! Phải nói là ảnh cung phụng cho con nhỏ không thiếu món gì cả Bà Bích Chiêu nhắm mắt trấn tĩnh lại giọng bà hấp tấp

-Sao con biết Cúc Hương hả Uyên?

-Cúc Hương là bạn con mà, nó đến đây chơi hoài, chú Đang mình cũng Đang đeo Cúc Hương cứng ngắt

-Khốn nạn thật! Nó không coi tôi ra gì hết!

-Mẹ muốn nói ai hả mẹ?

-Ơ!...Ơ thằng Đang, nó vẫn đưa gái vào nhà ban đêm bằng cách trèo cái khoảng tường sụp bên hông, rồi bây giờ cặp kè với con Cúc Hương nữa. Hừ....Thật là sắp loạn tới nơi.

Phương Uyên cười ranh ma

-Con nghĩ mẹ nên cưới Cúc Hương cho Sĩ Đang là tốt nhất. Không thì mẹ còn khổ gấp trăm lần. Con thừa biết mẹ...như thế nào với Cao Thái mà

Nét nhăn nhúm khổ sở trên mặt bà Bích Chiêu được thay ngay bằng nét xảo trá. Bà nhếch môi

-Con biết những điều gian dối từ Cao Thái cỡ nào, và ra sao mẹ chẳng cần quan tâm, nhưng mẹ hứa nếu trong nhà này thêm bất kỳ 1 người nào biết được mối quan hệ của mẹ với Thái thì con sẽ chịu hoàn toàn hậu quả....

Phương Uyên thẳng thốt kêu lên hỗn láo

-Vô lý! Mọi người có thể biết chuyện của mẹ qua miệng của Cúc Hương và Sĩ Đang, cô ta luôn luôn hãnh diện và khoe khoang rằng có rất nhiều đàn ông theo cầu lụy van xin được làm người tình, con không chịu trách nhiệm gì cả.

-Nhưng con có bốn phận cải chính bệnh vực cho mẹ khi ai đó nói bậy.... Phương Uyên sầm soi những ngón tay có móng dài đỏ chói của mình rồi ngã giá

-Bốn phận ấy triệt hay không là do thái độ...chăm sóc của mẹ đối với

vợ chồng con thôi

Bà Bích Chiêu gật gù

-Cứ nói toạc ra cụ thể thì hay nhất. Con muốn gì nào?

-Bây giờ con chưa muốn gì cho riêng con hết, con chỉ xin đề nghị mẹ giúp vợ chồng con việc này

Thận trọng với lối vòng vo của Phương Uyên bà Bích Chiêu đắn đo rồi nói

-Cứ trình bày đi!

-Con muốn mẹ nói với ba cho riêng con có cổ phần trong cơ sở sơn mài mà thằng Đang Đang thành lập

Mắt bà Bích Chiêu long lên

-Thằng trời đánh đó khó lòng thành lập được cơ sở sơn mài vì mẹ sẽ cản tới cùng. Điều con đề nghị xem ra hơi khó đó!

Cười cười Phương Uyên nói:

-Mẹ sẽ làm gì để ngăn trở việc này? Sĩ Đang được hậu thuẫn lắm, bà nội bỏ hơn phân nửa vốn cho nó đấy

-Sao con biết chuyện này?

-Tình cờ con mụ Hoài nghe bà nội và luật sư Hoàng trao đổi, mụ ta học lại với con. Con suy nghĩ và thấy mình không thể "ăn chẳng được phá cho hôi" mà chỉ chen chân vào làm ăn cùng, rồi tìm cơ hội tổng thắng chặn dê ấy ra. Mẹ sẽ đến nghị với ba cho con làm kế toán ở cơ sở đó vì dầu sao con cũng tốt nghiệp Đại Học Ngân Hàng trong khi thằng Đang chẳng bằng cấp gì hết.

Bà Bích Chiêu nhíu mày

-Mẹ thấy con phụ thằng Khang trông coi chi nhánh ở Gò Vấp là tốt rồi.

-Con vẫn biết, nhưng trong lĩnh vực làm ăn, càng có khả năng "bung" ra chừng nào càng tốt chừng ấy, chỉ có cái khó là vốn, con nói thật con không có vốn...

Ném cái nhìn thật dữ dội về phía Phương Uyên, bà Chiêu gằn giọng

-Rất tiếc mẹ cũng chẳng có vốn...

Phương Uyên tự tin

-Nhưng mẹ có tiền, có bất động sản, có nữ trang...mẹ không tiếc với Cao Thái, xin mẹ cũng đừng tiếc với chúng con. Anh Khang rất ghét ba cái vụ lăng nhăng tình cảm, với ảnh mẹ vẫn còn nguyên là một bà mẹ tuyệt vời....

-Đủ rồi Phương Uyên, mẹ hiểu cả những gì con chưa nói, mẹ chỉ có thể giúp con vào làm kế toán ở cơ sở đó, còn vốn thì con nên đề nghị với ba mẹ của mình

Lạnh lùng bà đứng dậy

-Bây giờ mẹ phải đi công chuyện

Phương Uyên lì lợm

-Mẹ cố gắng giúp con một số vốn chứ?

-Mẹ đã trả lời rồi

Hất mặt lên nhìn bà Bích Chiêu, Phương Uyên tươi cười như cô chẳng hề biết giận là gì

-Thôi được! Đó là ý mẹ, mẹ muốn những điều con không muốn. Nhìn Phương Uyên nhún nhảy bước ra, bà Bích Chiêu tức muốn vỡ ngực, và đau khổ muốn vỡ tim. Té ra Cao Thái lừa dối bà. Mà không, hắn chẳng hề dối bà, hắn luôn nói với bà rằng hắn không yêu, không yêu bà bao giờ cả. Nhưng hắn chỉ cần bà và sẽ chết mất nếu sống thiếu bà.

Những lúc ấy bà đã dụi đầu vào vùng ngực trẻ trai khỏe mạnh của hắn để rúc rít cười, bà cho đó là một cách nói ngược đời, hơi ngông của hắn, cách nói ấy khiến bà càng say hắn hơn

Hôm nay thì rõ rồi, hắn chẳng hề dối bà, nhưng hắn lừa bà, hắn đem tiền của bà để bao gái. Trời đất ơi! Chỉ nghĩ đến thôi là đã điên tiết rồi...Bà Bích Chiêu nổi cơn tam bành lên...Bà đã mù quáng đến mức Đang tìm người để bán ngôi biệt thự của ba bà để lại...Nếu Sĩ Đang biết chuyện này nó chẳng để bà yên

Bà Bích Chiêu thở dài lo lắng, điều bà lo nhất là làm cách nào bán được ngôi biệt thự ấy mà dòng họ bà không ai hay, nếu họ biết rồi nói ra nói vào bà sẽ gặp rắc rối. Nếu không bán được không có tiền bà sẽ vĩnh viễn mất cục cưng, chàng hoàng tử bé, người tình tuyệt vời, nỗi khổ đau, niềm hạnh phúc muộn màng của bà. Có tiền thì con Cúc Hương, Cúc Héo gì đó cũng chẳng nghĩa lý gì để bà phải sợ. Nhưng việc bán nhà quả không đơn giản dù chủ quyền bà nắm trong tay. Nếu chú ruột bà biết ý định này ông sẽ tìm giọt máu của Minh Chiêu để nói rõ ràng di chúc của ba bà có ghi rành rành ngôi biệt thự thuộc sở hữu của nó và con cháu

Bà Bích Chiêu chưa chát mồm cười, tất cả đàn ông hầu như không quên được giọt máu của họ, ba bà trước phút lìa đời không ngớt đòi tìm cho ra con Minh Chiêu để gặp lại lần cuối, ông làm di chúc để gia tài lại cho đứa con ngoài giá thú của mình. Cũng như ông Sĩ Thanh nhất định đem cho bằng được thằng Sĩ Đang về, thằng quỷ ấy cứ theo phá bà mãi, nếu nó chết bờ chết bụi thì sau 15 năm tìm kiếm người thừa kế không ra, ngôi biệt thự đáng giá vài trăm cây vàng kia thuộc về bà rồi!

Mà tại sao mạng nó lớn vậy chứ. Bà Bích Chiêu làm bầm rên rĩ và tính toán một phương án khác

Điều trước tiên là phải nên ngọt ngào với nó, cưới con Cúc Hương cho nó và tạo thuận lợi cho nó vui đầu vào công việc mà chẳng quan tâm gì tới nhà cửa, di chúc kế thừa. Ôi trời ă! Sao mọi việc lại thay đổi chớp nhoáng đến mức bà phải chóng mặt thế này!

Mười Tám

-Con chó đẹp ơ là đẹp! Không bao giờ em nghĩ mình có được một con chó Bắc Kinh rặc như vậy

Sĩ Đang mỉm cười tự phụ

-Tại lúc đó em chưa có anh. Bây giờ em thích gì cứ nói, anh sẽ cố làm em vừa lòng. Nói đi, em thích gì, cần gì hả Gia Bảo?

Xụ mặt xuống Gia Bảo tỏ vẻ không vui

-Em Đang ghét thì có

Ngạc nhiên Sĩ Đang hỏi tới

-Em ghét gì vậy?

-Em ghét cách nói của anh, ghét đến muốn khóc được. Anh có vẻ tự cao, tự mãn quá em sợ.....

Ngẩn mặt ra Đang phân trần

-Anh có làm gì tự cao, tự mãn đâu?

-Lời anh nói thể hiện điều đó, mà em chỉ thích anh....

-....Em thích anh giấu kỹ chính mình như em đã từng kiên nhẫn ẩn thân một thời gian dài chớ gì? Đang đột ngột cắt ngang lời Gia Bảo rồi anh nói tiếp

-Không đâu em yêu, với anh thời gian ấy vĩnh viễn qua rồi, bây giờ anh Đang tỏ rõ khả năng, chức vụ, công việc của mình cho mọi người biết. Anh muốn quên hết đi cái quá khứ khốn khổ của anh bằng cách làm nổi bật hiện tại của mình.

Gia Bảo buồn rầu nhìn Đang

-Em thương anh chính vì cái quá khứ khốn khổ đó, chớ như anh bây giờ thì có gì phải nói

Sĩ Đang bật cười, anh hôn nhẹ trên má cô

-Em lãng mạn quá! Anh yêu em vì em trong sáng và cũng vì thân phận lúc ấy của em khiến anh chạnh lòng

Gia Bảo kêu lên

-Vậy là tình yêu của anh phát xuất từ lòng thương hại à?

Ôm cô vào lòng Sĩ Đang lắc đầu

-Tình yêu là tình yêu, làm sao anh yêu vì "xuất phát từ lòng thương hại" được. Anh mến em ngay từ cái nhìn đầu tiên, lúc em Đang loay hoay bên bếp. Hôm ấy em mặc cái sơ mi màu trắng hơi rộng, phải không?

-Đến bây giờ em vẫn còn mặc nó đó

-Vứt đi! Em phải ăn mặc đẹp, đúng mốt

-Em chưa giàu để thừa tiền ăn mặc như anh yêu cầu. Em thích giản dị hơn

Nheo mắt Sĩ Đang nói

-Không tranh luận với em nữa. Hình như 2 đứa mình khắc khẩu thì phải! Bao giờ nói chuyện phải có đưng độ

Gia Bảo dỗi, cô dẫn người ra khỏi tay anh

-Vậy thì em sẽ im lìm không hé môi lấy nửa lời, cho vừa lòng anh

Sĩ Đang thích thú nâng cằm cô lên, anh cố ý trêu Gia Bảo

-Em nên hé nửa môi và không nói lấy một lời để anh tập trung..."mì" em cho thật ngon

-Em không....

Gia Bảo chưa nói hết câu thì Đang đã hôn cô, nụ hôn kéo dài điệu nghệ của anh làm Gia Bảo không chống cự nổi, giọng Đang xúc động

-Em bằng lòng làm vợ anh nghe Gia Bảo. Anh nhất định sẽ nói với nội và sẽ nhờ nội cưới em cho anh càng nhanh càng tốt. Thương quá chịu hết nổi rồi!

Đỏ mặt cô đẩy anh ra

-Làm gì mà...ham vợ kỳ cục vậy? Em chưa muốn lấy chồng đâu

-Thật không! Anh muốn lấy vợ lắm rồi!

Gia Bảo phì cười trước gương mặt ngây thơ vô...số tội của Đang. Cô lắc đầu

-Em sợ anh luôn, không biết xấu hổ gì cả!

Lì mặt ra Đang nhún vai

-Để được vợ, có xấu hổ chút chút cũng chẳng sao. Nói thật, cứ để em một mình thế này anh lo lắm

Rồi anh lại ngập ngừng

-Nhưng ở bên em rồi hôn em đến ngất như, đến mồm môi như vừa rồi, anh càng lo hơn nữa?

Gia Bảo ngạc nhiên

-Anh lo gì vậy?

Sĩ Đang nhìn vào đôi mắt vô tư của Gia Bảo anh thật tình

-Anh lo mình không dẫn được lòng vì quá yêu em...

Gia Bảo chớp mắt, cô kiễng chân hôn lên trán Đang một cái rồi nói trớ sang chuyện khác

-Em phải cho con Milu ăn mới được

-Ừa! Nó chưa ăn gì sao?

-Dạ chưa, em về tới nhà là anh đến

-Vậy em cũng chưa ăn cơm à?

-Em ăn rồi! Ăn ở tiệm
 Sĩ Đang chau mày
 -Với ai vậy?
 -Với nhiều người, trong đó có cả anh chàng Thiện mà em đã kể với anh
 -Nhưng em không ngồi kè kè bên anh ta suốt buổi ăn chứ?
 Liếc Đang một cái, Gia Bảo đáp
 -Em ngồi bên trái, tức là bên cạnh...quả tim của Thiện, anh ấy ga lăng thật! Vừa phe phẩy tờ thực đơn quạt cho em, vừa tiếp thức ăn liên tục, em no ơ là no!
 Sĩ Đang khó chịu nhìn cô lôi từ túi xách ra một bọc nilông, miệng tút tút
 -Biết em nuôi con Milu và sợ nó không có gì ăn, Thiện mua ngay một con cút quay. Anh xem! Ngon chưa!
 Đang lừ mắt
 -Ngày mai anh sẽ mua cho con Milu 2 cái đùi gà rán Hamburger. Cút xương không mà ăn nổi gì!
 Tầm tằm cười, Gia Bảo nói
 -Xem ra con Milu tốt số hơn em rồi! Milu! Milu, vào ăn này mày! Ráng đi ngày mai mày sẽ ăn đùi gà rán của cậu Ba Đang
 Đang ầm ức vì ghen mà nghe Gia Bảo chì chiết, Sĩ Đang cũng phải cười. Anh nói
 -Hắn ta si em ra mặt rồi còn gì!
 -Đó là quyền của anh, em đâu ngăn được. Điều em tiếc nhất là anh không nhận Thiện về cơ sở của anh. Anh ta là nhân tài đó!
 Sĩ Đang kêu lên
 -Nhân tài à! Em dùng từ nghe kêu thật Gia Bảo! Vậy hắn có tài gì? Kể ra anh nghe thử xem?
 Gia Bảo nhìn Đang, cô nghiêm nghị
 -Thứ nhất: Thiện tốt nghiệp Đại Học Mỹ Thuật, tức là có chuyên môn hẳn hoi. Thứ hai: rất nhiệt tình, có nhiều sáng kiến trong khâu kỹ thuật và sáng tạo trong nghệ thuật, thứ ba: có nhiều kinh nghiệm quản lý công nhân
 Sĩ Đang khiêu khích
 -Thứ tư là gì?
 Không nao núng Gia Bảo trả lời
 -Anh Thiện Đang nghiên cứu những sản phẩm mới. Mà theo em, nếu anh ấy thành công thì giá trị vô cùng
 Sĩ Đang nhếch mép
 -Chỉ mới...nghiên cứu thôi mà em đã tặng cho anh ta 2 chữ nhân tài.

Em dễ dãi quá vậy Gia Bảo

Gia Bảo cố dần cơn nóng giận

-Sao anh lại mai mĩa em trong khi những điều em vừa nói hoàn toàn khách quan? Em chỉ nghĩ thực tế là nếu anh biết dùng người thì

Thiện là vốn quý

Đang làm bầm

-Nhân tài. vốn quý, còn gì nữa nói ra cho đủ bộ tam sên? Sao lúc nào em cũng đặt nặng bằng cấp vậy? Anh sẽ điều hành cơ sở không qua bằng cấp nào hết thành công vẫn sẽ thành công

Gia Bảo nhỏ nhẹ

-Nhưng nếu có học anh sẽ điều hành mọi công việc nhẹ nhàng hơn, khoa học hơn.

Lặng thinh Đang lững thững bước ra sân, con Milu Đang nằm gặm xương ngon lành, thấy anh nó ngo ngoe cái đuôi rồi lên ư ử. Thích thú anh gọi

-Em biết không, cho Bắc Kinh loại mồm ngán mũi tẹt này hiếm lắm! Mua được cho em anh mừng ghê. Chưa chắc vợ giám đốc công ty của em có được một chú chó kiểng chiến đấu như vậy đâu

Gia Bảo chột nhoi nhói ở tim. Bỏ mặc Đang với con Milu, cô tới ngồi trên chiếc băng đá gần đó. Sương đêm lạnh buốt làm cô rùng mình. Từ ngày làm giám đốc cơ sở L.S đến nay, Sĩ Đang có nhiều thay đổi khiến Gia Bảo lo lắng. Anh vốn ngông và ngạo mạn từ buổi đầu cô biết anh, bây giờ Đang thể hiện cái ngông của mình khác trước. Anh thích phô trương sự giàu có và hay cho mình là giới thượng lưu trẻ tuổi, quý tộc, anh muốn mình luôn hơn người khác bằng những hành động chơi trội. Việc mua con Milu tặng Gia Bảo là một trong những trò chơi trội của anh...Cô muốn nín thở khi nghe Đang hí hửng khoe "....gia con chó xem ra vẫn rẻ chỉ có 5 triệu đồng thôi..."

Chỉ 5 triệu đồng thôi! Lúc ấy Gia Bảo đã không ngăn được lời mai mĩa

-Con Milu là vật đáng giá nhất mà em có được trong căn nhà tồi tàn này

Hôm ấy Đang hoàn toàn không hiểu ý cô, anh gật gù

-Đi làm phải gọi bác Sáu bảo vệ, hờ ra là mất ngay, với người nghèo con Milu là cả một gia tài chứ chơi sao! Anh mua nó từ một tay lái chó vừa ở Hà Nội vào. Mau mà chẳng hề trả giá, cò kè vì mèo chó...kỳ lắm! Với lại 5 triệu là giá hữu nghị mà

Bây giờ nghe lại Đang đắc ý tự hào về món quà của mình, Gia Bảo thấy buồn bực làm sao! Cô chép miệng

-Với 5 triệu đồng người ta có thể làm nhiều việc khác. Chẳng hạn

như với chừng ấy tiền, anh Thiện sẽ có điều kiện nghiên cứu để cho ra những sản phẩm sơn mài mới, độc đáo

Sĩ Đang ngắt lời Gia Bảo. Giọng anh có vẻ giận khi nghe cô lại đề cập tới Thiện

-Chuyện nghiên cứu ấy chẳng liên quan gì tới anh, anh có phải giảm đốc của hần ta đâu. Tự nhiên em so sánh tréo ngoe thật kỳ cục. Nếu mỗi lần tiêu xài mà lại dẫn đo cân nhắc như vậy, chắc không ai dám sửa gì cả. Mỗi người phải có phần riêng chứ, ai cũng như ai sao được

Thấy Gia Bảo làm thinh ngồi bó gối trên ghế đá, Sĩ Đang bước đến ngồi kế bên buồn thật đó!

-Anh có thể tặng em một vật tầm thường thôi Đang! Tất cả những gì của anh với em đều là bảo vật. Nhưng với con Milu em lại thấy là một gánh nặng. Người ta nuôi chó để giữ nhà, em nuôi chó để trông chừng nó...khổ quá!

-Vậy thì anh đem về! Đang lạnh lùng quay đi, anh ngập ngừng

-Cúc Hương thêm có một con chó giá bằng nửa con Milu thôi nhưng không được. Anh cho em, em lại nói là gánh nặng. Anh sẽ tổng gánh nặng này cho ai thích nó. Đó là tại em, em đừng ghen nhé

Gia Bảo tức nghẹn

-Nếu anh xem Cúc Hương bằng em thì còn gì nữa đâu mà em phải ghen! Anh thay đổi nhiều quá rồi Đang à! Càng ngày em càng thấy anh xa lạ trong lời nói, cách nghĩ và cả hành động

-Còn em? Cô gái nhà giàu lỡ vận quyết không chịu trở lại cách sống cũ khi có điều kiện. Tại sao vậy Gia Bảo? Anh có làm điều gì xấu đâu ngoài ước muốn thấy em sống sung sướng, đầy đủ hơn.

-Em cũng muốn như anh vậy, nhưng tất cả phải được tạo dựng bằng sức lao động của em. Em không tự mãn và luôn muốn vươn lên nữa bằng chính khả năng công sức của mình

Sĩ Đang nói một cách khó khăn

-À! Té ra vì muốn tự vươn lên bằng tham vọng của mình, mà em nhất định không về làm với anh. Lâu nay anh vẫn nghĩ chẳng ra lý do vì sao. Anh cứ ngỡ tại em không thích Phương Uyên thôi! Ngờ đâu em không thích anh làm sếp. Hừ! Có lẽ vì anh không có bằng cấp như các giám đốc, chuyên gia, hay nhân tài gì đó của em. Nên bất cứ việc làm nào của anh em cũng đem so sánh với kẻ khác để chỉ trích phê bình. Em quá quắt đó Gia Bảo! Anh không cho phép em nghĩ xấu về anh khi em không hề yêu anh, hiểu anh.

Gia Bảo bàng hoàng khi nghe Đang Đang giọng

-Phải! Em không hề yêu anh Gia Bảo à! Trong khi anh luôn tin tưởng

và xem là chỗ dựa tinh thần của mình để vươn lên. Anh đã đạt được danh vọng, tiền tài, địa vị, em vẫn chưa hài lòng. Em muốn anh phải ép xác cỡ nào nữa mà không cho anh thể hiện chút quyền hạnh anh đã có được chứ! Em ganh với anh à?

Gia Bảo ngồi sững, cô nhìn Sĩ Đang và không hiểu hết những lời anh vừa nói. Cô mà không hề yêu anh, cô mà ganh với anh à! Trời ơi! Lời kết tội nghe kinh khủng chưa! Mà cô đã làm gì để anh phải nói vậy chứ! Chẳng qua cô mới chạm nhẹ vào cái tính tự cao, tự đại, tự mãn của anh thôi là có chuyện rồi. Cô đốn đau với ý nghĩ " Sao anh lại khác như em đã từng nghĩ nhiều vậy Sĩ Đang?"

Buồn đến rớm nước mắt Gia Bảo ấp úng

-Em chỉ muốn anh tốt hơn, hoàn thiện hơn

-Hừ! Đòi hỏi một người hoàn thiện là chuyện không tưởng, hướng chỉ anh, một kẻ muốn thoát cái quá khứ chần chệ mà người yêu nó lại không muốn.

Gia Bảo nổi khùng lên

-Im đi! Anh là người cố chấp. Chuyện chả có gì cả, anh cứ vì mặc cảm tự ti mà day nghiền em. Em đã hiểu tại sao với bác trai anh không thương mà còn căm ghét, cũng như tại sao với Sĩ Khang anh luôn thù hằn, chống đối... Chẳng qua anh đặt cái tôi to lớn của mình lên trên hết trong khi trái tim nhỏ bé của anh, anh lại giấu sâu trong lồng ngực nên không hiểu thế nào là rộng lượng, bao dung. Té ra lời anh thường nói " Không tha thứ cho bất cứ ai từng làm anh khổ" là thật. Có lẽ bây giờ tới lượt em. Anh cũng chẳng tha thứ cho em vì em đã lỡ lời nói chạm tới anh! Chúng ta khắc khẩu thật Đang à! Anh ôm con chó 5 triệu đồng của mình về là đúng rồi, em không thích đến mức như anh bảo là thèm giống Cúc Hương đâu. Em thèm làm việc chớ không thừa thời gian để thèm với chó.

Sĩ Đang hơi sững người rồi cười gằn

-Em nghĩ về tôi như vậy à? Được thôi! Tôi sẽ không bao giờ làm phiền tới em nữa.

Nhìn anh hấp tấp ôm con Milu ra cổng Gia Bảo cứ nghe ghen ghen ở cổ. Cô đã " xù lông nhím" lên với Đang và anh đã hùng hổ lại với cô chỉ vì con chó. Cả 2 đều ngang như cua...

Từ khi đi làm ở công ty Hồng Phúc tới nay, Gia Bảo trở lại tính ngang bướng ngày xưa của mình. Cái tính ngang một thời ấy được cô nén kỹ tận đáy ký ức để ẩn thân làm một cô tớ gái, nay như được nhân lên dữ dội. Cô đã dùng dùng hết mặt chỉ trích Đang chỉ vì cái thói không nhường nhịn của cô thôi. Bây giờ hối hận xem chừng đã muộn rồi! Anh ấy tự cao tự đại và tự ái số một mà.....

Ngồi co ro một mình, Gia Bảo hốt hoảng khi nhận ra sự cô độc, nỗi đơn chiếc của mình trong đời mà trước đây cô từng gặp. Trời ơi! Nếu như anh sẽ chẳng bao giờ thêm đến ngôi nhà của em nữa thì Gia Bảo này sẽ sống như thế nào hử Sĩ Đang? Rồi nếu anh vẫn trở lại vì quá yêu em, nhưng thái độ, lời nói và cả tính anh đối với em vẫn đầy vẻ huênh hoang tự phụ như hôm nay thì sao? Chúng ta sẽ phải lao vào nhau vì khắc khẩu nữa à? Không! Chúng ta không khắc khẩu đâu anh! Có lẽ chúng ta không cùng quan điểm về cách nghĩ, về lối sống thì đúng hơn, và em, dù đau lòng đến chết được cũng nhất định chấp nhận xa anh....

Gia Bảo chợt nắc lên khi nghĩ như vậy. Cô biết cô sẽ chịu không nổi đâu, lâu lắm là cuối tuần thôi, cô sẽ đến thăm bà Đông Hân và nếu anh mở rộng vòng tay ra đón, cô sẽ thồn thức ngã vào ngực anh để nhận những nụ hôn, những lời ngọt ngào và cả lời dắng nhét mà cô vốn ghét.

-Anh Thiện làm chung với em mà!

-Anh biết, ý anh muốn hỏi về mối quan hệ của 2 người kìa!

Khó chịu và ngạc nhiên trước sự quan tâm của Khang cô dè dặt

-Chỉ là quan hệ đồng nghiệp, chứ có gì đặc biệt đâu anh!

Mỉm cười Khang nói

-Nếu có...đặc biệt thì tốt cho em. Anh xin thành thật chúc mừng.

Thiện xứng với Gia Bảo lắm đó! 2 người đều có tài

Mặt cô đỏ ửng lên, Gia Bảo xoa tay

-Anh đừng nói vậy, tới tai anh Thiện kỳ lắm! Em xem ảnh như anh trai thôi!

-Mà phải Thiện Đang nghiên cứu 1 sản phẩm mới rất độc đáo không?

-Sao anh biết?

-Sao lại không biết! Có điều anh chẳng hề quan tâm vì đó đâu phải nghề của anh! À! Dạo này em có gặp luật sư Hoàng không?

Gia Bảo vô tình đáp

-Em mới đến thăm chú ấy hôm qua!

Sĩ Khang chợt ngồi sát vào cô hơn, giọng anh trầm xuống bất ngờ như muốn gây 1 sự xúc cảm với người đối diện

-Anh hy vọng em sẽ tìm hiểu hộ anh về việc tờ di chúc của bà nội...Em đã từng hứa mà Gia Bảo

Cô mỉm cười, có thể chứ, để không nãy giờ cô cứ thắc mắc chẳng biết anh ta cần gì ở mình. Cô nuốt sự khinh bỉ vào lòng Gia Bảo nói

-Ngày ấy em là người giúp việc cho gia đình anh. Lệnh anh truyền em phải làm, đó chẳng phải là lời hứa mà là bổn phận

Khang nhỏ nhẹ

-Lại tự ái rồi sao cô bé! Nhớ lại đi có bao giờ anh đối xử kém tế nhị với em như thằng Đang không?

Gia Bảo thẳng thừng

-Nhưng anh cũng chẳng tốt gì với em. Anh thừa biết em đi khỏi đây vì ai mà! Tuy nhiên chuyện anh nhờ em vẫn giúp

Liếc gương mặt đẹp trai nhưng rất dễ ghét của Khang cô nói dối như thật

-Gia tài ấy dĩ nhiên thuộc về anh thôi, vì với Sĩ Đang, bà nội đã bỏ ra 1 số vốn rất lớn để ảnh thành lập cơ sở L.S rồi

-Luật sư Hoàng nói với em như vậy à?

Cười cười Gia Bảo nói dối tiếp cho bỏ ghét

-Làm sao chú ấy dám nói ra điều đó, khi uy tín và nghề nghiệp đối với chú Hoàng là tôn chỉ. Qua nói chuyện, chú không nói thẳng nhưng em hiểu như vậy. Còn tin hay ngờ vực là quyền của anh Sĩ Khang làm thỉnh nhìn Gia Bảo nghiêng đầu ngó mình với vẻ vừa thách thức, vừa giấu cợt. Cô chột nghiêm mặt

-Em nghĩ anh nên trực tiếp hỏi luật sư Hoàng thì hay hơn

Sĩ Khang bất ngờ đổi lại tư thế ngồi khoanh 2 tay trước ngực, mắt lạnh lùng hướng về phía cây lan bò cạp. Gia Bảo vội nhìn ngược về phía sau lưng. Cô thấy có 4 người Đang thư thả bước tới

Đó là Phương Uyên, Cúc Hương, bà Bích Chiêu và 1 người đàn ông trẻ. Anh ta đi kế bà Bích Chiêu và tỏ vẻ rất tự nhiên thân mật

Gia Bảo đứng dậy chào dì...độc đáo của Sĩ Đang và thấy hôm nay bà trang điểm cực kỳ tinh vi

-Đến thăm bà cụ hả Gia Bảo?

-Thưa bác vâng ạ!

Quay sang người đàn ông bà dịu dàng

-Gia Bảo là cháu nuôi của bà nội Sĩ Khang. Bà cụ quý con bé lắm!

Đây là em nuôi của bác. Chú Cao Thái!

Gia Bảo hơi ngạc nhiên khi thấy bà Bích Chiêu giới thiệu mình trước, giới thiệu Cao Thái sau, cô mỉm cười chào anh ta lần nữa và thấy ngay trong đôi mắt kia Đang có những nhận xét đánh giá về mình Sĩ Khang đứng dậy, anh như hơi bức dọc chuyện gì đó nên làm lủi bỏ vào nhà chẳng chào ai lấy 1 câu. Gia Bảo nghe bà Chiêu nói nhỏ giọng gần như năn nỉ

-Đừng phiền nghe Thái. Tính Khang hơi khó...Mình xin lỗi Thái cái thái độ của nó vừa rồi

Phương Uyên lên tiếng phân bua

-Chắc tại có chuyện bức ở công ty rồi! Mẹ thấy đó, dạo này ảnh cứ ử

rủ, ngồi đâu là cứ ra đây! Con rầu ghê!

Cao Thái nữa đùa nữa thật khá vô duyên

-Hay là anh chàng có 1 cô nàng nào đó! Nên làm lì với vợ, rồi với cả mọi người?

Tự dưng bao nhiêu cặp mắt không hẹn mà đổ dồn về phía Gia Bảo, mặt Phương Uyên hơi tái lại nhưng cô nhanh chóng làm tỉnh bằng 1 câu hỏi móc Cao Thái

-Nếu anh ở với 1 người mà yêu người khác, anh có...dám làm làm lì lì không hay càng ngọt ngào chiều chuộng hơn bình thường?

Lúc này Cúc Hương mới mở miệng

-1 câu hỏi độc đáo! Trả lời đi anh Thái!

Bà Bích Chiêu hơi mím đôi môi son đỏ hơn bình thường, ném 1 cái nhìn khiêu khích về phía Cúc Hương bà động viên

-Nói đi Thái! Mọi người Đang chú ý nghe Thái đấy!

Cao Thái ranh mãnh tránh né

-Khổ thật! Tự dưng lại đặt tôi trong 1 tình huống giả khó xử rồi bắt trả lời những điều mình chưa bao giờ từng trải. Bộ định hại bạn sao Phương Uyên?

-Bạn tốt cỡ như anh ai mà dám hại chứ! Tại anh khơi ra vấn đề để mình tự lọt vào điều anh khơi ra ấy chứ!

Cao Thái nhún vai nhìn bà Bích Chiêu

-Con dâu chị dữ thật, Thái phải nể đó chị Chiêu! Ra tới cổng để về rồi mà vẫn bị Phương Uyên cố tình gây chiến. Thái chịu thua vo điều kiện thôi!

Quay sang Cúc Hương anh ta lịch sự

-Cúc Hương ở lại chơi tôi xin phép về trước

Nhìn dáng bà Bích Chiêu khép nép bên Cao Thái, Phương Uyên hơi trề môi, cô hát hàm với Cúc Hương

-Mày chờ thằng Đang phải không?

-Ờ! Tao chờ để xin con chó Bắc Kinh. Chắc chắn hẳn mua tặng cho tao thôi! Con Milu này giá ít nhất cũng 10 triệu. Công nhận Đang chơi sang hơn trường giả.

Phương Uyên hui hui tự đắc

Càng chơi sang càng mau chết! Tao Đang chờ xem lúc nó gãy chết đây mày ạ!

Cúc Hương tủm tỉm cô ta khẽ liếc Gia Bảo rồi nói

-Này! Nhân viên mà vái giám đốc chết sớm, kỳ vậy! Mày không sợ chết chùm theo à! Có đưa nó mách lại thì sao?

-Sợ quái gì! Tao còn cầu có đưa bẻm mép thọt cho thằng chần dề ấy biết thời nó chưa lên tới đâu đã sắp tàn.

Gia Bảo đứng 1 chỗ không yên, cô vờ soi sẫm mấy chậu lan mà lòng nghĩ ngợi lung tung. "Nghĩa là sao cơ chứ! Lúc này Sĩ Khang cũng nói những lời tương tự lời Phương Uyên. Chẳng lẽ Sĩ Đăng sắp phá sản thật sao? Vô lý! Phương Uyên là kế toán trưởng của cơ sở, cô ta nắm vấn đề này rất rành. Hay là chính vợ chồng Sĩ Khang âm mưu gì đó nhằm làm cơ sở này thua lỗ?"

Dầu rất giận và buồn Đăng, cô vẫn không sao không nghĩ tới anh.

Mím môi cô bước vào bếp ôm con Milu trên tay cô nói gọn và rõ

-Khi nào anh Đăng về chi. Hoài nói lại dùm là Gia Bảo đem con Milu về nuôi rồi

Mặc kệ chi. Hoài tròn tròn mắt ngạc nhiên cô đi như chạy trở ra vườn. Thấy Gia Bảo ôm con chó, Cúc Hương là người đứng bật dậy trước tiên

-Ê! Con bé ... Mari sến kia! Làm gì ôm chó đi đâu vậy?

Tức càn hông khi nghe Cúc Hương gọi mình bằng cái tên dành gọi đầy tớ, Gia Bảo làm tỉnh bước tới. Phương Uyên vọt miệng

-Nghe nói con chó 19 triệu là động lòng tham à? Đem trả đây không Gia Bảo?

Gia Bảo 1 tay ôm chó, 1 tay chống nạnh, cô Đăng đá

-Ai trong mấy người động lòng tham chẳng biết. Đây là chó của tôi nuôi, mấy hôm nay tôi về Cần Thơ nên đem tới nhờ anh Đăng chăm sóc hộ. Vậy mà có kẻ nghĩ rằng con Milu là quà tặng trong tương lai của mình. Rõ dơ không chịu được

Dứt lời cô bước tuốt ra cổng. Gia Bảo thấy bà Bích Chiêu Đăng hằm hừ gì đó với Cao Thái, nắm tay cầm xe lại bà gằn giọng

-Kẻ nào phản bội kẻ ấy phải chết!

Hình như lời nói ấy làm con Milu cũng sợ sao ấy! Nó kêu lên tiếng "ằng" rồi nằm nép vào lòng Gia Bảo ý chừng như tìm nơi che chở ...
"Bác ấy hằm he ai vậy kìa"

Dẫu còn bàng hoàng trước lời mình nghe không đầu không đuôi, Gia Bảo vẫn ngoắc đại chiếc xích lô rồi leo lên, vượt bộ lông đỏ xích thồ của con chó, Gia Bảo thả thả.

-Về với chị nghe Milu! Chị không thể nào vứt khỏi trái tim mình cái gánh nặng của tình yêu ...

Thở dài 1 tiếng cô ngậm ngùi tự thú

-Rồi suốt đời em sẽ khổ vì em quá yêu anh. Anh có hiểu không Đăng?

Duy Quang ngồi tựa vào chiếc ghế nệm có chân quay nhìn Gia Bảo với vẻ kẻ bề trên, anh ta cố tình im lặng như để kéo dài sự chờ đợi của cô ...

-Lúc nào trí tưởng tượng của em cũng phong phú hết! Phong phú đến mức em dám vẽ ra 1 bản dự trù xin kinh phí cho việc nghiên cứu sản phẩm mới. A ha! buồn cười thật. Sơn mài đã được xem như mặt hàng truyền thống bao đời bây giờ lại nghiên cứu loại sơn mài mới. Nghe lạ tai và mệt óc thật! Hoang tưởng, vớ vẩn

Cổ nén giận, cô nhỏ nhẹ ôn tồn

-Anh đã đọc hết đề tài nghiên cứu ấy chưa mà đã vội đánh giá là hoang tưởng, vớ vẩn? Cả 1 công trình khoa học chớ chơi sao?

Khoanh tay ngạo nghễ, Duy Quang cười khinh khỉnh

- Đồng ý! là 1 công trình nghiên cứu, nhưng em này! Đâu phải cái nào nghiên cứu cũng thành công. Chưa kể là thằng Thiện đạo này hay đi trễ về sớm, nhiều hôm lặn mất tăm. Ai dám tin mà giao bạc chục triệu cho nó để nghiên cứu trong khi nó Đang thiếu nợ.

Nghiêm mặt Gia Bảo nói

-Em se đứng ra bảo lãnh cho anh

- Hà! Hà! Có gì để thế chấp không Gia Bảo? Đang yên thân không muốn, muốn nợ nần cho khổ. Anh đã bảo là không được mà! Làm gì có khoản nào gọi là quỹ tài trợ cho các loại đề tài nghiên cứu đó ... Không tin em cứ đợi anh Phong về rồi hãy làm tham mưu cho thằng Thiện. Khoảng tháng nữa anh về chớ gì đâu! Riêng anh anh không dám giải quyết

Gia Bảo tức tối liếc Duy Quang 1 cái rõ dài, tay phó giám đốc có tật hay nhỏ râu cầm Đang mài mê nhỏ râu nên chẳng thấy cái liếc sắc như dao lam của cô

Bao giờ anh cũng ở cái thế thủ, thủ lợi, thủ thân và cả thủ đoạn nữa ... Thiện Đang ở giai đoạn cuối cho việc nghiên cứu loại sản phẩm mới độc đáo: sơn mài giả sứ, sơn mài giả cẩm thạch và sơn mài giả tranh lụa. Anh cần tiền để tạo hàng mẫu nhưng vay mượn thì chẳng ai cho. Lý do anh còn thiếu nợ ngân hàng. Nghĩ đời đáng chán thật. Tại sao người ta lại sợ đầu tư cho những công việc chánh đáng nhỉ trong khi Thiện thiếu nợ vì bỏ tiền vào công việc mà chưa có kết quả. Nén tiếng thở dài Gia Bảo ngao ngán nhắm tít ... Phải cả tháng rưỡi nữa chú Phong giám đốc mới ơ? Nhặt về, đợi chú ấy về để đề xuất ý kiến rồi làm thủ tục vay mượn thì sẽ trễ tràng công việc. Gia Bảo đứng dậy, quyết định

-Em đi nghỉ 3 ngày để về quê!

-Ừa! Sao tự nhiên nghỉ đột ngột vậy Gia Bảo? Rồi công việc ở đây thì sao? Sắp có 1 đoàn thương nhân Đức sang thăm cơ sở mình đấy.

Anh không đồng ý cho nghỉ đâu!

Gia Bảo đứng dưng

-Việc đó anh lo, em có biết tiếng Đức đâu mà cần em có mặt để phụ anh làm thông dịch viên

Duy Quang thừa biết Gia Bảo xách mé trêu chọc cái "vốn rất nghèo" về ngoại ngữ của mình, nhưng anh ta vẫn tỉnh bơ đáp lại

-Hình như em chưa bao giờ chịu thua ai bất cứ điều gì. Thảo nào Sĩ Đàng kham không nổi cũng phải. Gia Bảo nè! Anh nói thật, đàn ông chỉ thích sắc đẹp của phụ nữ, còn đầu óc, trí thông minh, bướng và tự cao nên Sĩ Đàng mới .. mới ...

Gia Bảo sùng sộ.

- Đó là chuyện của tôi, xin lỗi, anh là phó giám đốc nhưng nếu chỗ mồm vào thì tôi cũng xem như mấy mụ nạ dòng ngồi lê đôi mách. Anh đừng tưởng tôi sợ anh. Hừ! Bất tài dốt nát có làm tới vua chẳng nữa cũng lòi đuôi. Tôi sẽ nghĩ làm ở đây, tôi chán quá rồi, làm với những người bảo thủ như anh không khi nào góc đầu lên nổi. Tôi về mở phòng bán tranh còn sướng hơn nhiều

Bất ngờ với đòn phản công tới tấp của cô, Duy Quang nghếch mặt ra "Con bé này điên rồi khi nghe nhắc tới Sĩ Đàng ... nó điên hồn với mình mới tức chứ!"

Duy Quang khinh khỉnh hất mặt lên như chứng tỏ mình chẳng nghe những lời của Gia Bảo, anh ta ngọt mà cay cú

-Mở phòng tranh mà làm gì? Đi theo học 3 cái sơn mài giả này, giả nọ của thằng Thiện có hay hơn không!

Gia Bảo ngạo nghễ

-Anh khỏi cần gợi ý, khi những thứ giả này ra đời, anh sẽ thấy có 1 cơ sở sơn mài khác xuất hiện. Cơ sở này sẽ độc quyền cái đề tài nghiên cứu mà tôi đã xin tới xin lui anh nhiều lần 1 món nhỏ tiền tài trợ mà không được

Dứt lời cô bước vội ra, tiếng giày mũi nhọn đế sắt vang lên cộp cộp nghe thật khó chịu. Duy Quang chống tay nhìn theo cái dáng thanh mảnh nhưng lúc nào cũng ngẩng cao đầu của Gia Bảo

Hừm! Chưa đỡ ông ghè mà đã đe hàng tổng. Con gái mà có nhiều tham vọng! Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan em gái ạ!

Vừa làm bầm rủa Gia Bảo, Duy Quang vừa nghĩ tới Sĩ Đàng. Anh ta nhắc điện thoại lên, miệng mỉm cười đều giả.

-Giám đốc Sĩ Đàng đây! Xin lỗi ai ở đầu dây?

-Đuy Quang đây! Không bận rộn gì chứ! mình Đàng buồn, định xem cậu có mục nào đỡ đỡ không để tham gia ...

-Tốt thôi! Ông chịu điểm nào? Super Star nhe! Tôi sẽ chờ ...

- Được! Có lắm điều hay hay sẽ nói với cậu

-À! Độ này Gia Bảo ra sao?

-Cô ấy tiến bộ vượt khỏi sự quan tâm của cậu và cả tôi rồi. Ngừng nghe, chiều sẽ nói tiếp

Duy Quang gác máy, anh ta tưởng tượng ra gương mặt nồn nóng của Sĩ Đàng và mỉm cười khinh bỉ ... Đồ trưởng giả học làm sang, lúc nào cũng vỗ ngực xưng giám đốc, đồ hợm hĩnh, hấn ta luôn luôn khoái chơi trội, mình sẽ bám để kiểm soát những buổi quây phá khỏi tốn tiền ở các vũ trường thư xịn, như có dịp giúp hấn thể hiện cái ngông vậy mà! Nhưng lần này mình sẽ cho con Gia Bảo 1 cú đẹp mắt. Nhất định là như thế!

Mười Chín

Thấy Gia Bảo con Milu ngoáy tí đuôi lên mừng, làm chị Hoài phải ngạc nhiên

-Ừa! Sao nó quen em mà mừng vậy kìa?

Gia Bảo bối rối

-Chắc tại em có duyên với nó, chó đẹp ghê há chị!

-Đẹp thì có đẹp nhưng kén ăn số 1. Giống y như cậu Ba Đàng...Khó ăn, khó ở, khó chịu

Nghe nhắc đến tên Đàng, cô vội lảng sang chuyện khác

-Bà cụ trên phòng phải không chị Hoài?

-Ôi trời! Đạo này bà cụ ít chịu ở nhà lắm! Cứ đi tham gia hội phụ lão làm công tác từ thiện suốt

-Đi nhiều như vậy bà không mệt sao?

Nhún vai chị Hoài đáp

-Chuyện đó ai mà biết được! Ông Sĩ Thanh và cậu Khang phản đối dữ lắm, ông Thanh sợ bà mệt, còn cậu Khang sợ lòng từ thiện của bà sẽ làm bay cái gia tài mà cậu nghĩ mình sẽ thừa hưởng. Chỉ có ông thần Đàng là ủng hộ bà cụ. Cậu ta góp tiền vào cho bà cụ tặng các phòng khám bệnh miễn phí nữa chứ!

Bỗng nhiên Gia Bảo trối môi

-Tiền anh ta làm việc thiện chỉ bằng hạt cát trong khi tiền anh ta phung phí thì bằng hòn cuội. Chẳng qua làm việc thiện để mua tiếng tăm

-Sao em lại nói vậy?

-Anh Đàng kết bạn....quây với tay phó giám đốc công ty của em, em nghe ông ta kể về anh Đàng nhiều lắm!

Chị Hoài trề môi

-Thì bản chất cậu ấy là vậy mà! Bây giờ làm ra nhiều tiền, giao thiệp rộng cậu ta càng có dịp để xả láng

Gia Bảo nghe đâu trong lòng khi chị Hoài vô tình buông những lời không hay về Sĩ Đàng. Gia Bảo vẫn không tin bản chất của anh là

vậy dù bây giờ anh Đang...là như vậy

Cô uể oải nói

-Em ra thăm dần lan 1 chút. Lâu nay không để ý chẳng biết ra sao rồi!

Gia Bảo thơ thẩn bên những chậu lan, so với lúc cô ở đây chúng trông cỗi và xơ xác hơn nhiều...Có lẽ bây giờ là mùa khô nên loại hoa tron gkhư vườn này trông cũng thiếu tươi mát, chứ không phải chúng thiếu bàn tay chăm sóc của cô, như lần nào đó Đang vừa đùa mái tóc của cô vừa âu yếm trách đâu!

Gia Bảo ngồi gục đầu trên ghế đá. Cô mà là cái gì chứ! 1 trong những trò giải khuây của Sĩ Đang thôi! Bằng cớ là anh nói yêu cô nhưng vẫn còn quan hệ với Cúc Hương. Cấn rắng nuốt khổ, nhất định không hé môi ghen, điều này làm anh rất tức. Đang tức vì cho rằng cô không yêu anh. Có 1 lần Sĩ Đang kể với cô rằng: " Suốt đêm qua anh đã đi nhảy và ở bên Cúc Hương đến tận sáng"

Thản nhiên cô mĩa mai

-Em cảm ơn chị ấy đã giữ anh hộ em, không thì "chị" Lệ Hồng lại cà kê bên anh nữa, càng khổ hơn?

-Em không ghen thật à?

-Không! Em nhiều công việc lắm thời gian đâu mà ghen tuông

-Em thuộc người có máu lạnh! Yêu công việc hơn yêu anh. Hay thật!

Gia Bảo làm thinh nhưng suốt đêm đó cô đã thao thức trằn trọc không ngủ được. Tại sao cô thích nói ngược lòng mình, thích chọc giận người mình yêu vậy? Có phải 2 người khắc khẩu không hay ai cũng có trong máu quá nhiều chất tự đại nên chẳng ai nhún nhường ai dù rất yêu

-Lâu quá mới gặp Gia Bảo!

-Em cũng lâu ơi...là lâu mới gặp anh Khang

Xích qua 1 bên nhường ghế cho Khang, Gia Bảo an tâm khi thấy anh ngồi xa cô hơn sải tay. Khoảng cách an toàn này tốt, chắc Phương Uyên không kiếm chuyện được đâu nếu cô ta nhìn thấy chồng mình nói chuyện với Gia Bảo.

-Công việc của em chắc tốt nên mới không chịu về làm marketing cho Sĩ Đang?

Không trả lời Sĩ Khang, cô từ tốn hỏi lại

-Anh nghĩ đơn giản như vậy à?

-Ờ!...Nếu không đơn giản như tôi nghĩ thì rắc rối ở chỗ nào? Phải chỗ em chê cơ sở này non tre không biết làm ăn ra sao không?

Gia Bảo vội vàng

-Không phải đâu, anh Khang nói vậy tội nghiệp em! Thật ra em ngại...

-À! Tánh thằng Đang chứ gì....Hơi ngông chút thôi, rồi đâu cũng vào đấy cả....

Gia Bảo chợt thấy mắt Khang hơi loé lên 1 tia bí hiểm. Anh ta có vẻ đắc ý với câu nói vừa dứt. Gia Bảo dọ dẫm

-Nghĩa là sao anh Khang? Em chẳng hiểu: "rồi đâu cũng vào đấy" nghĩa là gì thế?

-Nghĩa là "con sãi ở chùa thì quét lá đa". Thứ dốt đặc cán mai mà mê làm giám đốc ấy sắp phá sản vì sự dốt nát của nó rồi.

-Vậy sao? Nhưng chẳng lẽ anh Đang chẳng biết mình sắp phá sản à?

Sĩ Khang lơ lửng

-Làm gì em có vẻ lo lắng cho nó vậy? Công ty L.S của nó phá sản thì cơ sở của ông Phong đỡ được 1 mối cạnh tranh.

Tránh câu trả lời Gia Bảo hỏi

-Em thấy cơ sở của anh rất nổi, bảo trợ biết bao nhiêu là chỗ, cuộc thi nào lại không có L.S chứ! Vậy thì làm sao sắp tiệm được?

Sĩ Khang cười hả hê

-Cái cơ sở của 1 kẻ huênh hoang bao giờ chả vậy! Càng gần phá sản, nó càng hét to lên cho người ta tin nó mạnh. Chớ thật ra thằng Đang sắp trở về với cái chuồng dê hôi hám của nó rồi

Lắc đầu nhẹ nhẹ cô rần giọng

-Em không tin!

Nhún vai Khang nói

-Đó là quyền của em! Anh đâu muốn đề cập tới chuyện làm ăn của Sĩ Đang làm gì. Bây giờ anh em mình nói chuyện khác.

Gia Bảo cảnh giác ngay khi nghe Khang ngọt ngào, thân mật khác thường...Chắc chắn anh ta Đang cần moi ở cô 1 đôi điều gì đó thôi!

Sĩ Khang đổi tư thế ngồi và vào đề ngay sau khi anh ta đã vòng vo nãy giờ

-Gia Bảo nè! Hình như em quen Ngô Ngọc Thiện phải không?

Đúng như Gia Bảo nghĩ, người tìm cô sáng hôm nay chắc chắn là anh. Nhưng gương mặt anh dửng dưng lạnh lùng đến mức cô phải sợ.

Đặt gói giấy xuống bàn, Sĩ Đang nói

-Gà rán của con Milu. Tôi sợ nó đói vì cô thường ăn cơm tiệm hơn tự nấu ở nhà nên phải làm siêng đem tới cho nó

Gia Bảo mất bình tĩnh trước thái độ và giọng điệu của anh, cô ngớ ngẩn nói

-Cám ơn, chó của tôi thích ăn cơm nguội hơn ...

Sĩ Đang gật gù

-A! Cô vẫn còn nhận con Milu là của mình. Tốt! Ráng chăm sóc nó đấy!

Nói xong anh quay người bước ra, Gia Bảo ngồi phịch xuống giường, đầu óc quay cuồng choáng váng ... Bao giờ anh cũng cố chấp, em đã nhượng bộ rồi mà anh vẫn khư khư nói lời độc ác. Sau anh tặc tử Đang!

Ôm lấy đầu Gia Bảo để mặc nước mắt tràn trụa, cô muốn hét thật to cho vơi hết những khổ nỗi bức bối trong lòng nhưng nước mắt làm thành nỗi nghẹn đê nặng lên trái tim bướng bỉnh của cô làm Gia Bảo phải nằm vật ra giường. Cô nấc lên 1 tiếng và bắt đầu khóc. Chưa bao giờ Gia Bảo được khóc như vậy và chưa bao giờ cô thấy lòng mình cô đơn, lạc lõng như vậy

Cô khóc mãi cho đến khi nhận ra có ai đó xốc cô dậy, xiết cô vào lòng và hôn như mưa lên đôi má đầm ướt của cô

-Trời ơi! Đừng khóc nữa. Chắc em nghĩ anh là gỗ đá, là thứ không có trái tim phải không Gia Bảo? Anh nhớ em chết được, em có tin không?

Tủi thân, Gia Bảo càng khóc dữ hơn. Hai bàn tay nhỏ của Gia Bảo không làm sao đẩy được Sĩ Đang ra, cô bặm môi đâm vào ngực anh thình thịch

-Cứ đánh đi, đánh cho hả giận, bỏ ghét. Em càng thể hiện cơn thịnh nộ mạnh bạo cỡ nào càng chứng tỏ em yêu anh nhiều chừng nấy ... Nghe giọng nói đầy tự tin của Sĩ Đang, Gia Bảo nghênh mặt lên, cô hít hít mũi

-Em hết yêu anh rồi! Anh đừng có chủ quan mà làm

-Anh đâu có chủ quan. Anh nghe rõ ràng lúc nãy em vừa khóc vừa rửa anh: Em nói "Em yêu anh mà anh vừa ngốc vừa ác như quỷ"

-Em không có rửa ...

-Nhưng em có nói yêu anh

Nhìn đôi mắt hơi nheo và cái miệng mỉm cười của Đang, Gia Bảo thua ... cô thở dài rồi lặng lẽ tựa đầu vào ngực anh và để mặc anh lùa tay vào tóc mình ve vuốt

-Anh đã nói với nội chuyện của mình rồi!

Gia Bảo thẳng thốt

-Hồi nào?

-Hồi tối!

-Bà nội có ... rầy không?

Nhìn đôi mắt ươn ướt tròn trịa đầy lo lắng của cô, Sĩ Đang mỉm cười trấn an. Anh nhỏ nhẹ.

- Dĩ nhiên là nội rầy chứ! Rầy nhiều là khác

Gia Bảo thót ruột, cô nhú mày lại khổ sở. Đang nâng cầm cô lên âu yếm

-Nội rầy anh là đũa hoang đang, yêu em sẽ làm em khổ. Anh hứa hẹn biết bao nhiêu điều tốt, nội mới gặt đầu chịu cưới em cho anh. Đồ mặt cô nhắc lại lời đã nói

- Đang giận nhau mà dám bảo nội đi cưới người ta cho mình. Em hết yêu anh rồi! Bảo nội đi cưới Cúc Hương mới môn đăng hộ đối. Còn mồ côi mồ cút, cù bơ cù bất như em, làm sao xứng với ông giám đốc chứ!

- Đốt đuốc tìm khắp thế gian mới được 1 Gia Bảo, trong khi hạng gái như Cúc Hương thì quơ tay ở đâu chả gặp

-Sao anh lại nói như vậy trong khi trước kia anh từng yêu, yêu đến mức làm em là cô ta. Em không thích anh nói như vừa rồi đâu. Sĩ Đang ương ngạnh

-Anh không nói nữa thì Cúc Hương vẫn xứng đáng nằm trong từ "hạng gái". Ngày xưa anh khốn khổ bần cùng, anh chỉ đứng xa mà nhìn, vì không với tới nên đã nhầm lẫn tưởng mình yêu. Bây giờ khác rồi ... Thì ra có đến gần con bướm mới thấy bên dưới đôi cánh nhưng điểm nhiều màu sắc sỡ kia là con bọ gớm ghiếc. Em đừng lấy Cúc Hương ra để so sánh với mình. Cô ta không xứng đáng để em làm như vậy. Trò chơi của anh đã dứt rồi, cô ta sẽ cúi mặt mà đi khi nghe anh xin hỏi cưới em, 1 con bé cô ta từng gọi là Mari sến. Gia Bảo ngơ ngác

-Nghĩa là sao cơ chứ! Em chẳng hiểu cái trò chơi gì đó của anh. Em không ghen đâu nhưng nó là trò gì vậy?

-Ôi! Tìm hiểu làm chi! Đại khái anh đã cố tình cho Cúc Hương nghĩ rằng anh vẫn chết mê chết mệt vì cô ả, bây giờ bài đã lật lên hết rồi, cô ta chỉ là hạng gái như bao ả đã qua tay anh. Mà có thể còn tệ hơn thế nữa

Gia Bảo sững sờ. Cô lắp bắp

-Anh ... anh ... trả thù Cúc Hương như vậy thật sao anh Đang? Nhú mày tỏ vẻ không bằng lòng, Đang nói

-Trả thù! Em dùng từ nghe ... kiêu hiệp, ân oán giang hồ làm sao? Anh nào có trả thù, phục hận gì đâu. Chẳng qua anh muốn thử xem sức mạnh kim tiền đến cỡ nào mà người đời vẫn thường nói : tiền là tiên là phật, là sức bật của tình yêu ... Hà! Hà! Té ra sức mạnh kim tiền quả là vô địch! Nó làm anh chán cô ta quá sức, 1 ả giang hồ loại sang, làm điểm không phải vì miếng cơm manh áo mà vì danh vọng, đua đòi, ăn chơi sao đọa mà muốn làm vợ anh à! Chuyện hoang tưởng!

-Nhưng đâu ai bắt anh phải "cố tình cho Cúc Hương nghĩ rằng anh vẫn chết mê chết mệt cô ta". Anh có thể lánh xa Cúc Hương từ đầu mà!

-Anh cố tình làm như vậy để cho cô ta 1 bài học

Gia Bảo lắc đầu

-Theo em, đó không phải là bài học tốt đâu

-Em không bằng lòng cách cư xử của anh vì em không phải là anh, em chưa từng nếm vị đắng cuộc đời như anh

Nhìn Đang buồn bã ôm đầu, Gia Bảo xót xa, chạnh lòng, cô không muốn tranh luận với anh nữa nhưng trong hồn cô nổi buồn chẳng vơi bớt mà lại càng lớn lên, nặng xuống. Cô nắm đôi tay anh giọng thành thật

-Em yêu anh, em muốn anh bao giờ cũng là người tốt, nên ... nên em mới nói những điều làm anh không vui

Sĩ Đang nhếch môi khó chịu

-Vậy là với em, đã có nhiều lúc anh là người xấu không xứng đáng được em yêu, anh không đáng hoàng nghiêm túc bằng tên họ sĩ nhân tài Ngô Ngọc Thiện của em

Gia Bảo cố nhịn

-Đừng nói như vậy, em chỉ yêu anh nên chẳng bao giờ em so sánh anh với ai hết

-Tại em sợ anh thua tất cả các đối tượng em đem so với anh chứ gì? Làm thinh cô lùi ra sau dựa vào tường, 2 tay khoanh tròn trên đầu gối, môi bặm lại giận dữ. Thái độ của Gia Bảo làm Đang chợt nhớ hình ảnh đêm nào anh bắt gặp cô ngoài vườn hoa 1 mình. Đêm ấy Gia Bảo cũng ngồi như thế, chỉ khác là đôi mắt rất buồn của cô mơ màng khép mi giống giọt me con Đang ngủ, anh đã đeo chiếc mặt nạ vào để dọa cho đôi mi ấy mở to hoảng loạn. Đêm ấy Gia Bảo cũng tỏ ra ngang ngược không kém anh, có kém chăng là kém cái thế ... cô Đang là người giúp việc, còn anh là cậu chủ. Đang đã yêu cái buồn buồn, ngơ ngáo ấy, anh từng đứng ngồi không yên khi cô về Cần Thơ, từng đau đớn khổ sở khi bị cô chối từ. Anh thật lòng yêu Gia Bảo nhưng sao anh luôn dằn vặt vì tình yêu của mình thế? Có phải vì cô tỏ vẻ không thích cách sống hiện thời của anh không? Giận nhau cả tháng trời nay mới làm lành lại, nụ hôn nhưng nhớ chưa đủ say môi đã muốn giận nữa rồi, sao khổ thế Gia Bảo!

Anh thở dài rồi lui ra sau tựa lưng vào tường ngồi sát cô. Gia Bảo nghiêng người sang 1 bên lấy chiếc gối ôm ngăn ngay giữa. Hành động giận dữ này của cô làm Đang cười. Anh lấy chiếc gối ra kê đầu nằm dài ngay chân cô, chiếc giường cá nhân nhỏ hằn lại so với bề

dài thân thể? Đang. Anh dịu dàng nắm tay Gia Bảo kéo nhẹ.

- Đẹp hết mọi chuyện giận dỗi đi Gia Bảo. Anh yêu em. Nằm đây với anh

Gia Bảo hất mặt đi chỗ khác

-Em không phải như Cúc Hương đâu mà anh định bày ra 1 trò tiêu khiển mới

Nhỏm người ngồi dậy, mặt Sĩ Đang tái hẳn đi. Anh xoay mặt cô lại

-Cái gì! Em vừa nói gì ha? Gia Bảo? Em bơi lội tình yêu của anh giành cho em đến mức thấp kém vậy sao? Em vẫn nghĩ là anh đùa dai với em à?

Đôi mắt Đang tối sầm lại

-Anh yêu em và hiểu rằng mình sẽ rất khổ nếu mất em. Suốt tháng nay em làm gì, đi đâu anh đều biết hết, chỉ có điều tự ái, tự kiêu làm chân anh chùng lại mỗi lúc muốn đến với em. Hôm qua về nhà nghe chi. Hoài nói em bắt con Milu rồi, trong lòng anh vui biết bao. Anh biết em đã nhượng bộ .. nhưng hình như em không còn yêu anh như trước đây hay sao ấy! Ai? Ai đã chen vào giữa chúng ta hơ? Gia Bảo?

-Anh có muốn nghe em nói thật không? Em sẽ nói thật suy nghĩ của em rồi sau đó có thể chúng ta vĩnh viễn chia tay cũng được. Chứ em khổ quá, em không thể nào chịu nổi cách sống, cách yêu, cách giận hờn của anh đâu

Nhíu mày nhìn Gia Bảo, 1 thoáng sau Đang mới buông cô ra giọng dịu xuống

-Anh yêu em thật lòng. Anh muốn nghe em biết bao ha? Gia Bảo. Em cứ nói đi, anh đã làm gì sai quấy đến mức em không thể chịu nổi cách sống, cách yêu, cách giận của anh?

Chống ta dưới cằm. Gia Bảo ngập ngừng

-Ngày xưa em sống cuộc sống trung lưu sung sướng, em nhìn đời đầy vô tư và mơ mộng, nếu ba mẹ không chết sớm rồi em không bị người thân vu khống thì mãi mãi em là con búp bê đặt ngồi trong tủ kính. Qua cơn lốc cuộc đời, em biết rồi thế nào là nghèo đói, tủi nhục, em sẽ không bao giờ rơi vào hoàn cảnh đó nữa và muốn như vậy em phải làm việc, làm việc không ngơi. Có lúc anh đã giận vì cho là em coi công việc nặng hơn anh

Nhìn Đang, cô khe khẽ lắc đầu

- Đừng bao giờ nghĩ như vậy tội nghiệp em. Càng yêu anh, càng nghĩ tới tương lai, em càng lo. Điều em lo nhất là ở anh

-Anh như thế nào mà lo ha? Gia Bảo?

-Anh có thời ấu thơ khổ khổ gấp vạn lần em, nỗi khổ ấy tưởng vẫn

còn nguyên khi anh đã về sống trong giàu sang. Chính những cái dần vật khổ sở làm anh cô đơn lạc lõng đã khiến em yêu anh. Em đã từng hãnh diện vì anh, nhưng bây giờ thì ...

Gia Bảo thở dài làm Đang buột miệng

-Bây giờ em thất vọng và không yêu anh nữa?

-Anh bây giờ khác lúc em được nghe anh ngỏ lời yêu thương nhiều lắm. Nếu em được là 1 giám đốc như anh, em sẽ đầu tư vào công việc nhiều hơn nữa. Em sẽ đi học và sẽ không phung phí tiền bạc lẫn thời gian như anh. Em sẽ luôn luôn cảnh giác sự hào nhoáng bên ngoài để làm người ta nhầm lẫn

Đang thú nhận rồi bào chữa

-Những điều em nói đều đúng nhưng không phải hoàn toàn. Anh tốn thời gian và tiền bạc thật, nhưng đó là cái phải có trong xã giao. Anh có lúng túng trong việc quản lý và anh đã ghi danh đi học ở các trường doanh thương. Em khó quá Gia Bảo à! Ít ra em cũng cho anh được quyền nhớ mình là giám đốc chứ!

-Anh hãy quên đi mình là gì mà hãy luôn tự hỏi: Mình Đang làm cái gì. Em yêu Sĩ Đang chứ có yêu giám đốc đâu!

Lắc đầu Đang nhăn nhó mặt

-Anh sẽ thay đổi cho vừa lòng em

Gia Bảo nghiêm nghị.

-Không phải vậy đâu, anh sẽ thay đổi nếu những điều em nói là đúng. Cô xòe bàn tay ra, Đang nắm lấy tay cô xiết chặt

-Anh hứa! Anh đã chán mọi thứ rồi bé con ạ! Với em, anh luôn vững tin. Em y như trái tim anh. Ai mà sống thiếu trái tim được

-Xì! ... lại nịnh ...

Rồi cô lo lắng

-Em nghe anh Sĩ Khang và Phương Uyên nói về cơ sở? L.S của anh với giọng điệu vô cùng hí hửng. Bộ ... dạo này anh gặp khó khăn hả?

Đang ngập ngừng tránh né

-Ờ ... có gì đâu. Mọi việc vẫn bình thường. Chỉ có vốn bị kẹt vòng quay vì nhiều chỗ chưa trả tiền dù đã nhận hàng lâu rồi

Gia Bảo kêu lên

-Sao lại như vậy được?

-Phải chiều khách thôi Gia Bảo à! Họ chê mặt hàng của L.S không đa dạng, mẫu mã cũ quá, bán chậm

Chép miệng Gia Bảo tự lự.

-Điều này em đã nói với anh từ lâu, anh đừng nghe lời Duy Quang, hẳn ta không tốt đâu. Mà cũng đừng trách Quang, làm sao anh ta thật tình với anh cho được khi cạnh tranh là quy luật của tồn tại và

phát triển

2 người ngồi im lặng, Gia Bảo muốn nói thêm nữa những suy nghĩ của mình, nhưng cô sợ. Đang tự ái nên thôi! Với anh, chịu ngồi nghe cô này giờ đã là 1 cố gắng cực kỳ lớn rồi, phải từ từ từng bước một. Cô yêu anh nên sợ mất anh vì tính nóng nảy và có lẽ cũng cả hơi háo thắng của mình

Thời gian chậm chạp trôi qua. Mỗi người chìm trong suy nghĩ riêng tư. Mãi lâu sau Đang mới lên tiếng

-Anh biết những điều em nói là đúng. Tự bản thân mình anh đã có nhiều đổi thay để vươn lên hơn nữa trong cuộc sống. Anh không hứa hẹn đâu nhưng rồi em sẽ thấy anh sẽ xứng đáng với lòng tin yêu của em

Gia Bảo chẳng cười, cô chỉ đáp nhỏ.

-Em luôn luôn mong như vậy, vì em yêu anh và em chỉ có mình anh

-Bạn bè anh rất muốn biết người yêu của anh ra sao. Anh cứ hẹn lần hẹn lửa mãi. Bữa nay nhất định anh phải giới thiệu em với họ.

-Bữa nào chả được, sao lại phải bữa nay hả anh?

Sĩ Đang giải thích

-À! Tối nay là sinh nhật của 1 khách hàng và cũng là chỗ làm ăn quen. Anh muốn đưa em đi cùng vì anh ta tổ chức sinh nhật khá độc đáo, khách mời có lựa chọn toàn dân có chức tước, thu nhập cao, có địa vị trong xã hội

-Vậy thì em đâu đủ tiêu chuẩn để dự buổi sinh nhật thượng lưu đó
Tình tứ nhìn Gia Bảo, Sĩ Đang không giấu vẻ hãnh diện rất trẻ con

-Em là vợ chưa cưới, là người yêu của giám đốc Sĩ Đang, là 1 phụ nữ đẹp, thông minh, em thừa tiêu chuẩn để đi với anh ấy chứ!

Gia Bảo ngập ngừng

-Em không đi đâu?

-tại sao vậy?

Nhìn Sĩ Đang, cô thú thật

-Em không có quần áo đẹp để ...

-Em sẽ mặc áo dài. Cái áo dài kim tuyến màu xanh dương cổ thuyền rất hợp với em. Em sẽ trở thành La plus belle pour aller dancer ...

-Nhưng mà, em sợ sẽ lạc lõng trong đám bạn của anh, lâu rồi em chẳng hề dự tiệc dự tùng gì cả, anh sẽ thất vọng vì sự quê mùa của em

Sĩ Đang chưa kịp nói tiếp thì 1 bóng người đã vào tới cửa, anh ta gọi rất to

-Gia Bảo ơi! Đi với anh ngay bây giờ

Gia Bảo hấp tấp leo xuống giường, cô đỏ chín cả mặt khi thấy Thiện

sững lại. Anh chàng sồn xác thụt lui ra hàng hiên

-Xin lỗi! Thành thật xin lỗi 2 người

Sĩ Đàng khó chịu ra mặt. Anh hơi hững hờ 1 chút khi biết không phải mình là kẻ độc nhất được độc quyền ra vào căn nhà bé nhỏ như đồ chơi của Gia Bảo. Anh xụ mặt nhìn cô ngằm trách móc

Gia Bảo vén mái tóc xõa dài qua 1 bên vai, vờ không thấy đôi mắt hơi ngàu lên của Đàng cô kêu

-Anh Thiện vào đây cho em giới thiệu

Nghe Gia Bảo gọi, Đàng không ngăn được cái nhìn xoi mói về hướng người vừa dám phá tan giờ phút riêng tư của mình

Đó là 1 người đàn ông lớn hơn anh dăm ba tuổi, có lẽ anh ta trạc tuổi Sĩ Khang, dáng tầm thước nhưng khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Anh ta có đôi mắt sâu, tia nhìn ấm áp và giọng nói khá ngọt ngào. Bộ râu hàm được cạo rồi vẫn còn xanh rì quanh mặt, làm gương mặt có màu da tái tái của người quen làm việc trong mát như càng mét hơn nữa

Sĩ Đàng lắng nghe giọng vui vẻ của Gia Bảo

- Đây là anh Sĩ Đàng, còn đây là anh Thiện

Gã ... râu xanh cười toe toét

-Hân hạnh được biết anh. Gia Bảo giấu kỹ quá, lần đầu tôi nghe tên và biết mặt

Sĩ Đàng hồ hững bắt tay Thiện

-Trái lại, tôi nghe cô ấy nói về anh rất nhiều

-Vậy sao? Gia Bảo nói xấu gì anh đó?

Không trả lời Thiện, Gia Bảo hỏi tới

-Có chuyện gì vậy anh Thiện?

Liếc nhẹ về phía Đàng, Thiện ngập ngừng

-Xin lỗi! Anh cần gặp riêng em...

Gia Bảo định bước ra hàng ba thì Sĩ Đàng đã lên tiếng

-Hai người cứ tự nhiên. Đã đến lúc tôi phải về rồi

Quay sang Gia Bảo anh nhỏ nhẹ.

-Chiều nay 6 giờ anh đến rước em

Gia Bảo ngược mặt nhìn Đàng

-Chắc em không đi được

Sĩ Đàng dịu dàng nhưng vẫn quyền hành

- Đó là do em, nhưng 6 giờ anh sẽ vẫn đến, anh nghĩ em nên đi thì tốt hơn

Gia Bảo cương quyết

-Em bận đi với anh Thiện rồi

Mặt Sĩ Đàng đỏ lên rồi tái lại, anh cộc lốc

-Tùy em, nhưng anh sẽ đến vì em
Không gật đầu chào Thiện, Đang quay lưng bước thật nhanh mặc cho Gia Bảo tần ngần ngó theo. Thiện chắt lưỡi

- Gia Bảo dở thật! Ai lại đi nói với chàng như vậy. Anh ta giận em rồi ... và sùng gan luôn cả với anh nữa mới khổ!

Dấu hơi ngượng vì thái độ của Đang, Gia Bảo vẫn nói

-Ảnh không giận đâu! Nhưng anh Thiện rủ em đi đâu vậy?

Mắt Thiện sáng lên khi nghe hỏi, anh lên giọng

-Anh muốn Gia Bảo là người đầu tiên nhìn thấy sự thành công của anh. Hôm nay chúng ta có quyền công bố sản phẩm mới của mình rồi. Và những sản phẩm này độc quyền thuộc cơ sở Gia Yên. Ngày khai trương cơ sở Gia Yên sẽ là ngày tung sản phẩm mới ra thị trường

Gia Bảo chớp mắt xúc động

-Vậy thì em đi tới xưởng của anh ngay. Rồi mọi người, nhất là Duy Quang sẽ thấy cái sai lầm của mình. Anh ta sẽ ân hận đến phát khóc khi trước đây chính anh ta ký quyết định cho anh thôi việc và lên lớp em trước mặt chú Phong vì tội tùy tiện, bao che và vô kỷ luật

Giọng Thiện trầm xuống

- Điều cần thiết số 1 hiện nay là vốn. Nếu không có vốn chắc anh phải bán phát minh cho xí nghiệp khác. Đã có vài người tìm đến anh rồi. Mới đến tìm anh chiều hôm qua là cơ sở L.S

Gia Bảo thản thốt

-Cơ sở L.S! Mà ai mới được chứ?

-1 phụ nữ. Hình như là phó giám đốc thì phải ...

-Phương Uyên! Gia Bảo buột miệng kêu lên

Thiện gật đầu

- Đúng rồi! Cô ta định mua đứt hết loạt hàng đầu tiên và ngỏ ý muốn độc quyền mặt hàng sơn mài giả tranh lụa

Thấy BGia Bảo tỏ vẻ nghĩ ngợi, Thiện trấn an

-Anh có đồng ý đâu mà em lo

-Không! Không! Em có lo điều ấy đâu vì em tin lời hứa của anh. Em Đang thắc mắc không biết cô ta muốn gì mà tìm đến anh trong khi vợ chồng Phương Uyên luôn mồm bảo rằng cơ sở L.S sắp phá sản, có phải họ định hại Sĩ Đang để làm ăn riêng không?

Thiện ngớ ngàng

-Nói vậy Sĩ Đang là giám đốc của L.S à?

Gia Bảo thở dài, cô nhè nhẹ gật đầu 2ôi nói bằng giọng quả quyết

-Em se về Cần Thơ mượn gia đình thêm 1 số vốn nữa nhất định chúng ta sẽ thành công với sản phẩm được rút ra từ buồng tim khối

óc của chính mình

Cầm tờ thiệp mời khai mạc phòng triển lãm những mặt hàng mới về sơn mài của cơ sở Gia Yên trên tay, Sĩ Đang trầm tư khổ sở. Anh không hiểu Gia Bảo thật tình mời mình hay cố ý trêu người mà gửi bằng bưu điện tờ thiệp này cho anh, 1 kẻ Đang thất thế sa cơ Vứt tấm giấy bìa cứng láng có in hình 1 bức tranh sơn mài được thể hiện độc đáo lạ mắt trên giường. Đang vòng tay làm gối, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Anh đón đầu dần vật vờ suy nghĩ có lẽ Gia Bảo đã hết yêu anh thật rồi. Cũng tại anh thôi! Thở dài Đang xoay người nằm nghiêng. Về mặt anh nhột nhạt lộ rõ 1 nỗi buồn thất bại

"Sao mình lại nghĩ rằng mình đã thành công khi ngồi lên chiếc ghế giám đốc cơ chứ! Sao mình vội quên những ước mơ mình hằng ấp ủ thuở còn nghèo đói bần cùng. Mình đã không ra gì khi đối xử với Gia Bảo hôm ấy ... Mình tác tệ đến mức dầu được biện hộ mình cũng không thể sống an ổn như xưa được nữa. Tại sao có 1 thời gian dài mình đắm chìm trong cõi không hề dành cho mình. Mình đã được gì trong cái thế giới phù hoa giả dối đó, để mình hôm nay thân bại danh liệt, mang tai tiếng ghê gớm chỉ vì ham vui, ham được mang danh là giới thượng lưu trẻ, trí thức, lắm của nhiều tiền

Đang lặng lẽ nhớ lại gương mặt khinh khỉnh của Cúc Hương ngày nghe tin anh bị truy tố vì tội tham gia đêm sinh nhật thác loạn. Cô ta hất hàm

-Trò chơi chấm dứt rồi! Chăn dê vẫn hoàn chăn dê. Chào tạm biệt, chàng giám đốc học đòi làm sang

Lúc đó sao Đang bình tĩnh và nguội đến mức chỉ ngồi nhìn Cúc Hương nhún nhảy trên đôi giày bít màu bạc. Đúng ra anh không nóng, vì nếu so với những biến cố quanh anh, lời của Cúc Hương không thấm vào đâu cả. Cô ả đã nói đúng, anh quả là 1 giám đốc học đòi ăn chơi hư hỏng ...

Cánh cửa phòng xích mở vẫn không làm Đang đổi thế nằm. Đến khi nghe tiếng bà Đông Hân gọi anh mới ngồi bật dậy

-Ồi! Nội lại mang bao nhiêu là thứ nặng nề! Con đã nói rồi ...

-Không đem tới thì mày lấy gì mà ăn?

Ngồi xuống giường bà Hân phe phẩy chiếc khăn san đội đầu cho đỡ nực. Ngao ngán nhìn vẻ bề bộn của căn phòng bà rên rĩ.

-Nội chẳng hiểu nổi con à Đang. Tự dưng lại dưng dưng trở lại cái ổ chuột dơ bẩn này. Chuyện lỡ dở rồi có ai rầy rà gì đâu mà tự ái hả? Ngoài nội ra không ai có quyền chỉ trích phê bình gì con cả.

Sĩ Đang nhắm mắt lại, anh ngồi yên lặng 1 lúc như chán chường mệt mỏi lắm, rồi mới thốt ra lời

-Con không sợ ai chỉ trích phê bình cả, nhưng con chán mọi thứ rồi nội à! Sự hào nhoáng bên ngoài thật đáng sợ, vậy mà con đã lao đầu vào đó, bất chấp lời năn nỉ tha thiết của Gia Bảo, để bây giờ con mất tất cả.

Bà Hân thờ dài, bà chợt nhớ tới gương mặt tái xanh tái mét của Gia Bảo khi nghe tin cơ sở? L.S bị rút giấy phép hoạt động vì có tàng trữ 1 số tranh, lịch khiêu dâm nhập lậu từ nước ngoài. Gia Bảo đã thắng thốt kêu lên

-Con không bao giờ ngờ anh Đang lại tệ như vậy. Ảnh sẽ không chịu đựng nổi cú xốc này đâu. Còn con ... Trời ơi! Lẽ nào anh ấy chẳng hề nghĩ đến con để đến những nơi ấy với 1 kẻ đồng tình luyến ái bệnh hoạn. Con cũng không chịu đựng được ảnh nữa đâu nội ơi! Thà con chấp nhận chia tay, chớ yêu mà như vậy khổ quá

Tiếp theo đó là hàng loạt các bài báo nói về đêm sinh nhật ăn chơi thác loạn mà anh được mời và đã tới dự. Khiến Gia Bảo giận anh đến bây giờ. Buổi chiều hôm đó, Sĩ Đang trở lại tìm Gia Bảo đúng 6 giờ, anh tin tưởng và tình yêu của cô và chắc chắn rằng Gia Bảo sẽ đi dự sinh nhật với anh. Nhưng thật không ngờ, Gia Bảo chẳng có ở nhà, nghĩa là cô theo Thiện, cô xem gã ... yêu râu xanh này hơn anh. Sĩ Đang tức tưởng điên lên được, anh phóng xe ào ào bạt mạng. Không biết trời xui đất khiến sao anh lại gặp gã pêđê Lê. Hồng, chẳng nói, chẳng rằng, Đang mở cửa xe lôi "cô nàng" đi sinh nhật cùng cho đỡ cô đơn. Thế là Đang, Lê. Hồng thành 1 cặp độc đáo. Đêm sinh nhật của quý ấy thật ngoài sức tưởng tượng của Đang, anh là khách mời qua trung gian của Duy Quang nên không nhận trực tiếp thiệp mời để đọc những yêu cầu in trong đó

Đến khi vào đến vũ trường số 1 của thành phố anh mới té ngửa ra khi thấy đã có 1 nhóm thanh niên nam nữ say sưa, họ Đang hò hét khích động, Sĩ Đang ngao ngán quay trở ra vừa lúc công an xông vào, như 1 phản xạ, anh đưa tay gạt mạnh 1 máy ảnh Đang hướng về mình, nhằm chạy tháo thân ...

Dĩ nhiên Đang không chạy thoát mà còn bị tạm giam vì tội hành hung người Đang thi hành công vụ.

Mọi việc cứ theo đó mà loang ra như vết dầu đổ trên tờ giấy mỏng. Tên tuổi chức danh cơ sở làm ăn của anh bị đưa lên báo. Đang chưa khai xong bản tường trình thì công an bảo vệ văn hoá lại buộc anh thêm tội: Cơ sở? L.S cất giấu hàng tấn tranh khiêu dâm và hàng chục ngàn tờ lịch lỏa thể.

Sĩ Đang như từ trên mặt trăng rơi xuống khi nghe thế. Anh nhờ luật sư Hoàng biện hộ, cũng mất mấy tháng trời mới xong mọi việc. Té ra

Phương Uyên là người tích trữ tranh ảnh và lịch cấm. Cô ta chối phăng tất cả. Nhưng chạy trời không khỏi nắng, trước khi nhận tội Phương Uyên đã gây ra 1 vụ cháy tại văn phòng làm việc. Hồ sơ, sổ sách chi thu tiền bạc ra tro. Cô ta vào tù nhưng Sĩ Đàng cũng thân bại danh liệt. Thật đúng như lời anh vừa thở than. Sĩ Đàng đã mất tất cả, ngày xưa anh tay trắng nhưng còn có danh dự, uy tín, tình yêu. Bây giờ anh nghèo hơn mọi người nghèo. Anh đã bi. Phương Uyên chơi 1 vỏ đầu đinh. Cúc Hương hiu hiu cười vào mũi, bà Bích Chiêu thẳng thừng đuổi anh ra khỏi nhà trước mặt ông Sĩ Thanh và bà Đông Hân, vì rõ ràng anh là 1 kẻ sống cuộc sống so đo thấp hèn, không xứng đáng được ẩn thân trong ngôi biệt thự ấy. Chẳng đợi cha và nội mình biện hộ giúp, Sĩ Đàng quay trở ra đi tuốt. Anh thề sẽ không làm phiền đến ai cả. Anh trở lại nghề chép tranh và đàn暮n đêm đêm. Cơ sở? L.S không đến nỗi thiếu nợ nhưng cũng chẳng còn gì sau khi trang trải, phát mãi số của cải vật chất còn lại.

Ông Sĩ Thanh có đến khuyên Đàng về trông coi 1 cơ sở chế biến thực phẩm nằm tại Gò Vấp phụ ông, nhưng anh từ chối. Đàng bắt đầu sống khép kín với những mặc cảm thất bại còn dai dẳng bám anh. 1 tháng, 2 tháng, 3, 4 rồi 5 tháng anh gầy rộc hằn đi, bao giờ ở anh cũng là sự làm lì u uất, Sĩ Đàng hôm nay còn nhiều nỗi khổ hơn ngày xưa ơ? Lâm Đồng ...

Bà Đông Hân lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của anh

-Luật sư Hoàng vừa cho nội biết 1 vấn đề khá quan trọng có liên quan đến mẹ con và con

Nhíu mày lại Đàng ngạc nhiên

-Chuyện gì nữa vậy nội?

-Ông Hoàng nói rằng trước khi chết ông ngoại của con có làm di chúc để lại ngôi biệt thự mà con Bích Chiêu Đàng ở cho Minh Chiêu và con cháu. Di chúc ghi rõ sau 10 tìm kiếm nếu không ra Minh Chiêu cùng con cháu thì ngôi biệt thự ấy sẽ thuộc về Bích Chiêu. Hừ! Mẹ thẳng Khang tham lam quỷ quyệt, nó Đàng nhờ luật sư chạy chọt sao đó cho nó bán ngôi nhà ấy trước thời gian 10 tìm kiếm như di chúc quy định. Nó Đàng túng tiền vô cùng

Sĩ Đàng ngờ vực

-Nguồn tin ấy chắc chắn không? Sao ông Hoàng lại biết điều ấy?

-1 người trong hội luật gia cũng là đồng nghiệp vô tình vui miệng nói cho ông ta nghe. Con Bích Chiêu暮n người này lo hộ thủ tục bán nhà nhưng nghe đâu ông ta từ chối

Sĩ Đàng thờ ơ

-Bây giờ nội muốn con phải làm gì?

Bà Đông Hân ngạc nhiên trước thái độ hồ hững của thằng cháu 1 thời ngang ngược. Từ ngạc nhiên bà lần đến lo sợ khi nghĩ rằng Sĩ Đang chẳng còn ham muốn đua tranh đòi hỏi gì cả.

Bà nhìn anh rồi trả lời bình tĩnh

-Con phải lấy lại phần của mình vì ông ngoại con đã rất công bằng trong việc đối xử với mẹ con trước khi lìa đời

Mỉm cười héo hắt, Đang mai mỉa nhắc lại

-"Công bằng trong đối xử với con cháu trước khi chết". Có lẽ những người đàn ông có 2 dòng con nào trước khi chết cũng giành thời gian ngẫm nghĩ, nhớ tới những đứa con ngoài giá thú. Ba con nhờ rút được bài học kinh nghiệm của ông ngoại nên nghĩ tới con sớm hơn. Thế nhưng cuộc đời của những đứa con rơi được mấy người sung sướng. Bây giờ chẳng lẽ lại đi thừa gởi tranh chấp với dì Bích Chiêu để đòi lại cho bằng được ngôi biệt thự ấy. Phải chi mẹ con còn sống, bất cứ giá nào con cũng làm ra lẽ, nhưng còn mỗi mình con thì thôi, cứ để dì ấy ngang nhiên làm điều sai quấy đó đi. Con không ham đâu nội! Vì con thừa biết dì ấy sẽ trăn tráo như thế nào rồi ...

Bà Đông Hân buồn bã

-Con làm nội thất vọng quá Đang à! Nội dù buồn vì chuyện con có tên trong danh sách của những thằng ăn chơi trụy lạc sao đọa tận cùng được đăng trên báo, nhưng nội vẫn tin là con không tệ như vậy, nội tin là con không bệnh hoạn đến mức cập kê với mấy đứa đồng tình luyến ái nhưng tấm hình trên báo chụp cái ... thằng Lê. Hồng Đang tựa đầu vào vai con khóc tỉ tê mà nội buồn cho sự nghiệp non nớt mới tạo dựng của con phút chốc vỡ tan vì con quá ngạo mạn cả tin vào mình

Bà Đông Hân nhìn gương mặt lầm lì của Sĩ Đang hơi nhíu lại vì bị chạm vào nỗi đau rồi thông thả nói tiếp

-Con Phương Uyên có chuyên môn nên mới qua mặt con vù vù trong việc tiền bạc, nó núp dưới danh nghĩa cơ sở? L.S để làm ăn phi pháp riêng tự 1 tay nói thao túng trong ngoài mà con thì chẳng hay biết gì cả, con huênh hoang tự mãn, thích thú với ý nghĩ trẻ con rằng: Con bé Phương Uyên trước kia là cô chủ kiêu căng nay trở thành người làm công cho mình. Chính suy nghĩ đó đã làm con thiếu cảnh giác giao cho Phương Uyên làm kế toán trưởng để nó đổi trắng thay đen mọi thứ

Giọng Đang van lơn

-Nội đừng nói nữa. Mấy tháng nay con đã th???m thía nhiều điều lắm rồi

-Hừ! Thấm thía nhiều điều à! Thế con đã rút ra được gì cho bản thân mình mà lại rút vào lớp vỏ mặc cảm thế kia?

Đang im lặng. Anh không dám coi thường những câu nói của bà nội mình. Vì ngày xưa còn trẻ bà từng là 1 người đàn bà giỏi giang trong việc làm ăn, bà từng là cánh tay mặt của ông nội anh. Trước đây nghe những lời khuyên của bà, Đang đã cố tình lơ qua, vì anh cho rằng nội quá già, quá lắm cẩm, để bây giờ ...

-Nội không muốn thấy con thất chí, thất vọng và cả thất tình chỉ vì 1 thất bại đầu đời. Nội chẳng hề so sánh, nhưng con hãy xem Gia Bảo Đang làm gì rồi ngẫm nghĩ mình. Thua keo này, ta bày keo khác
Sĩ Đang chán nản

-Nhưng về mặt pháp lý, thời gian này con làm sao làm ăn gì được chứ?

Bà Đông Hân nghiêm giọng

-Con phải về phụ ba con quản lý cơ sở ơ? Gò Vấp, con phải học hỏi kinh nghiệm của người lớn. Chính vì con quá kiêu ngạo không muốn làm phụ tá cho kẻ khác nên mới xảy ra cơ sự. Nội và bà con đã nuông chiều con quá nên mới đâm hư

Sĩ Đang ương ngạnh

-Con sẽ nghĩ lại đề nghị của nội

-Không phải nghĩ gì cả, nội không phải đề nghị, mà nội yêu cầu con phải làm việc, phải tận dụng thời gian. Phải xài thời gian thật đúng vì đời người ta ngắn lắm Sĩ Đang à!

-Nhưng con sẽ ở đây, con không muốn chạm mặt anh Khang và dì Bích Chiêu, từ lúc Phương Uyên ngồi tù đến nay con và ảnh như 2 kẻ tử thù

-Việc ai làm kẻ đó chịu. Vợ nó quấy sao lại hận con. Nội chưa nói chuyện với thằng Khang. Nó là 1 đứa tệ, 1 thằng đàn ông nhu nhược, ích kỷ, thủ đoạn với người trong nhà, con trong làm ăn cũng ngu ngốc. Sự nghiệp dòng họ này không trông chờ ở thằng Khang được, không thể được

Mắt Đang chợt dừng lại ở tấm thiệp mời của Gia Bảo. Tấm thiệp chơ vơ trên giường phôi hết màu sắc, độ cứng và độ láng bóng của nó ra như thách thức anh

Vô tình bà Đông Hân nhìn theo và nói

-Con đến dự khai mạc phòng triển lãm của Gia Bảo chứ?

Lắc đầu với vẻ dửng dưng, Đang nói

-Không, vì hôm đó con sẽ đến cơ sở của ba con ơ? Gò Vấp. Tại sao lại không bày 1 keo khác ở 1 môi trường công việc khác nhỉ?

Giọng bà Hân dịu ngọt

-Bao giờ con mới hết được cái tính hay để bụng chuyện đã qua ha? Đang? Con không tới dự. Gia Bảo sẽ buồn lắm. Nội nghĩ con có thể tới cơ sở của ba con vào ngày khác

Sĩ Đang ngang ngược

-Không được! Con cũng muốn khai trương ... làm việc đúng vào ngày khai mạc triển lãm của Gia Bảo

Bà Đông Hân khe khẽ lắc đầu

-Tại sao con lại cố tình tránh Gia Bảo? Tại sao con cứ làm khổ nó mãi vậy Đang? Con tự ái không đúng chỗ rồi! Gặp trường hợp như nó ai lại không giận. Lẽ ra con phải đến bày tỏ sự việc rồi xin lỗi vì đã xúc phạm đến tình yêu của nó.

Sĩ Đang gắt gỏng

-Xin lỗi à! Con có làm gì có lỗi với cô ta đâu? Thật ra con chẳng muốn gặp Gia Bảo vì con chẳng muốn bị thương hại. Cô ta có yêu con đâu? Cô ta gọi thiệp mời để khiêu khích con đó thôi! Mà nội đừng bao giờ nhắc đến Gia Bảo nữa, con muốn yên thân để bắt đầu lại tất cả.

-Con bắt đầu với những suy nghĩ lầm lẫn về người mình yêu à? Con thật phũ phàng khi nói rằng Gia Bảo không yêu mà lại khiêu khích con. Nội không ngờ con ích kỷ đến thế, con chẳng xứng đáng với Gia Bảo đâu. Nội sẽ khuyên nó quên con đi, vì con là đàn ông không bản lĩnh trong trường đời cũng như trường tình. Hừ! Nó không đến với con nữa là đúng

Giận dữ bà đứng dậy đội chiếc khăn san lên đầu rồi đi ra cửa, Đang chụp chiếc áo sơ mi vắt trên ghế bước theo

- Đợi con ...

Bà Hân khoát tay

- Đợi làm gì, vào đi, có xe xích lô neo đợi nội ở dưới, không ai cần đến con nữa đâu

Đang đứng lại. Anh đau đớn khi nghe bà Hân nói không ai cần đến mình. Vứt chiếc áo lên trên ghế anh ngồi xuống giương tay vớ cây đàn ghi ta cũ kỹ, miệng hát những lời thật buồn

... Một mình ngồi lẳng lặng

Ngước trông lên khoảng trời

Ngoài kia trong im lặng

Chắc có vì sao rơi

Không. Vì sao ấy vẫn

Bất động ấy mà thôi

Ta ngỡ ta rơi xuống

Phía ngân hà xa xôi

Ta vẫn rơi rơi mãi
 Giữa tối tăm không cùng
 Ta vẫn rơi rơi mãi
 Xuống lòng ta mênh mông...
 Ta vẫn rơi rơi mãi
 Xuống lòng ta mênh mông...
 Thiện lo lắng nhìn Gia Bảo
 - Đạo này em xanh quá, phải nghỉ ngơi bồi dưỡng và làm việc có giờ
 giấc hơn mới được
 Giọng Gia Bảo mệt mỏi
 -Em vẫn nghỉ ngơi, ăn uống đó chứ nhưng sao cứ sụt cân mãi
 Thiện cười, anh trêu cô
 -Có lẽ tại yếu tố tâm hồn, vì tinh thần chưa ổn định nên thể chất cũng
 bất an
 Chẳng vừa Gia Bảo đập lại
 -Xì! Chứ không phải tại em làm việc gồng cho .. thiên hạ lo đám cưới
 nên mới ròm. Cho anh hay, tuần sau em nghỉ để đi Đà Lạt chơi 1
 tháng đó
 -Cái gì! Đi chơi ở Đà Lạt 1 tháng à? Tiêu chuẩn cỡ nào mà cao dữ
 vậy, trong khi vợ chồng người ta mang tiếng là đi hưởng tuần trăng
 mật mà nghỉ có 4 ngày quèn
 Nghinh mặt lên, Gia Bảo thách
 -Ấm ức thì cứ đi khiếu nại. Em nghỉ 1 tháng thiệt đó. Em làm đơn
 nghỉ không ăn lương
 Thiện nhăn nhó.
 -Rồi .. công việc của em ai làm?
 -Chuyện đó giám đốc lo, anh lo làm chi cho tổn ...
 -Anh phải lo chứ, vì ông Phong thế nào cũng giao trách nhiệm điều
 động nhân sự cho anh. Mệt!
 Gia Bảo chột hỏi
 -Anh thấy chú Phong có thay đổi không khi chú là người hợp tác làm
 ăn chứ không còn là chủ của mình nữa?
 Thiện hóm hỉnh
 -Cơ bản là có thay đổi, còn râu ria thì ... "vũ như cần", trách làm sao
 được khi chú đã già rồi, người già nào cũng chẳng bảo thủ, chẳng
 cho mình là đúng, chứ có cái phó giám đốc không phải là Duy
 Quang, nên cơ sở Gia Yên này mới đổi mới về chất lẫn lượng đó
 chứ! Mà Gia Bảo này, Duy Quang đạo này ra sao em biết không?
 -Không!
 Nghe Gia Bảo đáp cộc lốc, Thiện cut hứng anh biết cô Đang bực

mình khi nghe nhắc tới Duy Quang. Theo cô thì anh ta là người trực tiếp rủ rê Sĩ Đang đi vào con đường ăn chơi hư hỏng, anh ta lại nói xấu cô với Đang để anh luôn hiểu lầm tình yêu cô giành cho anh. Đến giờ này Đang đã tiêu tan cơ nghiệp rồi, Quang vẫn cà kê lui tới bàn ra nói vào với Đang về cô. Duy Quang rất căm ghét Gia Bảo và Thiện. Sau đêm sinh nhật thác loạn đó, anh bị tạm giam về tội "có hành vi giúp người khác lợi dụng quyền tự do dân chủ tổ chức đêm sinh nhật với nội dung không lành mạnh gây ảnh hưởng xấu cho xã hội, tuyên truyền văn hóa đồi trụy". Nên đương nhiên buộc phải thôi việc. Cơ sở Hồng Phúc vì bị tai tiếng của Duy Quang cũng bị rã bè, ông Phong mau chóng đề nghị với Gia Bảo việc hợp tác làm ăn. Sau khi hỏi ý kiến nhiều người trong đó có luật sư Hoàng cô và Thiện đồng ý.

Với những sản phẩm mới và độc đáo của sơn mài, hơn nửa năm nay cơ sở Gia Yên được hàng trong và ngoài nước đặc biệt quan tâm Gia Bảo nhạy bén vô cùng nên cô mở thêm 1 phòng mua bán, giới thiệu tranh, cô đã thành công vì thị trường tranh trong nước bỗng dựng nở rộ với biết bao đợt triển lãm trong 6 tháng đầu năm rồi. Nhưng càng thành công trong làm ăn, cô càng buồn càng thấy Sĩ Đang càng xa tầm tay mình. Cô đã yêu thật lòng và đặt trọn niềm tin, hy vọng vào người cô yêu, thế mà Đang làm cô ê chề và vỡ mộng. Để cuối cùng 2 người không nói lời giã biệt mà âm thầm chia tay nhau

Rõ ràng vì cách sống của anh và cô không hợp nhau, nhiều lúc cô tự an ủi mình "Thà chia tay sớm còn đỡ khổ hơn khi đã trói buộc nhau bằng hôn nhân". Ta đã chủ quan khi nghĩ rằng với tình yêu của mình Sĩ Đang sẽ thay đổi ...

Thấy Gia Bảo trầm ngâm Thiện nói

-Không ai cho em nghĩ 1 tháng đâu, vì trong đợt mùa thu tới, mình phải có đủ hàng để bán, em mà đi thì rồi bù lên. Với lại anh mới nghe tin này hay hay

-Tin gì? Lại ai đi lấy vợ nữa hả?

-Ai đâu mà đi lấy vợ ... Có em đi thì có

Gia Bảo ngơ ngác

-Em đi đâu?

-Vậy em thích đi đâu? Singapore, Philippine, hay Mã Lai, Đài Loan ...

Thiện vừa cười vừa nheo mắt ngó cô. Anh nói tiếp

-Em sẽ có 1 chuyến đi Singapore

-Ừa! chi vậy?

- Để tìm hiểu thị trường ở đấy. Khách hàng Singapore rất thích loại

tranh sơn mài giả lụa của mình

Gia Bảo ngờ vực

-Em không tin, vì sao không là chú Phong hay anh mà lại là em đi nước ngoài

Cười cười Thiện nói tiếp

-Anh nhớ em đâu nằm trong diện neo đơn con mọn đâu mà coi bộ ngằn ngủ như vậy, thật hiếm người không muốn đi tham quan như em

-Đâu phải em không muốn, chỉ có điều em hơi bất ngờ

-Từ "bất ngờ" của em chứa những 2 ý phải không? Chắc em sợ ra đi sẽ xa người ta thêm ... vạn lý tình chứ gì? Anh nói thật Sĩ Đang dở lắm, cậu ta tự ái 1 cách kỳ cục lạ đời đến mức đại dốt từ bỏ em, 1 cô gái có nhiều điểm hơn người để cặp kè với 1 kẻ đồng tình luyến ái

Buồn buồn Gia Bảo nói

-Em mà hơn ai chớ!

Thiện tỉnh queo

-Không hơn ai nhưng ít ra cũng hơn Sĩ Đang

Gia Bảo van lơn

-đừng nói vậy tội nghiệp em mà anh Thiện, em vẫn khổ vì chuyện hơn thua này đó

-Tại Đang coi bản thân mình lớn quá chứ như anh có được cô vợ giỏi hơn mình anh càng quý. Mỗi người có 1 khả năng thiên phú, mà đã nói là tài năng thì đừng nên so sánh, hay ganh đua.

Gia Bảo ngượng ngạo

-Anh Đang cũng là người có tài, em tin là như vậy, có điều anh chưa vận dụng đúng tài của mình thôi

-Té ra Gia Bảo vẫn hướng về anh chàng có tài nhưng lỡ vận và vẫn chờ ngày anh ta trở lại với mình à?

Khác với tính hay cự lộn mỗi khi bị nói động, lần này Gia Bảo lặng thinh, cô chống tay lên cằm giọng đều đều

-Đúng là Sĩ Đang có tài nhưng lỡ vận, em tin anh ấy sẽ làm lại sự nghiệp khác, và em luôn cầu mong như vậy dù bây giờ 2 đứa đã chia tay

-Em tin anh chàng có thể làm được như vậy à?

-Vâng! Anh ấy sẽ tốt hơn khi có sự nghiệp khác với đôi tay mình

Giọng Thiện vẫn cố tình khích bác

-Đến bao giờ Đang mới có 1 sự nghiệp khác khi sự nghiệp đầu đời đã đem đổ sông đổ biển cả rồi ha? Gia Bảo? Anh nói thật, trong công việc em thực tế nhạy bén bao nhiêu thì trong tình yêu em càng mơ mộng và hời hợt bấy nhiêu. Sĩ Đang cũng như Duy Quang thôi, họ là

bè bạn của nhau, họ không khác nhau lắm đâu, đã lỡ yêu rồi em phải chịu đựng thôi!

Gia Bảo ngậm môi cố ngăn cơn giận, cô biết tính Thiện nghĩ gì nói đấy nên không chấp nhất, nhưng trong bụng cô buồn ghê gớm. Tính cách Thiện và Đang khác xa nhau. Thiện ào ào bộc trực, không nhớ lâu bất kỳ chuyện gì, có vui buồn cũng thoáng qua là hết, anh sống hết mình vì người thân, anh rộng rãi phóng khoáng cả trong tiêu xài lẫn trong tình yêu. Chị Khương Liên vợ vừa cưới của anh Thiện đã khổ sở bao nhiêu lần vì cái tính đào hoa của anh. Hai người đã từng chia tay hơn 2 năm rồi mới trở lại với nhau, rồi lại xa nhau. Chị Liên không chịu nổi tính ... nghệ sĩ quá mức của Thiện nhưng chị cũng không thể sống không có anh. Chính tình yêu mãnh liệt và lòng hy sinh chịu đựng đã giúp chị quay lại và đồng ý làm vợ anh, chị là nguồn động viên, cổ vũ đắc lực cho Thiện khi anh vấp ngã và khi anh miệt mài âm thầm sáng tạo sản phẩm mới. Sao Gia Bảo không kiên trì nhẫn nại và sống chết hết mình vì người mình yêu như chị Liên kia. Sao cô lại bỏ mặc không thăm hỏi đến Đang kể từ khi có chuyện không hay ấy xảy đến cho anh. Biết đâu anh vẫn yêu cô và trông chờ cô đến từng giờ từng phút. còn việc anh bị lên báo với tấm hình có gã Lệ Hồng thút thít ... bên vai, biết đâu chỉ là 1 tình cờ. Vì rõ ràng chiều đó Đang muốn cô đi với anh, và bà Hân cũng đã nói Đang hoàn toàn không biết nội dung của đêm sinh nhật ấy cơ mà. Nếu chiều hôm ấy cô đồng ý đi với anh thì chuyện gì sẽ xảy ra với cô nhỉ? Gia Bảo rùng mình. Duy Quang là kẻ tởm lợm nhất, hẳn ta muốn gài cả cô vào buổi trác táng gớm ghiếc ấy để hả hê rằng: cô, 1 con bé hay ra bề đạo mạo cũng chẳng hay ho gì khi có mặt trong 1 đêm ... vui như vậy bên gã người yêu đã sa ngã từ lâu: Xem ra Duy Quang cũng cao tay hiểm độc đấy chứ!

Ngước mặt nhìn Thiện Gia Bảo nói

-Em nghĩ Sĩ Đang dù tệ thế nào cũng còn cái tốt. Chỉ có điều lâu nay em đã vì em mà bỏ mặc anh ấy. Em vừa chợt nghĩ ra .. biết đâu anh vẫn còn cần tới tình yêu của em. Chắc em phải tìm đến với Đang, như ngày xưa chị Liên vẫn tìm đến anh. Em phải đối mặt với những khó khăn từ 2 phía mà lâu nay em rất sợ khi nghĩ tới, đó là tình yêu và cách sống của bọn em. Anh thử nghĩ xem em nói vậy đúng hay sai?

Thiện ngạc nhiên nhìn Gia Bảo, cô luôn tránh né nếu có ai đó hỏi về "chuyện tình", bỗng dưng hôm nay cô lại thổ lộ nhiều thế. Té ra Gia Bảo yêu cũng rất dữ dội. Chép miệng anh gật gù

-Phụ nữ các cô quả là yêu hết mình, với trái tim bao dung và tấm

lòng đôn hậu kiên trì thì trong tình yêu, quả là khó ai bì kịp
Biết rằng Thiện nói tới cô nhưng nghĩ tới vợ. Gia Bảo chắc có hỏi cho không khí vui hơn

-Anh muốn nói tới ai nữa mà bảo : các cô?

-Thì bà xã anh chứ ai

-Vậy anh còn ... xúi em quên anh Đang nữa không?

-Ấy! Đừng nói thế! Anh có xúi ác vậy hồi nào đâu. Anh chỉ tiếc sao Sĩ Đang không giống anh, anh đã tuyên bố yêu ai rồi thì trừ phi người ta bỏ anh thôi chứ anh chẳng đời nào tự ái tự cao bỏ người ta để khổ. Nhờ vậy mà Khương Liên mới không nỡ .. bỏ người chung thủy như anh

-Xì ... anh chung thủy với nhiều người lắm chứ có riêng gì chị Liên, em mà là chị ấy hả, em sẽ bỏ anh luôn. Em không chịu chia sẻ tình yêu đâu

Thiện toe toét cười

-Rất tiếc em vẫn là em nên em ôm mãi khối tình si của mình. Gia Bảo thấy không, trong tình trường, khó ai nói ai đúng ai sai, ai không, ai đại lắm vì mỗi người có cách yêu, cách nghĩ riêng mà. Anh chúc em sẽ đạt được hạnh phúc với cách yêu của em

-Em cũng mong như vậy

-Nhưng em sẽ sắp xếp để tháng sau đi Singapore chứ?

-Em có gì bận rộn đâu mà sắp xếp. Nhưng anh Thiện nè, anh là đàn ông, anh sẽ nghĩ sao nếu 1 cô gái như em lại đến tìm, còn anh thì lẩn trốn

-Chà! Khó trả lời dữ. Cách yêu của anh khác với cách yêu của Sĩ Đang, nếu như là anh, thì anh không bao giờ lẩn trốn bất cứ cô gái nào. Người ta nói yêu là khổ, không yêu là lỗi, anh sợ lỗi lắm. Còn Sĩ Đang, theo anh nghĩ anh ta là người thích được nắn nỉ, thích được vùi vỉnh, chịu đựng vì tự cao thà cậu ta chịu lỗi ... chứ không chịu chấp nhận 1 tình yêu mà Đang nghĩ rằng đó chỉ xuất phát từ lòng thương hại. Bây giờ em phải làm sao cho chàng ấy biết rằng em yêu chứ không thương hại ai hết

Gia Bảo nhăn mặt

-Mọi việc qua cách nói của anh sao nghe đơn giản thế?

Thiện lém lỉnh

-Yêu có gì đâu lại không đơn giản. Càng đơn giản yêu càng lâu bền ... Vì 2 cô cậu gút mắc quá nên mới khổ đó chứ. Nên giảng hoàn trước khi xa nhau đi. Chứ cứ "kính" nhau thế này biết bao giờ mới ... là của nhau.

Thời gian quý lắm Gia Bảo à! Nó chẳng chờ ai đâu. Nghe không?

Anh tặng đọc em bài thơ dài những 12 tháng
-Anh đọc đi, em nghe liền
Giả vờ sửa bộ lại cho tề chỉnh, Thiện đọc thơ bằng chất giọng khá
ngọt của mình
"Ngoảnh mặt lại đã hết lịch
1 năm 12 tháng ồn ào và câm lặng
12 tháng có nhau không nhau
Trái đất quay tròn vòng quay 1 năm
Ký ức như 1 ngôi nhà quá nhiều cửa ngõ
Ta đi hoài không thấy vách ngăn
Ngoảnh mặt lại đã hết lịch
12 tháng hành trình chưa xong
12 tháng tìm nhau
12 tháng mất
Ngoảnh mặt lại
Không biết có còn gì
trong tim ..."
-Gia Bảo này, em gần để rơi hết 12 tháng rồi đó, xem lại xem có còn
gì trong tim không? Bây giờ anh sang gặp chú Phong đây!
Nhìn Thiện bước ra khép cửa phòng lại, sau khi ném cho mình 1 nụ
cười hóm hỉnh Gia Bảo băng khuâng. Cô nhắc thăm lại trong hồn:
"12 tháng tìm nhau
12 tháng mất
Ngoảnh mặt lại
Không biết có còn gì
trong tim ..."
Bà Bích Chiêu hất mặt lên nhìn trần nhà với thái độ thách thức khinh
khỉnh, những vòng quạt quay ào ào trên cao cũng không xua hết
được sự bức dọc đã lên đến đỉnh cao trong lòng bà.
Gần giọng bà nói
Xem ra thằng Sĩ Đang biết điều hơn anh và bà nội nó. Nó biết tôi
định bán ngôi nhà nó chẳng nói gì trái lại anh và mẹ cứ theo làm ầm
ĩ. Hừ! Cứ ầm ỉ thử coi làm gì được tôi
Ông Sĩ Thanh trầm tĩnh lạ thường. Giọng ông vẫn nhẹ nhàng như
không có chuyện gì xảy ra
-Có gì mà em phải hăm dọa hả Bích Chiêu. Chuyện đâu còn có đó
mà. Trước hết anh muốn nói về thằng Đang, con của anh cũng là
cháu của em
Bữa mới bà Chiêu đáp đáp
-Xin lỗi! Tôi không đời nào xem Sĩ Đang là cháu cả, đừng nói vợ vào

như vậy

-Anh phải nói chứ! Vì Sĩ Đàng là cháu ngoại của ba em nên mới có vấn đề, và nó đầu là con của ai đi nữa ngôi biệt thự em Đàng ở và sắp kêu bán vẫn là của nó. Di chúc ghi rành rành, em không làm khác hơn được đâu.

Mỉm cười tự phụ bà Bích Chiêu nói

-Sao lại không được chứ! "Đa kim ngân, phá luật lệ". Đó cũng là thứ chân lý của cuộc sống, anh là dân làm ăn bao nhiêu năm sao lại quên điều ấy kìa? Tôi hỏi thật nhé! Nếu Sĩ Đàng là 1 thằng bá vợ nào đó chứ không phải là con anh, là cháu nội của mẹ, thử xem anh và bà cụ có đồng tình với tôi trong việc bán ngôi nhà ấy không mà bày đặt lên giọng rao giảng đạo lý

Nhìn gương mặt hơi tái đi 1 chút vì tức của ông Thanh, bà Chiêu tiếp tục mỉa mai

-Hừ! Danh ngôn có câu " Mọi đức hạnh đều đổ vào tư lợi như những dòng sông đổ vào biển cả" quả là chẳng sai. Anh và bà nội thằng Đàng dùng con bài đạo đức để buộc, tôi không được bán nhà chẳng qua vì 2 người chỉ nghĩ đến tư lợi của thằng Đàng thôi chứ chẳng ai ngó ngang gì tới thằng Khang cả. Tôi bán nhà cũng vì con thôi, anh có để ý đầu mà thấy lúc này thằng bé xơ xác như mất hồn lạc phách. Con Phương Uyên vào tù, tranh ảnh, lịch của nó bị tịch thu, vốn liếng đổ vào đó đâu phải nhỏ, đầu con Uyên đã dựng lên chuyện hoả hoạn, cháy hết ba mớ giấy tờ chi xuất ở công ty L.S rồi nhưng nợ nần riêng của vợ chồng nó vẫn e hề. Tiền đâu mà đắp vào bây giờ trong khi lãi mẹ đẻ ra lãi con thấy muốn ngộp. Đã vậy lúc này anh lại giao cơ sở sản xuất dầu ăn ở Gò Vấp cho thằng con riêng của mình. Hừ! Anh định làm gì vậy? Anh không công bằng trong việc đối xử Ông Thanh nhẹ nhàng nhưng sắc bén

-Em đã lên án mẹ và anh đủ rồi chứ! Em nói đúng câu danh ngôn trong trường hợp của riêng em lắm. Thứ nhất đức hạnh của em bao giờ cũng đổ vào tư lợi, ngày trước, khi bỏ nhà này ra đi em cũng đưa đức hạnh của mình lên cao, nên rêu rao với thiên hạ rằng em đi vì không thể sống chung với người đã lừa dối mình hơn 20 năm. Thôi thì anh cũng chịu vì anh là kẻ có lỗi trong việc đưa thằng Đàng về đây cho mọi sự rối lên. Bây giờ em bán ngôi nhà không thuộc sở hữu của mình chẳng khác nào ăn cướp tái sản của kẻ khác, em cũng đưa đức hạnh của mình lên làm bình phong, em bán vì lo cho con. Tốt phước cho thằng Khang có bà mẹ hết lòng vì nó

Nhìn bằng đôi mắt khinh bỉ, ông Thanh nói tiếp với bà Chiêu với giọng lạnh lùng bất ngờ

-Rất tiếc mọi việc không phải như vậy. Trước đây tôi đã im lìm làm bia che miệng đời cho em theo trai dầu sao tôi cũng là người gây ra nỗi khổ cho em, nhưng bây giờ tôi không đồng ý em đem thằng Khang ra để tiếp tục lừa dối nữa đâu

Mặt bà Bích Chiêu Đang lại

-Anh định vu khống tôi phải không? Anh dựng chuyện để bôi nhọ danh dự mặc xác em nhưng tôi không bằng lòng em bán ngôi nhà của mẹ con thằng Đang để làm việc đó, em làm điều thất đức thì chẳng có gì lâu dài đâu

Lặng người đi vì lời nói quá bất ngờ của ông Sĩ Thanh, bà Bích Chiêu mím môi bực dọc

-Đó là việc riêng của tôi, anh không hề yêu tôi, tôi có quyền tìm cho mình 1 người yêu khác, còn chuyện ngôi nhà à? Ngôi nhà ấy của mẹ tôi chứ không phải của ba tôi, tôi cũng có quyền bán nó, nó hoàn toàn không dính dáng tới mẹ con Minh Chiêu cả.

Ông Sĩ Thanh hàm hàm

-Em nói dối! Tôi đổ em bán được ngôi biệt thự ấy! Em chạy chọt, đút lót lo toan cỡ nào tôi cũng làm tới. Đó là của mẹ con Minh Châu, ngôi biệt thự ở Thủ Đức mới của em và thằng Khang. Tại sao em không bán phần của mình mà lại làm chuyện độc ác để bán của kẻ khác Sa sầm mặt xuống, bà Bích Chiêu cố lả vả.

-Tôi bán ngôi nhà này rồi cũng chia cho thằng Đang 1 nửa, 1 nửa cho thằng Khang, chứ có ăn mình tôi đâu mà anh hết nói tôi làm điều thất đức này điều độc ác nọ.

Cười gằn ông Thanh nhấn mạnh

-Phải! Bà từ tâm lắm nên dầu biết Minh Chiêu đau tim nặng, thể lực cô ấy mong manh như giọt sương treo đầu cành, khi gặp lại bà vẫn cố tình mạt sát cho trái tim yếu đuối của cô ấy vỡ ra mà chết. Bà giết người tinh vi đến thế là cùng. Bà tàn nhẫn vậy sao Minh Chiêu vẫn yêu thương bà, để dầu yêu tôi, có mang thằng Đang với tôi, cô ấy vẫn lặng lẽ bỏ đi biệt tích vì sợ bà sẽ khổ, sẽ buồn. Minh Chiêu làm bà cũng phải vì bản tính cô ấy vẫn lặng lẽ bỏ đi biệt tích vì sợ bà sẽ khổ, sẽ buồn. Minh Chiêu làm bà cũng phải vì bản tính cô ấy yếu đuối nhân hậu 1 đời cô ấy khổ vì bản tính của mình, còn tôi, tôi cũng khổ 1 đời chỉ vì tiền tài danh vọng. Thời trai trẻ 2 thứ đó với tôi không bao giờ là đủ, gia đình tôi giàu có nhưng khi lao vào, thú làm ăn. Tôi muốn có thể lực nên dù yêu Minh Chiêu tôi vẫn cưới bà để nhờ thể lực của gia đình bà tôi đã phát lên nhanh chóng, để sau đó tôi khổ cả 1 đời

-Ông nhắc chuyện xưa ấy để làm gì? Ông bảo tôi phải im khi đứng

trước mặt người cướp tình yêu của mình à? Không! Bích Chiêu này
đâu nhân nhượng như thế. Tôi căm thù con Minh Chiêu ông nghe
không, nó chết rồi nhưng lòng oán hận của tôi vẫn chưa vơi
-Và bà đã trút hết sự căm thù đó lên đầu Sĩ Đàng. Bích Chiêu! Bà âm
mưu giết thằng Đàng vì lòng ghen ghét hay vì ngôi nhà của nó?
Mặt bà Bích Chiêu tái ngắt, bà đứng phắt dậy hét lên
-Đặt điều, vu khống! Ông đi ra khỏi phòng tôi ngay
Ông Sĩ Thanh làm lì
-Tôi không đi đâu hết khi bà chưa trả lời câu hỏi của tôi. Nói đi, tại
sao bà muốn giết thằng Đàng? Tại sao bà độc ác đến như vậy? Bà
không sợ tôi à?
Bà Chiêu lấp bắp
-Tôi không anh muốn nói gì cả
-Bà đóng kịch tài lắm! Nhưng hãy nghe đây. Thằng ghien xì ke bà
thuê đâm thằng Đàng đêm nào lại tới cơn ghien, nhưng khổ nỗi trong
túi không có tiền nên nó tìm đến tôi gạ bán cái bì mật đầy tội lỗi của
bà và nó. Mọi việc này nếu đưa ra toà nói hứa sẽ khai thật đó. Bà
nghĩ sao hả Bích Chiêu?
Bản thân ngồi phịch xuống ghế, bà Bích Chiêu run rẩy ôm đầu. Ông
Thanh bồi thêm
-Bà sẽ không bán ngôi nhà ấy nữa chứ? Tôi mà làm ồn lên họ hàng
bên bà, nhất là ông chú Út hiện ở bên Pháp sẽ không để yên cho bà
đâu, bà quên chú Út là người giám sát việc thực hiện di chúc. Ông
nổi tiếng là người ngay thẳng, khi biết được chuyện này, tôi đã viết
thư mời chú Út về để giải quyết đầu đó ổn thoả cho mẹ con Minh
Chiêu rồi
Bà Bích Chiêu căm tức
-Ông thật là khốn nạn! Làm khổ suốt đời tôi vẫn chưa vừa lòng sao
mà ông còn...còn...
-Nếu không nghĩ lại tình nghĩa vợ chồng tôi đã thừa bà về tội âm
mưu giết người để chiếm đoạt tài sản rồi. Bích Chiêu à! Có lẽ bà nên
đi khỏi ngôi nhà này thì tốt hơn
-Ông đuổi tôi ấy à?
-Vì bà tác tệ hơn sự suy tưởng của tôi, tôi không thấy an tâm khi có
bà ở cùng
Giọng bà Chiêu phần uất
-Ông không cho thằng Khang làm giám đốc?
Giọng bà Chiêu phần uất
-Ông không cho thằng Khang làm giám đốc cơ sở chế biến sản xuất
dầu ăn, bây giờ lại đuổi tôi đi. Ông đối xử với mẹ con tôi như vậy đó

à?

Ông Thanh lạnh lùng

-Thằng Khang đã làm tôi mất tín nhiệm vì nó đã lường lẹo trong nhiều việc chi xuất. Hừ! Cái thằng ngu ngốc sợ vợ ấy đã bị con Phương Uyên xỏ mũi, nó đã dùng tiền của đơn vị nó làm giám đốc đưa cho vợ làm chuyện phạm pháp, tôi không thể tin dùng được nữa. Nó sẽ về làm dưới sự trông coi điều động của chính tôi

Bà Bích Chiêu chợt cười to lên

-Ha! Ha! Ông tính toán để lại mẹ con tôi ra tài lắm, nhưng thằng Khang dù ngu ngốc đến mấy cũng sẽ chống đối ông tới cùng

-Nếu nó làm điều đó nó cũng sẽ cúat khỏi nhà này với bà và sẽ không được hưởng tí quyền lợi gì hết

-Ông không có trái tim nên mới nói về con mình 1 cách dửng dưng lạnh nhạt như vậy.

-Bà muốn nói sao cũng được, nghĩ sao cũng được, trước đây dù không yêu nhưng bao giờ bà cũng có 1 chỗ riêng trong tim tôi, bây giờ thì hết rồi, 1 chỗ trong ngôi nhà này bà cũng không có. Bà vì lợi ích riêng tư đã dám âm mưu giết người thì còn chuyện gì nữa mà bà không dám làm chứ. Tốt hơn hết là bà nên trở về Thủ Đức với thằng nhân tình đáng tuổi con bà đi

Nhìn ông Sĩ Thanh dần gót chân lên lớp thảm dày trải trên sàn nhà, bà Bích Chiêu chợt thấy rã rời mệt mỏi...Ông ta đã biết mọi việc kể cả việc khủng khiếp nhất mà bà đã từng làm là thuê người giết Sĩ Đang...Lòng 2 bàn tay vào nhau và co bóp chúng 1 cách bối rối bà hiểu chuyện bán ngôi nhà trị giá hơn ngàn lượng vàng của thằng Đang là chuyện không tưởng. Ông Thanh sẽ chẳng để cho bà yên nếu bà đụng tới giọt máu của Minh Chiêu, nhưng ông cũng sẽ không thừa kiện cái chuyện giết người ấy vì ông sợ tai tiếng. Bà có thể tạm yên tâm. Mà trời ơi! Còn Cao Thái, nếu không có tiền thì tình yêu của bà dù mãnh liệt cỡ nào cũng sẽ chấp cánh bay mất

Bà Bích Chiêu úp mặt vào đôi tay khổ sở. Tình yêu nào cũng phù du hết nhất là thứ tình yêu chỉ có 1 phía như tình yêu mù quáng rồ dại của bà, từng đau đớn khổ sở khi nhận ra chồng không hề yêu mình, nhưng nỗi đau đó vẫn còn nhẹ lắm so với sự lo âu dẫn Phương Uyên sau thời gian ngồi tù cũng sẽ về với nó, trong cuộc sống này còn ai chia sẻ với và đâu vì vậy bằng bất cứ giá nào bà cũng phải giữ Cao Thái cho mình. Phải! Bằng bất cứ giá nào....

-Có chuyện gì xảy ra giữa ba và mẹ à?

Giật mình bà nhìn lên thằng thót, Sĩ Khang ngồi xuống ghế, gương mặt đăm chiêu nghĩ ngợi, anh rít 1 hơi thuốc dài rồi bực bội dụi tàn

thuốc vào chiếc gạt trên bàn. Bà Bích Chiêu nhẹ nhẹ gạt đầu, ngọt ngào bà đưa đẩy

-Chuyện xảy ra vì con thôi Khang à! Mẹ lớn tiếng vì muốn bảo vệ quyền lợi của con. Con Đang mất dần những thứ đã có vì thằng khốn Sĩ Đang con biết không?

-Đừng nhắc đến thằng chó lộn giống đó nữa, con Đang căm thù nó tận xương tuỷ, nhưng ngoài mặt con vẫn ngọt ngào cho trong ngoài dằm ầm, đợi đến lễ mừng thọ, bà nói công bố di chúc xong đâu đó con sẽ tổng cổ nó ra khỏi nhà như ngày xưa mẹ từng tổng cổ mẹ nó. Mắt bà Bích Chiêu sáng lên

-Tại sao con biết bà nội sẽ công bố di chúc vào lễ mừng thọ thất tuần

-Con bé Gia Bảo nói!

-Nó mê thằng Đang lắm. Con có nên tin nó không?

Trợn mắt lên vì bức tức ganh ghét hơn là ngạc nhiên, Khang hỏi lại

-Gia Bảo mê thằng Đang à? Vô lý

-Sao lại vô lý. Chẳng lẽ con nghĩ nó mê con mới có lý.

Khang làm thinh, bà Bích Chiêu rù rì

-Khang! Mẹ muốn bàn với con 1 việc. Ngôi biệt thự của thằng Đang, mình không rờ vô được vì cha con phá đám, đụng vào sẽ ngồi tù đấy. Mẹ định bán ngôi nhà và vườn ở Thủ Đức...

Khang ngắt ngang lời mẹ

-Để làm gì khi tiền bạc mẹ không thiếu, bộ mẹ quên rằng bất động sản là thứ hàng hoá chỉ lên giá chứ không xuống giá bao giờ à? Con không chịu!

-Hừ! Không chịu mẹ cũng bán, mẹ cần tiền để làm ăn hùn hạp vô cùng

Sĩ Khang rít lên làm gương mặt đẹp của anh ta tái lại

-Làm ăn với thằng khốn Cao Thái chứ gì! Mẹ đừng hòng qua mặt con, nó là thằng dĩ được chuyên sống bám vấy các bà sồn sồn cần tí tính thừa của nó như mẹ. Tại sao mẹ thiếu suy nghĩ đến mù quáng?

-Im ngay! Con lên lớp dạy đời mẹ phải không đồ ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến mình. Con có bao giờ tìm hiểu để biết mẹ sống khắc khoải cô đơn ra sao không trong khi Cao Thái lo lắng, săn sóc mẹ từng li, từng tí, có thể mẹ mù quáng, nhưng khi yêu mấy ai sáng suốt.

-Yêu à! Ha! Ha! Mối tình khập khểnh điển hình nhất mà con được biết

Dứt cười Khang cay cú nhìn bà Chiêu rồi lên giọng

-Mẹ yêu cái tuổi trẻ sung sức, còn thằng Thái yêu cái tuổi già giàu có. Xứng lắm nhưng mẹ à, con thề rằng nó sẽ không mọi được ở mẹ 1 cái nào nữa đâu. Và mẹ cũng chẳng bán được ngôi nhà và miếng

đất ở Thủ Đức đâu

-Tại sao lại không chứ?

-Tại con không đồng ý. Mẹ quên rằng khi bán nhà mà trong gia đình có người phản đối, khiếu nại là không được bán à? Huống chi cái nhà ấy là cả 1 gia tài, nó có giá trị hơn nhà thằng Đang được hưởng nhiều. Mẹ để yên thì còn đó, nếu bán ra mẹ sẽ phung phí mua vui bằng vàng cây, vàng lượng, mấy chốc sẽ tiêu tan mọi thứ và con chả còn gì cả.

Cười gằn bà Chiêu hỏi

-Con sợ mất phần à? Thế thì mẹ con mình chia 2 sòng phẳng

Sĩ Khang lạnh lùng buông 1 câu đoạn tình

-Tại sao con phải chịu 1 nửa trong khi thằng Đang được hưởng trọn, mẹ thằng chó ấy chết sớm xem ra hay cho nó.

Bà Bích Chiêu giận tối cả mặt vì câu nói phũ phàng của đứa con trai duy nhất, đứa con mà lâu nay bà quen nhìn, quen nghe những lời lịch lãm cử chỉ ung dung sang trọng. Bà rên rĩ

-Vì tiền con có thể nói những lời bất hiếu như vậy sao Khang?

-Con có gì sai thực tế đâu. Lời con nói vẫn là nhẹ mà mẹ. Có thể nó làm mẹ bị tổn thương nhưng lời nói ấy không giết ai chết đâu, trong khi cũng vì tiền mẹ dám dấn sâu vào tội ác, mẹ dám giết người cơ mà!

Bà Chiêu nhói ở ngực bị trúng đạn, bà không nói nổi nữa mà xua tay thì thào

-Đi ra! Ra ngay đi. Hãy để cho tôi yên

Khang lưng khùng đứng dậy, bước tới gần cửa anh ném lại 1 câu thẳng thừng

-Con sẽ để mẹ yên không bán nhà, bán đất và xa rời thằng đào mỏ Cao Thái đi

Ngồi chết cứng trên ghế, bà Bích Chiêu thần thờ. Nếu không có nhiều tiền thì tự động Cao Thái cũng sẽ đi, bà vẫn biết thế nhưng đến nay tiền mới thật là thứ bà vừa cần vừa ghê tởm

Vì tiền Sĩ Khang dám dứt tình mẹ con để tố giác bà lắm. Nó đã hăm dọa rồi đấy "Đa kim ngân phá luật lệ" Lắm bầm đọc lại câu nói như kim chỉ nam cho cách sống bằng tiền của mình bà Bích Chiêu chua xót. Tiền phá mọi thứ, đạo lý, luân thường và hiện tại nó đang phá trái tim bà

oOo

-Gia Bảo! Gia Bảo! Sĩ Đang ngạc nhiên khi thấy cánh cửa phòng Gia Bảo khép hờ nhưng cô không có bên trong. Bước vội sang phía trái ra chiếc ghế đá 2 người thường ngồi mỗi lần anh đến thăm, Đang

vẫn không thấy cô đâu. Anh thật bất ngờ khi nhận ra phía gần gương mặt lên nhìn thách thức, 1 cử chỉ rất thường có ở cô mỗi khi tức giận. Đang lao về phía đó nhanh như giông gió, giọng anh hầm hừ đầy ghen tức

-Chuyện gì vậy Gia Bảo?

Có lẽ Khang cũng bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của Sĩ Đang nên anh ta hơi khựng lại 1 chút rồi thản nhiên nói

-À chuyện riêng của anh và Gia Bảo em làm gì mà biết cả chỗ cô bé ở để mò tới hoạch hoạc hả?

Quay sang Gia Bảo giọng Khang ngọt như đường

-Không có gì phải sợ cả. Nó chẳng dám làm gì em đâu. Chúng ta tiếp tục câu chuyện bỏ dở nhé!

Mặt Gia Bảo khó chịu đến cùng cực cô lắc đầu cộc lốc

-Không! Anh về thì tốt hơn, em không muốn tiếp tục câu chuyện nào cả. Đó là đề nghị của anh, 1 đề nghị điên khùng

Liếc Đang 1 cái Sĩ Khang gật gù

-Em bị phân tán suy nghĩ vì có mặt thằng con hoang này phải không?

-Thằng con hoang nào hả? Tôi sẽ đâm vỡ mặt anh ra bây giờ

Thấy Sĩ Đang xồng xộc bước tới, Gia Bảo đâm hoảng cô la lên

-Em yêu cầu anh Khang đi về. Em chẳng còn chuyện gì để nói cả.

Anh nghe không!

Vẫn nụ cười của kẻ chuyên đóng kịch. Sĩ Khang trơ trẽn

-Thật vậy sao? Rồi em sẽ hối hận đó Gia Bảo. Anh vẫn chờ để nghe câu trả lời của em vào những ngày tới. Hãy suy nghĩ cho kỹ vào

Quay sang Đang, Sĩ Khang đều giả

-Anh về trước Đang nhé! Chúc em khá hơn anh

Gia Bảo ngồi rũ xuống ghế đá, cô vẫn còn tức vì những đề nghị của Sĩ Khang, cô không ngờ anh ta lại tồi tệ như vậy. Rồi Sĩ Đang nữa, cô đã trông ngóng anh từ sáng đến giờ anh mới tới. Dầu sao anh cũng tới đúng lúc

-Anh Khang đề nghị với em vậy?

Giọng ảm ức cô nói nghèn nghẹn

-Anh ta, anh ta bảo yêu em và muốn cưới em làm vợ. Nếu em bằng lòng anh sẽ làm đơn ly dị Phương Uyên ngay lập tức

Mặt Đang tái mét, anh nghiêng răng

-Trời đất ạ! Anh yêu em hay muốn gì ở em mà ăn với nói nghe khó chịu được vậy

Gia Bảo đưa tay vuốt tóc, cô trầm ngâm

-Anh Khang thổ lộ 1 cách trơ tráo rằng:Anh muốn được làm chồng em vì anh nghĩ em yêu anh, yêu đến mức Phương Uyên cũng từng

biết điều này và đã yêu cầu em phải rời nhà ra đi. Em đã đi, ra đi này chứng tỏ Phương Uyên nghi ngờ là đúng

Sĩ Đang trở mắt nhìn Gia Bảo, anh ngạc nhiên

-Té ra em rời nhà vì miệng mồm rần rết của Phương Uyên à?

-Hồi ấy em đâu dám nói thật vì biết anh có tin lòng em không?

Đang thành thật

-Lúc đó chắc anh đã tin em tất cả vì em sống giản dị, trong sàng và lòng em trước sau như 1 không đổi

-Vậy anh nghĩ sao khi biết anh Khang nói với em như thế?

Chống tay nhìn về chờ đợi của Gia Bảo, Đang phân tích

-Theo anh nghĩ Sĩ Khang luôn tính toán khi làm bất cứ điều gì. Nhất là khi nói yêu tình yêu của anh dựa trên nhiều cơ sở mà tiền tài danh vọng sẽ làm điểm lớn trước tiên cần chú ý. Trước đây Khang biết em chú ý đến mình nhưng anh vẫn tỏ vẻ dửng dưng như người đạo mạo. Thật ra chỉ là bề ngoài thôi, anh sợ mang tai tiếng, đến lúc cần anh vẫn trở mồm tán tỉnh để được em hết lòng giúp đỡ. Chỉ có cái Khang tưởng em yêu tha thiết nên cứ hết lợi dụng tình yêu của em để dò la việc này đến nhờ vả việc khác. Anh không khi nào đặt tình yêu của mình với người khác tầng lớp dù người ấy đẹp như hoa hậu. Trước đây nhiều lần anh để ý thấy Khang lặng lẽ ngắm nhìn em, ánh mắt anh luôn chứa đựng sự tiếc rẻ đến nao nề. Anh tiếc vì anh đã có Phương Uyên là 1 lẽ, nhưng vì em chỉ là thứ gái là lẽ thứ 2

Tầm tìm cười Đang bẹo má Gia Bảo

-Ảnh....nhất, chứ nếu ảnh liều mạng đụng tới em chắc ảnh chết với anh từ lâu rồi

Háy Đang 1 cái sắc như dao, Gia Bảo trêu

-Anh hay lắm! Nói ra những lời như yêu em dữ....

-Yêu chứ sao không! Suốt thời gian dài 2 đứa vì tự cao tự đại không đến thăm nhau anh cứ lợ ngợ như lạc hôn mất vía. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình vừa ngu vừa dở. May mắn trong khoảng thời gian đó không ai để ý để theo tán tỉnh, cưới xin em. Nếu có thì cuộc đời anh bây giờ kể như mất trắng. Sĩ Khang đặt vấn đề trễ quá nên anh chả sợ, với lại em còn nghĩ gì tới ông ta đâu. Anh biết ảnh ngỏ lời em vì cái cơ sở Gia Yên thôi

Gia Bảo hoang mang

-Nghĩa là sao chứ? Em chẳng hiểu không lẽ ảnh tính....

Thấy Gia Bảo ngần ngừ Đang cười cười

-Em hiểu rồi đó! Ảnh tính làm chủ em lẫn cơ sở Gia Yên. Ảnh muốn bù đắp sự hụt hẫng về tinh thần cũng như vật chất khi bà nội tuyên bố di chúc của bà sẽ được sung hết vào quỹ bảo trợ người già neo

đơn

-Dẫu sao cũng là những lời chúng ta suy đoán, biết đâu ảnh muốn cưới em vì yêu em thật thì sao? Đừng nghĩ xấu cho người khác

-Thì anh sẽ rút lui cho vừa lòng em. Nhưng Phương Uyên đâu để yên cho Sĩ Khang. Bây giờ không chứng cứ, nhưng anh biết chắc trong việc gây hoả hoạn ở phòng tài vụ thuộc công ty của anh thì Sĩ Khang là người vạch vẽ cho vợ.

-Tại sao như vậy được?

-Tại sao không được, suốt 7,8 tháng trời anh thao thức nghĩ suy. Trăm ngàn câu hỏi tại sao, tại sao cứ vang lên thôi thúc anh phải tìm ra nguyên do dẫn tới sự phá sản, trong khi trước đây sổ sách chi thu Phương Uyên đưa anh xem đều có lời

-Phải cô ta đã đốt hết mọi thứ rồi khai láo mọi việc trước toà không?

-Đúng là như vậy thôi!

-Sĩ Khang làm vậy nhằm mục đích gì trong khi tiền bạc của bác Thanh cùng bà nội đổ vào đó không phải là ít?

-Vì lòng ganh tức, vì quyền lợi của mình Sĩ Khang có thể làm mọi thứ. Ảnh và Phương Uyên muốn anh thân bại danh liệt để bà nội và ba không tin dùng thậm chí hắt hủi đuổi xua anh, có vậy địa vị ảnh mới được củng cố

Gia Bảo lắc đầu

-Những lời anh vừa nói không đủ sức thuyết phục em, em không tin anh Khang xấu xa đến thế, nếu xấu ảnh đã phản đối trước di chúc bất ngờ của bà nội rồi

Sĩ Đăng im lặng, quả là những lời anh nói không 1 bằng chứng cụ thể nào cả. Việc cháy ở cơ sở L.S cũng không truy ra nguyên do mà! Phương Uyên đã vào trại giam, vì tội tàng trữ hàng quốc cấm nhưng Sĩ Khang và bà Bích Chiêu luôn luôn rao lên rằng cô ta bị bắt vì lỡ làm cháy hết sổ sách chi thu của kế toán, còn việc trữ hàng quốc cấm là việc của công ty nhưng cô ta là người đứng mũi chịu sào Gia Bảo làm sao hiểu hết mọi chuyện trong cái gia đình nhiều rối rắm của anh chứ. Âu yếm nhìn cô Đăng thì thầm

-Anh nói ra những chuyện đó không phải bắt em tin, nhưng để trong lòng, anh lại buồn bực. Cuộc sống không đơn giản như trước đây chừng 1 năm anh vẫn tưởng, vẫn chủ quan khi bắt tay vào việc lớn. Thất bại vừa rồi là 1 bài học đáng giá cho anh. Em biết tại sao bữa nay anh tới trễ không?

-Em không thèm biết, vì anh giấu em

-Lại dối. Anh giấu vì muốn gây bất ngờ cho em chứ bộ...

-Với anh, không có gì làm em bất ngờ hết vì anh không giấu được

em bất cứ cái gì

-Phải rồi! Em với nội là 1 phe mà

Gia Bảo cười, cô thích thú nhìn gương mặt giả bộ thua thiệt an phận của Đang rồi trách

-Đáng lẽ anh phải rủ em cùng đi học với anh mới phải, đằng này lạng lẽ 1 mình thấy ghét!

-Đừng trách oan, anh đi học được nữa năm rồi. Anh không cần bằng cấp hay học vị nhưng anh cần sự hiểu biết, cần trình độ, kiến thức để làm việc cho tốt hơn trước

Chun chun chiếc mũi nghịch ngợm Gia Bảo nó

-Em nghe bác Thanh khen anh dữ lắm!

-Khen với ai? Hồi nào? Ở đâu?

-Với bà nội, hôm em tới thăm cách đây 1 tuần. Còn thắc mắc nữa không? Thấy ghét hỏi người ta như hỏi cung

-Rồi em còn nghe ba nói gì nữa không?

-Ba ai mới được chứ?

-Khó chịu quá bé con ạ! Hờ chút là bắt lỗi. Thưa cô Gia Bảo, cô có nghe ba tôi nói với bà nội thêm gì nữa không ạ?

-Thưa không ạ! Cậu ba muốn biết thêm chi tiết xin liên hệ với bà chủ Đông Hân

Đang kéo Gia Bảo vào lòng anh hôn cô bằng tất cả khát khao mê đắm

-Anh yêu em! Anh muốn nói ngàn lần câu nói muốn đời cũ rích đó em có chán nghe không?

-Em đâu có chán, em chỉ tiếc đã có khoảng thời gian mình giận đối nhau lạng nhách

Siết chặt Gia Bảo trong tay anh nói qua mái tóc thơm dịu dịu của cô

-Đừng nhắc nữa mà! Anh muốn nói tới ngày mai. Có 1 điều lòng anh đang ray rức khó xử.

Gia Bảo lo lắng, cô chuôi người ra khỏi tay anh giọng khẩn thiết

-Chuyện của mình à?

-Chuyện của anh và dì Bích Chiêu. Chuyện ngày xưa của ông ngoại anh thì đúng hơn. Trước đây mẹ anh là con ngoại hôn, sống trong gia đình của dì Bích Chiêu mẹ cực khổ như 1 con đòi. Mẹ anh đẹp và có tài, bà được chú Út tức em ruột ông ngoại anh dạy đàn dương cầm, sau này mẹ nuôi anh bằng nghề dạy đàn cho các gia đình giàu có. Chính vì cùng say mê âm nhạc mà ba mẹ anh đã yêu nhau, tiếc cho mẹ, ba là kẻ có quá nhiều tham vọng, ông bằng lòng đổi tình yêu để lấy địa vị, công danh sự nghiệp. Mẹ anh đã đón đau, khóc thầm bao đêm, còn ba anh khi về sống chung với dì Bích Chiêu ông mới

biết khát khao hạnh phúc, ông sống vật vờ bên người không yêu, không chung niềm mê say, không hợp nhau chút nào cả. Ba anh gặp lại mẹ anh, 2 người lén lút sống với nhau, khi mang anh trong lòng mẹ đã bỏ đi chỉ vì sợ dì Chiêu sẽ khổ. Từ đó trở đi ông ngoại không tìm ra mẹ anh, khi làm di chúc ông để lại cho mẹ anh và con cháu của bà ngôi nhà rất lớn. Ngôi nhà đó hiện nay dì Bích Chiêu đang ở. Dì giấu kín vấn đề này vì muốn chiếm phần của mẹ anh

-Vậy sao anh biết?

-Trong di chúc ghi rõ: Sau 10 năm kể từ ngày ông ngoại chết nếu không tìm ra mẹ anh và con cháu thì dì Bích Chiêu sẽ hưởng ngôi nhà đó. Đến nay chưa hết 10 năm nhưng dì ấy đã muốn chiếm để bán, nên nhờ luật sư chạy chọt làm gian lận giấy tờ. Luật sư Hoàng vô tình biết được đã nói lại với nội

-Dì ấy có trả nhà không anh?

Nhè nhẹ lắc đầu Đang nói

-Cái nhà ấy nằm ngoài mơ ước ủa anh, anh chẳng màng tới nó, chẳng biết sao ba rất bức dọc, ông nói rằng với bất cứ giá nào cũng phải lấy lại được phần của mẹ. hôm qua dì Bích Chiêu đem quyền nhà lại và đề nghị anh nên bán ngôi nhà ấy và cho dì xin 1 số tiền Gia Bảo hỏi lại

-Bà Bích Chiêu hạ mình nói với anh như vậy?

Giọng Đang trầm tĩnh

-Anh đã đồng ý, nhưng ba anh dứt khoát không chịu. Ba nói đó là của ông ngoại để lại cho đời con, đời cháu không được bán. Dì Bích Chiêu nguyên rủa ba không tiếc lời, hình như dì ấy rất cần tiền, rất cần tiền

-Tại sao bà ấy không bán phần đất và nhà của mình?

-Để gì anh Khang chịu. Anh ta đã lớn tiếng gây gổ với mẹ mình về việc này, dì Ba bép nghe được dì kể cho nội nghe vanh vách. Dì Bích Chiêu cần tiền để nuôi nhân tình

-Cao Thái! -Gia Bảo buột miệng nói ngay làm Sĩ Đang ngạc nhiên

-Em biết anh ta à?

-Em nghĩ Cao Thái là nhân tình của bà Bích Chiêu, vì có 1 lần em đã thấy 2 người chia tay, dì Chiêu nói nhiều câu em nghĩ chỉ có ở những người yêu nhau. Mà....có lẽ anh ta muốn bỏ bà Chiêu hay sao ấy, nên dì Chiêu mới thốt lên 1 lời hăm dọa "Kẻ nào phản bội kẻ ấy phải chết"

-Rốt cuộc mối tình muộn màng của dì Chiêu cũng là 1 sự đổi chác giữa tình và tiền, muốn có tình phải bỏ tiền ra. Hết tiền là hết tình, dì ấy muốn giữ tình nên mới tìm mọi cách có tiền, nghĩ cũng khổ, Sĩ

Khang làm sao đồng ý với cách xài tiền của mẹ mình trong khi anh ta luôn tìm mọi cách để làm giàu cho riêng bản thân, thậm chí anh ta sẵn sàng bỏ vợ này, lấy vợ khác để củng cố địa vị mình kia mà!

-Bản chất Sĩ Khang như vậy nên bác Thanh mới rút ảnh về làm chung với mình chứ gì. Anh ta đã nói xã anh thậm tệ, ảnh cho rằng anh không có quyền cũng như không xứng đáng giữ chức vụ đương thời, chỗ ngồi đó anh đã cướp của ảnh

Sĩ Đang buồn rầu

-Anh không nghĩ gì cả sau khi đã từng thất bại, anh chỉ muốn giúp ba quán xuyến công việc mà ông không đủ sức làm nữa. Tất cả mọi thứ thuộc tài sản chung của dòng họ. Thú thật anh vẫn mê âm nhạc hơn Gia Bảo à! Anh vẫn mơ ước 1 phòng giới thiệu tranh như trước đây anh hằng mơ. Khổ nổi, trách nhiệm, lòng tự trọng đã níu chân anh, rồi tình yêu anh giành cho em nữa, chính tình yêu làm anh cố gắng hơn, anh phải có 1 sự nghiệp do chính mình tạo ra chứ. Anh Khang không làm được việc, ba không tin dùng ảnh lắm ảnh nghĩ anh tranh giành nên ảnh đã ghét lại càng ghét anh hơn

Ngập ngừng 1 chút, Đang nói

-Anh đã quyết định rồi Gia Bảo à! Anh đồng ý bán ngôi biệt thự được thừa kế, phân nửa tiền anh đưa dì Chiêu và anh Khang, phân nửa tiền anh đầu tư vào việc mở phòng giới thiệu tranh như anh từng muốn. Nếu không lòng anh còn ray rức mãi. Dì Chiêu không coi anh là ruột thịt, anh Khang cũng vậy, đó là phần của họ, anh muốn mẹ anh vui lòng khi hiểu rằng trong thâm tâm anh, 2 người ấy vẫn là cùng huyết thống. Anh muốn làm điều tốt vì mẹ mình cũng như vì em và cả con cái chúng ta sau này. Em nghĩ sao hả Gia Bảo?

-Em nghĩ là anh xử sự giống ý em. Anh rộng lượng chứ không cố chấp như trước kia. Em mừng vô cùng! Sĩ Đang nông nản

-Nhờ em đó, em tin không? Nếu không yêu em, anh không được đảng hoàng như vậy đâu, có 1 bài thơ nhỏ anh rất thích

-Đọc đi anh!

Nắng gương mặt Gia Bảo lên trong đôi tay mình Đang xúc động

"Anh-Hạt cát

ngập vùi biển mặn

Ôm mộng mơ khao khát bãi bờ

Nếu không em

nông nản

tung sóng cả

Có lẽ giờ

Anh-lấn khuất hoang sơ..."

Bà Đông Hân lo lắng hỏi Sĩ Đang

-Bích Chiêu ra sao rồi?

Anh đáp bằng giọng mệt mỏi vì thiếu ngủ

-Vẫn còn hôn mê nhưng bác sĩ nói đã qua nguy hiểm, hy vọng sống rất cao

-Con ở trong bệnh viện suốt đêm à?

-Dạ!

-Thằng Khang tệ thật. Nó biết mẹ nó như vậy mà đành đoạn bỏ ra Vũng Tàu. Hình như 2 mẹ con giận nhau nên con Chiêu mới uống thuốc quá liều. Thằng Khang quá tệ, nó làm nội lo rầu suốt đêm

-Không phải tại anh mà dì Chiêu tự tử đâu nội

Nhăn nhăn đôi mắt già để nhìn cho kỹ bà hân hỏi Đang hắng giọng là lung

-Vậy thì tại ai?

Đang nói 1 cách khó khăn

-Lâu nay mọi người, nhất là bà con giầu nội, thật ra dì Bích Chiêu có 1 nhân tình trác tuổi anh Khang, dì rất say mê gã ta, bao nhiêu của cải dì ấy đổ vào nuôi nhưng vẫn không đủ. Dạo này dì eo hẹp tiền bạc nên gã đã bỏ để theo Cúc Hương. Đó là nguyên nhân dẫn đến sự thất vọng cùng cực khiến dì Bích Chiêu tự tử

-Trời ơi! Thằng Cao Thái chó ai! Nội có ngờ nhưng không nghĩ tới nơi chốn. Mà....không lẽ bao nhiêu vàng bán nhà chia cho nó, con Bích Chiêu đã phá sạch rồi sao?

-Số vàng này anh Khang cất hết, dì Chiêu chỉ được anh đưa 1 khoản nhỏ. Con đã hiểu bằng cách nào anh Khang nói dì Chiêu nghe, trong khi dì ấy đâu phải vừa

Bà Hân ngao ngán

-Chuyện đó có mẹ con nó biết với nhau, nội nghĩ ngoài chuyện tình, con Chiêu phải tức tối điều gì nên mới liều chết như vậy

Đang lắc đầu bác bỏ sự nghi ngờ của bà Hân

-Không có gì đâu nội, dì Chiêu thất vọng vì bị phụ bạc đó thôi. Con đi ngủ mới được, thức suốt đêm đừ quá!

Bà Đông Hân hỏi

-Con đói chưa, nội kêu dọn gì cho ăn?

Vừa lên lầu Đang vừa nói vọng xuống

-Con thèm ngủ hà!

Vào phòng Đang đóng cửa lại, ngồi xuống bàn anh lấy ra 1 lá thư hơi nhàu. Lá thư tuyệt mạng gửi cho anh. Đang đã đọc nhiều lần ở bệnh viện và bây giờ anh muốn đốt nó đi

Nhìn ngọn lửa chập chờn rồi tàn lụi, Đang thở dài, qua bức thư anh

đã hiểu vì sao cha anh 1 mực buộc dì Bích Chiêu ra khỏi nhà và vì sao Khang quyền hành với mẹ mình, cũng như anh đã hiểu tại sao anh bị đâm vào bả vai đêm ấy....

Anh không chết, dì Bích Chiêu cũng còn sống nhưng sẽ khổ vì thiếu mọi tình thương yêu. Đêm qua anh thức trắng và thấy rằng cuộc đời người ta như 1 đêm dài ai từng thức thâu đêm mới hiểu thế nào là sự đơn độc giữa đời. Rồi Đang sẽ đề nghị ba mình cho dì Bích Chiêu về ở trong ngôi nhà này vì dì ấy là dì anh, anh không thể để dì ấy đơn độc. Còn Khang, anh ta khắc nghiệt với mẹ để ra mình thế nào thì cuộc đời sẽ trả lời cho anh ta như thế ấy...

Sĩ Đang ngả người xuống giường, mắt anh lướt nhẹ trên khung hình Gia Bảo treo ở đầu nằm rồi khép mắt lại. Trong giấc mơ ngon, Đang nghe như có tiếng dương cầm quen thuộc của mẹ mình vang lên trầm trầm, êm êm, thánh thót

Ở nơi xa nào đó chắc bà đang mỉm cười hài lòng .

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: mickey

Thời gian: 01/10/2006 6:10:32 CH